

รายงานพิเศษความรับผิดชอบต่อสังคม

Corporate Social Responsibility

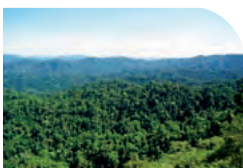
Special Report

TISCO Bank

People

Environment

Art & Culture

รายงานพิเศษความรับผิดชอบต่อสังคม

TISCO Corporate Social Responsibility

Special Report

People

3	สำนึกดีแห่งองค์กร	Clear Conscience	9
13	ทุนแห่งชีวิต	A Quarter Century of Charity	21
25	จิตอาสา	For the Benefit of Others	29
33	ความหวังของชุมชน	A Community's Last Hope	38
40	ผู้ให้ที่ยิ่งใหญ่	A Heart of Gold	46
48	จากฐานที่มั่นคง	Strong Foundation	52
54	หมอเจ้าฟ้า	Prince Doctor	58

Environment

60	ปลูกป่า...ปลูกใจ	Trees of Love	66
68	คนปลูกป่า	A Forester at Heart	72

Art & Culture

75	ศิลปะกับสังคม	Art and Society	81
----	---------------	-----------------	----

มุ่งมั่นเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน Committed to Sustainable Development

ธนาคารทิสโก้ จำกัด (มหาชน) จัดทำรายงานความรับผิดชอบต่อสังคมฉบับพิเศษนี้ขึ้น เพื่อเผยแพร่แนวคิดและผลงานด้านกิจกรรมเพื่อสังคมในโครงการหลักๆ ที่ธนาคารและบริษัทย่อยมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน นอกเหนือจากเนื้อหาทั่วไปของรายงานกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมที่ธนาคารได้จัดทำและบรรจุไว้ในรายงานประจำปี โดยในฉบับพิเศษนี้ธนาคารได้ให้บุคคลที่เกี่ยวข้องมาเป็นผู้บอกเล่าเรื่องราวความรู้สึก ประสบการณ์ เกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมเพื่อสังคมของกลุ่มทิสโก้ที่แต่ละท่านได้มีโอกาสสัมผัส รวมทั้งให้ทัศนะต่อความรับผิดชอบต่อสังคมในประเด็นต่างๆ ซึ่งธนาคารขอขอบคุณทุกท่านมา ณ ที่นี้

ธนาคารหวังเป็นอย่างยิ่งว่า รายงานพิเศษฉบับนี้จะช่วยสื่อให้ท่านผู้อ่านเข้าใจถึงเจตนารมณ์และความมุ่งมั่นของธนาคารต่อภารกิจเพื่อสังคม และอาจเป็นแรงบันดาลใจแก่ท่านในการมีส่วนร่วมสร้างสรรค์ประโยชน์เพื่อสังคมตามแนวทางของท่านเองต่อไป

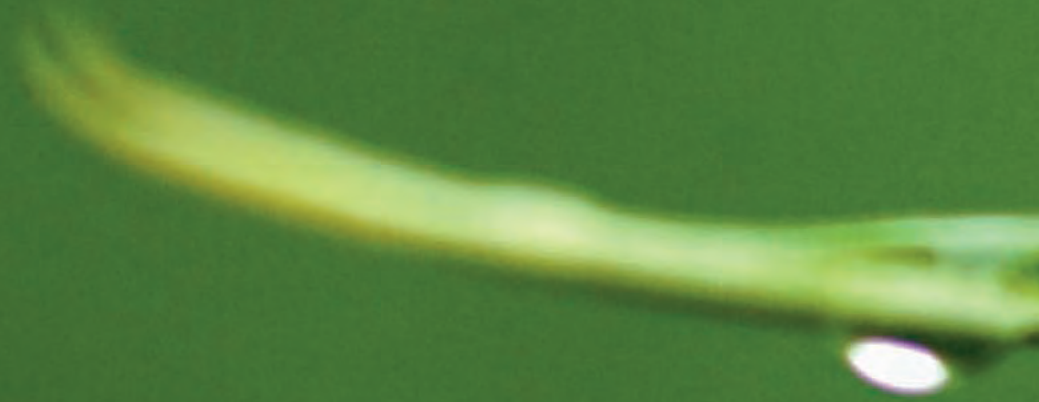
ธนาคารทิสโก้ จำกัด (มหาชน)

This special report on TISCO Bank Plc.'s Corporate Social Responsibility has been produced to provide you with a closer look at how TISCO fulfills its role as a good corporate citizen. To supplement the annual account of CSR activities reported in the bank's Annual Report, we have invited those who have been involved in our efforts to tell their stories, as well as share their feelings and experiences.

We hope that, at the very least, you will find enjoyment in reading it. Perhaps, too, you may find that it helps you to understand our motivation for engaging in this important work, and even more importantly, become inspired to take action in your own way.

TISCO Bank Plc.

สำนึกดีแห่งองค์กร

นอกเหนือจากการกำหนดกลยุทธ์การแข่งขันเพื่อความเป็นเลิศ... การแสวงหาผลตอบแทนในรูปแบบต่างๆ เพื่อการเจริญเติบโตของผลประกอบการขององค์กรธุรกิจแล้ว ยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญไม่แพ้กัน นั่นก็คือ...การตอบแทนสังคมที่เราอยู่ การวัดความสำเร็จขององค์กรใดองค์กรหนึ่ง ในท้ายที่สุดแล้ว มีความหมายกว้างไกลกว่าความสามารถในการทำกำไรเพื่อตนเองเท่านั้น แต่ยังหมายรวมถึงการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม

“ตลอดการดำเนินธุรกิจของทิสโก้ในช่วง 10 ปีแรก เราได้รับประโยชน์จากสังคมด้วยดีตลอดมา จึงพิจารณาว่าเราน่าจะทำบางอย่างเพื่อตอบแทนสังคมบ้าง แต่เราอยากจะทำด้วยวิธีของเรา ที่ต้องรู้จักจริง ทำจริง และมองอะไรค่อนข้างยาว”

ผลกำไรในแต่ละปีจากการประกอบธุรกิจของกลุ่มธนาคารทิสโก้ ถูกจัดสรรปันส่วนเพื่อสร้างสรรคดีๆ สนับสนุนให้สมาชิกในสังคมก้าวเดินไปด้วยกันอย่างเป็นมิตรและยั่งยืน ผ่านใจสู้ใจ... ผ่านคนสู้ธรรมชาติแวดล้อม... นับเนื่องยาวนานกว่า 30 ปี

เด็กด้อยโอกาสหลายหมื่นคนทั่วประเทศได้รับทุนเพื่อสร้างโอกาสทางการศึกษา ...อีกหลายร้อยชีวิตได้รับทุนประกอบอาชีพเพื่อรายสร้างได้เลี้ยงครอบครัว...ผู้ป่วยอนาถาไร้ที่พึ่งได้รับการดูแลรักษาให้กลับมาใช้ชีวิตได้อีกครั้งพร้อมความหวังที่ไม่เคยหมดสิ้น

ผืนดินที่ร้อนแล้ง ไร้ร่มเงา ถูกพลิกฟื้นเพื่อคืนความสมดุลให้กับทุกสรรพชีวิตที่แวดล้อม... ชุมชนที่ห่างไกลมีวิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นจากน้ำใจไมตรีของผู้คนที่ยินดีกับการให้... ผู้ประสบภัยพิบัติในหลายภูมิภาคมีชีวิตยามยากที่ไม่ขัดสนเพราะธารน้ำใจที่หลังไหล... ผลงานศิลปะร่วมสมัยของศิลปินไทยได้รับการสนับสนุนให้แพร่หลายกว้างไกลผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต... เหล่านักศึกษาแพทย์ผู้อุทิศตนได้รับความเกื้อหนุนจากเงินทุนสมทบเพื่อการศึกษาชั้นสูงในต่างประเทศ... และอีกหลากหลายการหยิบยื่นที่ส่งผ่าน... จากผู้ให้... สูผู้รับ...

ภาพแห่งความประทับใจข้างต้นล้วนเป็น “สำนึกดีแห่งองค์กร” ที่ธนาคารทิสโก้ได้ปลูกฝังให้แก่พนักงานทุกคนเพื่อร่วมกันสร้างจิตสำนึกในการแบ่งปัน เกื้อกูลสิ่งดี ให้

กับผู้ด้อยโอกาส ร่วมกันตอบแทนแผ่นดินเกิด... เป็นการให้ที่ไม่ยึดเยียด ไม่เบียดเบียนใคร... เป็นการให้เพื่อสร้างผู้ให้ที่ยิ่งใหญ่ต่อไปอย่างไม่รู้จักจบ... เป็นการให้ที่ไม่จบลงด้วยการร้องขออย่างไม่สิ้นสุด... และเป็นการให้ที่ท้ายที่สุดแล้วคือ... ความยั่งยืน

คุณปลิว มังกรกนก ผู้บริหารสูงสุดของทิสโก้ เล่าว่า กลุ่มทิสโก้ได้หล่อหลอมวัฒนธรรมองค์กรที่เข้มแข็งเรื่องการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม (Corporate Social Responsibility หรือ CSR) โดยเมื่อแต่ละส่วนเกินให้กับสังคมส่วนที่ขาด เป็นสายใยแห่งการเอื้ออาทรระหว่างภาคธุรกิจ ชุมชน และเป็นแนวทางที่ธนาคารได้ยึดถือปฏิบัติมายาวนานเกือบ 30 ปี โดยพัฒนามาจากพื้นฐานของการยึดมั่นในจรรยาบรรณทางธุรกิจ ดำเนินธุรกิจอย่างโปร่งใส ไม่เอารัดเอาเปรียบ เมื่อมีกำไรจากธุรกิจ องค์กรเติบโตแข็งแรงขึ้น ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายได้รับการดูแลเป็นอย่างดีแล้ว ก็พร้อมที่จะเกื้อกูลสังคมภายนอก

“ตลอดการดำเนินธุรกิจของทิสโก้ในช่วง 10 ปีแรก เราได้รับประโยชน์จากสังคมด้วยดีตลอดมา จึงพิจารณาว่าเราน่าจะทำบางอย่างเพื่อตอบแทนสังคมบ้าง แต่เราอยากจะทำด้วยวิธีของเรา ที่ต้องรู้จักจริง ทำจริง และมองอะไรค่อนข้างยาว”

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ทิสโก้ได้ดำเนินโครงการสาธารณประโยชน์อย่างต่อเนื่องและเป็นรูปธรรม มุ่งเน้นให้พนักงานขององค์กรมีหัวใจแห่งการเป็นผู้ให้ และมีส่วน

ร่วมในกิจกรรมต่างๆ อาทิ การให้ทุนการศึกษาแก่นักเรียนที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ การร่วมมือในการพัฒนาอย่างยั่งยืนของชุมชน การส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม และการอนุรักษ์ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ซึ่งล้วนเป็นการปลูกฝังจิตสำนึกของการเป็นผู้ให้ที่ไม่หวังผลกำไร คืนกลับเป็นกระบวนการบ่มเพาะเมล็ดพันธุ์ของคนรุ่นใหม่เพื่อสร้างสิ่งดีๆ แก่สังคมจากรุ่นสู่รุ่น

The World Business Council for Sustainable Development ให้คำนิยามของ CSR ว่า คือความมุ่งมั่นอย่างต่อเนื่องขององค์กรต่อการปฏิบัติตามพันธสัญญาในการดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรม เพื่อสร้างความเจริญก้าวหน้าต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ พร้อมไปกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของพนักงานและครอบครัว ตลอดจนชุมชนและสังคม

คุณปลิวให้ทัศนะว่า “CSR ในมุมมองของกลุ่มทิสโก้ มิใช่เพียงการคืนกำไรสู่สังคมแบบที่ปฏิบัติกันอย่างแพร่หลายในรูปของการบริจาคสิ่งของหรือการช่วยเหลือกิจกรรมต่างๆ เพื่อการกุศลเป็นครั้งคราว ด้วยยอดบริจาคคราวละมากๆ แต่ความหมายที่แท้จริงของการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมของกลุ่มทิสโก้ คือ การสัมผัสและเข้าใจในสภาพความเป็นจริงเพื่อดำเนินกิจกรรมที่สอดคล้องกับการพัฒนา สังคม ชุมชน และสิ่งแวดล้อมอย่างจริงจัง และต่อเนื่องในระยะยาวเพื่อผลที่ยั่งยืน”

ด้วยแนวคิดเพื่อยังประโยชน์ต่อสังคม

นี่เอง คุณศิระพร ทรรทวานนท์ ผู้บริหารสูงสุดของทิสโก้ในขณะนั้น จึงได้ริเริ่มก่อตั้งมูลนิธิทิสโก้เพื่อการกุศล (TISCO Foundation for Charity) ขึ้นในปี 2525 เป็นพันธะสัญญาที่จะดำเนินกิจกรรมช่วยเหลือสังคมอย่างต่อเนื่องเป็นรูปธรรมผ่านการดำเนินงานของมูลนิธิทิสโก้ ซึ่งได้วางวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนไว้ 4 ประการ ได้แก่ การบริจาคทุนการศึกษา ทุนรักษาพยาบาลผู้ป่วยอนาถา ทุนประกอบอาชีพ และการร่วมมือกับองค์กร

การติดตามผลทุนการศึกษา การสนับสนุนโครงการด้านการส่งเสริมศิลปะและวัฒนธรรม และกิจกรรมทางด้านศาสนา เป็นต้น

“จริงอยู่...พนักงานแต่ละคนก็ต่างจิตต่างใจ แต่เราเชื่อมั่นว่าเราสามารถปลูกฝังสิ่งดีๆ ให้กับพนักงานของเราซึ่งตอนนี้มีอยู่ประมาณสองพันคน ด้วยวัฒนธรรมองค์กรที่ผสานแนวคิด วิธีการปฏิบัติ คำแนะนำ และตัวอย่างที่ถ่ายทอดจากรุ่นพี่ๆ รวมทั้งการให้เขาเข้ามาร่วมกิจกรรมในหลายๆ

แบบแผนเพื่อให้บรรลุเจตนารมณ์ที่ตั้งไว้ ก่อนที่ CSR จะเป็นกระแสยอดนิยมเช่นในปัจจุบัน

“พนักงานของเราจะเห็นมาตลอดว่าเรา commit... ทำอะไร... เพื่อใคร... ที่เหลือก็แล้วแต่ว่าเขาสมัครใจจะช่วยอย่างไร เขาจะเกิดความศรัทธาด้วยตัวเองเมื่อได้สัมผัสว่าสิ่งที่เราทำตอนนี้มันก่อให้เกิดผลดีกับสังคมอย่างไรบ้าง”

“ทุกโครงการที่เราทำไม่อาจเป็นมูลนิธิทิสโก้ หรือการปลูกป่า ไม่มีใครบังคับ เราทำ

“การแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมของกลุ่มทิสโก้ คือ การสัมผัสและเข้าใจในสภาพความเป็นจริงเพื่อดำเนินกิจกรรมที่สอดคล้องกับการพัฒนาสังคม ชุมชน และสิ่งแวดล้อมอย่างจริงจัง และต่อเนื่องในระยะยาวเพื่อผลที่ยั่งยืน”

สาธารณกุศลอื่นๆ

ธุรกิจของทิสโก้เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่องพร้อมๆ กับการสร้างจิตสำนึกและวัฒนธรรมองค์กรผ่านประสบการณ์ตรง ด้วยการเปิดโอกาสให้พนักงานทุกคนตั้งแต่ระดับผู้บริหารไปจนถึงระดับผู้ปฏิบัติงานได้เข้าร่วมในกิจกรรมสาธารณประโยชน์ต่างๆ อาทิเช่น การปลูกป่า การบริจาคเลือด การช่วยเหลืองานของมูลนิธิทิสโก้ในการมอบทุนการศึกษาแก่เด็กด้อยโอกาส

โอกาสเพื่อสร้างประสบการณ์ตรง ซึ่งกล่าวได้ว่าพนักงานของเราเกือบทั้ง 100% มีประสบการณ์ในการร่วมกิจกรรมเพื่อสังคมในโครงการต่างๆ ที่ทิสโก้ทำอยู่ ทั้งหมดนี้เป็นการปลูกฝังให้เกิดจิตสำนึกที่ดี รู้จักการแบ่งปันและเกื้อกูลกัน”

การก่อตั้งมูลนิธิทิสโก้ เมื่อ 25 ปีที่แล้วเป็นตัวอย่างที่ดีให้พนักงานได้เห็นถึงอุดมการณ์ขององค์กรที่จะแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างมุ่งมั่นและลงมือปฏิบัติอย่างมี

ด้วยความอยากจะทำ ไม่ใช่ว่าจะต้องทำการจะเข้าร่วมกิจกรรมหรือไม่ ไม่มีผลต่อเรื่องงาน นี่คือนิสัยที่เราทำกันมาตลอด ผู้อาวุโสหลายท่านที่เป็นผู้บริหารระดับสูงทำตัวเป็นตัวอย่างที่ดีในการทำกิจกรรมเพื่อสังคมให้เห็นอย่างสม่ำเสมอ เมื่อเขาเห็นว่าผู้ใหญ่ลงมือทำจริง ไม่ใช่เพียงแต่นำนโยบายมาบอกกล่าว เขาก็จะเกิดความรู้สึกอยากมาร่วมและพร้อมที่จะลงแรงกายแรงใจในการร่วมกันทำสิ่งดีๆ”

“อย่างเรื่องการบริจาคเงินสมทบทุนมูลนิธิทีสโก้ เราก็บริจาคกันตลอดปี ทั้งในนามธนาคาร บริษัทในเครือและบริจาคในนามส่วนตัวของพนักงาน เพราะมูลนิธิทีสโก้อยู่ได้ด้วยเงินบริจาคจากพวกเรา ในส่วนของธนาคารปีหนึ่งๆ เราจะตั้งเป้าไว้เลย ส่วนพนักงานเขาก็บริจาคกันตามกำลังและโอกาส เช่น ในวันเกิด หรือวันที่ได้รับโบนัสปลายปี เขาก็จะเห็นกันอยู่ทุกวันว่ามูลนิธิเอาเงินไปทำประโยชน์ให้สังคมอย่างไร คน

รับทุนไปแล้วเราเปิดบัญชีให้เด็กเลยนะ การเบิกเงินไปใช้ก็จะให้ครูช่วยดูว่าให้ใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น อันนี้เป็นข้อบังคับอย่างหนึ่งของมูลนิธิทีสโก้ เราติดตามผลตลอด เพราะฉะนั้นเงินบริจาคที่เข้าสู่มูลนิธิทีสโก้รับรองได้ว่าไม่มีรั่วไหลแน่นอน สิ่งที่เราแบ่งปันออกไปนั้นถึงมือผู้รับอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย”

และเมื่อกระบวนการบ่มเพาะจิตสำนึกที่ดีในเรื่องการให้แตกหน่อ และต่อยอดใน

ธรรมเนียมปฏิบัติของเรา ก็จะนำไปบริจาคเข้ามูลนิธิทีสโก้หมด ก็มีบางคนเขามาขอผมว่าอยากจะแบ่งไปบริจาคให้กับมูลนิธิอื่นด้วย เราก็ไม่ขัดข้อง ผมคิดว่าทุกคนสามารถช่วยสังคมได้จากหลายๆ ช่องทาง หลายมูลนิธิ และถ้าพนักงานทุกคนมีจิตสำนึกที่จะร่วมแบ่งปัน ในอนาคตเขาจะไปอยู่ที่องค์กรไหนก็เป็นสิ่งที่ไม่ต้องห่วงแล้วเพราะว่าเขาก็จะสร้างสิ่งดีๆ เพื่อสังคมต่อไปเรื่อยๆ”

ทุกการให้ล้วนมุ่งเน้นเพื่อให้ผู้รับยื่นได้

มีมากก็ให้มาก มีน้อยก็ให้น้อย มันเป็นจิตสำนึกของการแบ่งปันที่ไม่มีใครบังคับ”

และทุกบาททุกสตางค์ของผู้ให้เดินทางถึงมือผู้รับอย่างครบถ้วน...

“เราพูดได้เต็มปากเต็มคำว่าเงินบริจาคของเราไม่รั่วไหลแน่ เพราะเราบริจาคตรงแก่ผู้รับโดยไม่ผ่านองค์กรอื่น เช่น เมื่อมีการขอความช่วยเหลือทางด้านทุนการศึกษาเข้ามา เราจะส่งคนไปดูแลเด็กเลย เรามีเจ้าหน้าที่ดูแลเรื่องนี้อยู่แล้ว เมื่อได้รับการพิจารณา

ทุกเมล็ดพันธุ์แล้ว คุณปลิวเชื่อมั่นว่าจิตสำนึกดังกล่าวจะยังคงฝังแน่นอยู่ในความนึกคิดและจิตใจที่พร้อมจะให้ และการบริจาคเพื่อผู้อื่นสามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ในทุกสถานที่ และทุกผู้คน

“ผมมีพนักงานในระดับหัวหน้าฝ่ายที่มีประสบการณ์เยอะ สอนหนังสือเก่ง ก็จะมีคนเชิญไปสอนตามสถาบันต่างๆ ได้รับเงินค่าสอนมา รายได้ตรงนี้เราถือว่าเป็นรายได้พิเศษที่ได้มาเพราะตำแหน่งหน้าที่ ตาม

ด้วยลำแข้งของตัวเองในระยะยาว อย่างไม่ต้องมีการร้องขออย่างพร่ำเพรื่อ ดังคำที่คุณปลิวอ้างถึงว่า เราควรจะสอนให้ชาวบ้านรู้วิธีจับปลามากกว่าเอาปลาไปให้เขา

“การให้ของเรา ส่วนใหญ่แม้จะเป็นเรื่องการบริจาค แต่เป็นการบริจาคแบบต่อยอดที่มูลนิธิทีสโก้เราทำอีกอันหนึ่ง คือ การให้ทุนประกอบอาชีพ เราจะจัดหาเครื่องมือประกอบอาชีพให้กับผู้ที่เดือดร้อน เช่น ให้รถเข็นขายของหรือจักรเย็บผ้า พร้อมอุปกรณ์

ที่จำเป็นทุกอย่าง เพื่อให้เขาเอาไปหารายได้ ช่วยเหลือตัวเองและครอบครัวต่อไป”

“ในเรื่องของการให้ทุนการศึกษากับเด็ก ที่ด้อยโอกาสก็เหมือนกัน เป็นสิ่งจำเป็นที่เด็กทุกคนควรได้เรียนจนจบ เราให้ความสำคัญเรื่องความต่อเนื่องทางการศึกษา เรามีทุนให้เขาทุกปีถึงชั้นอุดมศึกษาเลยนะ ถ้าเขาไม่ทิ้งไปกลางคันมูลนิธิทิสโก้ก็จะไม่ทิ้งเขา เมื่อเรียนจบเขาก็จะได้มีงานที่ดีทำ เป็นกำลังสำคัญของครอบครัวและสังคมต่อไป”

กฎทองของการเข้าไปให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ด้อยโอกาสของกลุ่มทิสโก้คือ การให้ความช่วยเหลือที่ไม่ซ้ำซ้อน และการกระจายความช่วยเหลืออย่างทั่วถึงและเป็นธรรม

“การช่วยเหลือของเราคือเลือกไปดูแลรายที่เราคิดว่าเขายังไม่ได้รับโอกาส ต้องยอมรับว่าภาครัฐทำได้ไม่ทั่วถึง เท่าที่เราไปดูตามต่างจังหวัด หลายแห่งเด็กยังไม่มีเสื้อนักเรียนและรองเท้าใส่เลย หลายแห่งไม่มีอาหารกลางวัน และอุปกรณ์การเรียน

ทิสโก้ก็ช่วยเหลือให้ได้ สถานศึกษาที่ขอความช่วยเหลือมากก็มีทั่วประเทศ แต่เราอาจจะต่างกับคนอื่นตรงที่เรามีเจ้าหน้าที่ของมูลนิธิคอยติดตามผลในสิ่งที่เราให้ความช่วยเหลือไป”

ในปัจจุบัน CSR กำลังเป็นกระแสที่ได้รับความนิยมทั่วโลก โดยเฉพาะธุรกิจข้ามชาติ The International Organization for Standardization อยู่ในระหว่างการพัฒนามาตรฐานการปฏิบัติด้านความรับผิดชอบต่อสังคมสำหรับองค์กรต่างๆ ภายใต้มาตรฐาน ISO 26000 : Social Responsibility ซึ่งคาดว่าจะแล้วเสร็จในปี 2008 องค์กรต่างๆ จึงเริ่มเปิดรับกับแนวคิดในเรื่อง CSR อย่างแพร่หลาย และเริ่มนำแนวคิดดังกล่าวมาผสมผสานเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายในการดำเนินธุรกิจแบบเป็นธรรม และแสดงความรับผิดชอบต่อส่วนรวมกันมากขึ้น

“เราทราบกันดีอยู่แล้วว่าธุรกิจในระบบทุนนิยม หนีไม่พ้นเรื่องการแข่งขัน เพื่อให้ธุรกิจอยู่รอด การเกิดกระแส CSR ขึ้นมาเป็นการช่วยถ่วงดุลให้ธุรกิจต้องรับผิดชอบต่อสังคมควบคู่ไปด้วย ถ้าเราเปรียบเทียบกับทิสโก้กับองค์กรข้ามชาติ หรือธนาคารพาณิชย์ขนาดใหญ่ ที่เขาทำโครงการใหญ่โตระดับชาติมากมาย เราจะมีความรู้สึกว่าเราตัวเล็กนิดเดียว แต่เมื่อเราหันไปมอง เราจะเห็นคนไทยอีกจำนวนมากที่เขาช่วยเหลือนตัวเองไม่ได้และต้องการโอกาส เราจะรู้ทันทีว่าเราทำอะไรได้เยอะ ประเทศเรายังมีความต้องการตราบนี้อีกมาก ทิสโก้ทำของเราไป

ตามแนวคิดที่เราเชื่อ ตามเจตนารมณ์ที่เราตั้งไว้ ทำแล้วเราก็สบายใจ ที่ผ่านมามาเราอาจจะไม่ค่อยได้พูดให้ใครฟังว่าเราคิดอย่างไร และทำอะไรบ้าง การระดมเงินบริจาคสมทบทุนมูลนิธิทิสโก้ เราก็มักจะทำแบบเงียบๆ ในกลุ่มของเราเอง ไม่ค่อยได้รบกวนใคร ลูกค้าส่วนใหญ่อาจจะยังไม่ทราบด้วยซ้ำ เรื่องทุนการศึกษาที่ดูแลเองอย่างใกล้ชิดติดตามผลกันทุกปี หรืออย่างกิจกรรมปลูกป่า เราก็ไปปลูก ไปดูแลเอง ทำมาตลอดทุกปีเกือบ 20 ปีแล้ว...”

“จะเห็นว่าโครงการหลักที่เราทำเป็นโครงการต่อเนื่อง ทำซ้ำๆ อยู่อย่างนี้ทุกปี แต่เราตั้งใจทำให้ดี ทั้งเรื่องทุนการศึกษา สิ่งแวดล้อม ศิลปวัฒนธรรม นอกจากนี้ทุกปีทางคณะกรรมการธนาคารก็จะพิจารณาช่วยเหลือโครงการสาธารณประโยชน์อื่นๆ ที่มีผู้เสนอเข้ามาด้วยไม่ได้ปิดกันแต่อย่างใด...พอเราได้เห็นได้สัมผัสมาว่าสิ่งที่เราทำเป็นประโยชน์กับเยาวชนกับสังคมจริงๆ ก็รู้สึกดี รู้สึกมีแรงที่จะทำต่อ แม้เราจะไม่ได้มีข่าวออกมาเยอะ แต่ทุกวันนี้คนส่วนใหญ่ก็ยังมองทิสโก้ในภาพที่ค่อนข้างบวกนะ เขามองว่าเราเป็นองค์กรที่มีจรรยาบรรณ...ซึ่งนั่นก็คือตัวตนของเราตั้งแต่เริ่มต้น”

“ถ้าถามผมว่า อะไรคือรากฐานที่ดีขององค์กรทิสโก้ ผมสามารถตอบได้เลยก็คือ **จิตสำนึกที่ดี** มันสะท้อนออกมาในสิ่งที่เราทำ” □

Clear Conscience

Beyond the numbers, the year-end reports, and the charts projecting ever-higher future profits, it's important that we as individuals and companies never forget to give something back. In the end, the true measure of success can be found not just in our capacity to provide for ourselves and our own families, but also for the greater good of society.

TISCO takes pride in its achievements, both in the business sphere, and in its tradition of charity work. For over 30 years, portions of the company's profits have been set aside every year to support a range of activities aimed at assisting people in need from all walks of life. In this way, new friendships are formed. Trees are planted. Families are lifted out of poverty. Now, decades later, society is reaping the benefits.

With our support, tens of thousands of children from all over Thailand have been given the opportunity to better themselves through education. Instead of a future of disappointment and

hardship, these children have grown up to become productive adults and the breadwinners for thousands of families. Poor people have gained access to quality medical care. Young medical students have been given scholarships and the chance to further their studies abroad.

In remote areas of Thailand, where the rural poor scratch a meagre living from depleted soil, our aim is turn despair into hope. Where drought once scorched the earth, reforestation projects can help to retain the moisture from monsoon rains, prevent flooding, and replace cracked, barren lands with lush, green rice paddies.

From the beauty of nature, comes art. From art, culture. For centuries, Thai artists and craftsmen have expressed the unique character of our nation to the world. TISCO supports this tradition as it continues to the present day, helping contemporary artists use the Internet as a new medium for showing the world who we are as a people, and what it means to be "Thai".

Our vision may seem ambitious, but it is far from unrealistic.

Together, our lives comprise a tapestry of wonderful stories

and pictures. Through the TISCO Foundation's good works, all members of the TISCO family are imbued with a sense of responsibility, and actively encouraged to share a part of their success with those less fortunate. Giving something back to our nation and our people in a meaningful way takes time, effort and, above all, wisdom.

According to TISCO CEO, **Pliu Mangkomkanok**, ethics and morality are the "heart and soul" of the company's objectives. Apart from conducting business with great integrity, the organization has also taken the extra step of adopting its own Corporate Social Responsibility charter. CSR looks at the larger picture, beyond day-to-day business concerns, with the aim of putting a portion of the company's profits into alleviating prejudice, poverty, and inequality.

TISCO is well-known among investors for transparency and reliability, he said.

"However, we don't exist in a

vacuum. We cannot ignore the fact that there are problems and injustice in our society. If we, as a business, succeed in generating an honest profit, and from that, are able to create a strong, thriving organization that is able to look after all of its stakeholders, TISCO is more than ready to lend a helping hand to those less fortunate.

"We have received so much from society. We would seem ungrateful if we did not give something back in return. Therefore, we conduct our social development work according to our business philosophy: Seeking a correct understanding of the situation, applying our best efforts, and always looking to the long-term.

"That's why all of TISCO's social projects are clear, concrete and continuous. Every employee is given a chance to take part in CSR activities, such as giving scholarships to children, developing sustainable policies in a community, supporting art and cultural programs, and preserving the environment. This is how TISCO infuses compassion in all our staff, and how we sow the seeds for future prosperity."

"For our part, we want to give something that lasts a lifetime. Instead of simply handing out cash donations that are quickly spent and forgotten, TISCO supports, above all, the development of knowledge, and regular, long-term activities that will enable communities to stand firmly on their own feet."

Former company President, Sivaporn Dardarananda, established the TISCO Foundation for Charity (TFC),

twenty-five years ago, with the vision of demonstrating the company's desire to help build stronger communities. Its mission statement focuses on four main objectives: providing educational scholarships for students, medical treatment for the poor, business start-up funds for adults, and support for the arts, culture, religious traditions and the environment.

"Each of our two-thousand-or-so employees come from different backgrounds. But we believe that by getting them to join in the activities first-hand as volunteers and sharing their experiences with colleagues will create a sense of compassion towards others."

The fact that TFC was founded long before such initiatives became fashionable in the business world reveals the company's sincere commitment to society.

"Our employees know that TISCO is serious about social issues. We can't force-feed them our beliefs. They have to experience it on their own. That's why attending social activities sponsored by the company isn't mandatory. But, over time, all of our executives have become perfect examples. They show their subordinates that giving without expecting anything in return brings great joy."

The foundation doesn't just hand out money without knowing how and where it will be spent. Each year, TFC has a set budget plus extra donations from our employees. All proceeds are carefully monitored to make sure that they will be utilized to the fullest potential.

“We have received so much from society. We would seem ungrateful if we did not give something back in return.”

“Every single baht goes directly to those who are in need because we never donate via other organizations. We track the money given for scholarships through all the recipients’ bank accounts and ask teachers to monitor their spending. In my opinion, the follow-up process is critical.”

Pliu gave several examples of employees who have become prominent supporters of the foundation. “We have a few really talented managers who are often invited to give lectures at various institutions. It is our norm that the extra income is donated to TFC. Some of them may want to share a part of those earnings with other charitable organizations, which is fine. There are lots of excellent charities doing good work.”

Just like the old saying, “teach a man to fish...”, TFC has been helping the poor establish small businesses for years. “We buy tools, sewing machines and vending carts for those who have skills but lack the financial

means to start a small business. They can use them to make a living.”

Continuity is key when giving out scholarships. A year’s tuition is of little use to a poor student working on a three-year diploma. Therefore, all of TFC’s scholarships support them until they graduate. “By getting an education, these youngsters will contribute to society as a whole for their entire working lives. And, hopefully, they will share their success by helping others as well.”

The golden rule for TFC is that all projects must be truly worthy of funding and provide some tangible benefit. Admittedly, the state is lagging behind in delivering basic services to all citizens, especially those who live in remote areas. Even today, overwhelming numbers of Thai students walk to school in their bare feet. Many are in desperate need of classrooms, let alone books and computers.

Many companies, especially the multinationals, are beginning to realize

that a positive public image is a valuable business asset. Consumers are increasingly willing to boycott companies which disregard their responsibilities to society and the environment. Evidence of this trend can be seen in the latest criteria established by the International Organization for Standardization, which has included social responsibility in its ISO 26000 accreditation process. To meet the ethics and moral code of conduct requirements, many companies are revising their policies and incorporating CSR into their business practices.

“Compared to international lenders, and some of the large banks in Thailand, TISCO is quite small. But size doesn’t matter when it comes to helping others. When we look at the people we have helped over the years, we realize that we aren’t insignificant.”

“For decades, we have been quiet about our social activities. Most of our clients don’t even know that the foundation exists or its purpose. It’s not fame that we want. We do it because we believe that we can change our society for the better, one step at a time.

Most people have positive feelings towards TISCO. They see us as a company with integrity, and we are glad because that’s been our intention all along. If you ask me what is the defining characteristic of our organization, I can tell you without any hesitation that it is our clear conscience. It is reflected in everything we do.” □

บรรยากาศภายในห้องทำงานของมูลนิธิทีสโก้เพื่อการกุศล ซึ่งตั้งอยู่บนชั้น 5 ของตึกทีสโก้ดูวุ่นวายกว่าปกติในช่วงต้นปีการศึกษาที่ผ่านมา จัดหมายจำนวนหลายหมื่นฉบับที่ส่งมาจากทั่วสารทิศกองพะเนินอยู่บนโต๊ะทำงาน รอคอยการเปิดอ่านจากคณะทำงานของมูลนิธิ เพื่อทำการคัดเลือกเด็กนักเรียนและนักศึกษาที่ขาดแคลนทุนทรัพย์เข้ารับทุนการศึกษาจากมูลนิธิในปี 2550 ซึ่งเป็นภารกิจหลักที่มูลนิธิปฏิบัติต่อเนื่องมายาวนานถึง 25 ปี

ในปี 2549 นักเรียน และนักศึกษาจำนวนเกือบ 5,000 คน จากสถานศึกษาประมาณ 500 แห่งทั่วประเทศมีโอกาสได้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธิทีสโก้เป็นเสมือนพลังขับเคลื่อนให้พวกเขาก้าวเดินต่อไปในทิศทางที่พวกเขาปรารถนา ตลอดระยะเวลา 25 ปีที่ผ่านมา เด็กจำนวนหลายร้อยคนที่ได้รับทุนการศึกษาต่อเนื่องสามารถสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี ได้

ทำงานในสิ่งที่ตนเองรัก และยังมีเด็กอีกจำนวนมากที่กำลังเร่งทำความฝันของตนเองให้เป็นจริง เพื่อเติบโตไปเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพของประเทศชาติ โดยมีการศึกษาที่ดีเป็นพื้นฐานรองรับ

ในปีการศึกษานี้ เด็กนักเรียนนักศึกษาจำนวนมากในทั่วทุกภูมิภาคกำลังรอคอยความหวังจากมูลนิธิ เพื่อสร้างรากฐานทางการศึกษาที่แข็งแกร่งให้กับพวกเขา

จิตภา เคลือแปง อายุ 16 ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้น ม.4 โรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม ยื่นเรื่องเพื่อขอรับทุนการศึกษาต่อเนื่องเพื่อศึกษาต่อในชั้น ม.5 เป็นหนึ่งในนักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือด้านทุนการศึกษาจากมูลนิธิ เพื่อแบ่งเบาภาระของน้ำสาวซึ่งต้องทำงานคนเดียวเพื่อส่งเสียเธอเรียน ส่วนพ่อแม่ของเธอประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์และเสียชีวิต

“ทุกวันนี้หนูอยู่กับยายและน้า น้ำต้องทำงานคนเดียวและดูแลทุกคนในบ้าน

ถึงแม้พวกเราจะไม่ได้อยู่กันอย่างสบายนัก แต่น้ำก็ดูแลเอาใจใส่หนูเป็นอย่างดีที่สุด หนูรู้สึกสงสารและเห็นใจ อยากแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายของน้ำ ทุกวันนี้หนูก็พยายามช่วยประหยัดและใช้จ่ายแต่สิ่งที่จำเป็น หนูหวังว่าถ้าได้รับทุน หนูจะนำมาเป็นค่าใช้จ่ายด้านการศึกษา เพื่อลดภาระของน้ำ”

มลิวัดีย์ ดวงคำ อายุ 19 ปี นักศึกษา ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี พะเยา ต้องกู้ยืมเงินจากธนาคารเพื่อการ-

จะมีเพียงน้อยนิด แต่ก็ช่วยให้หนูมีมานะในการเรียนและการดำเนินชีวิตได้ หนูสัญญาว่าหนูจะตั้งใจเรียน เพียงแค่ขอความกรุณาจากท่าน”

คณะทำงานของมูลนิธิทิสโก้ทุกคน กำลังทำงานกันอย่างขะมักเขม้นเพื่อสานฝันให้กับผู้ที่รอคอยความหวัง...

คุณภักธิธา วัฒนวรานุกร ผู้จัดการมูลนิธิทิสโก้เพื่อการกุศล ให้รายละเอียดว่ามูลนิธิทิสโก้เพื่อการกุศล ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ.

บุคคลผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ในการประกอบอาชีพ โดยไม่จำกัดเชื้อชาติและศาสนา และร่วมมือกับองค์กรการกุศลอื่นๆ เพื่อบำเพ็ญสาธารณประโยชน์ด้านสังคมสงเคราะห์ โดยเงินบริจาคส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 90 มาจากการสนับสนุนของกลุ่มทิสโก้ รวมทั้งจากพนักงาน ตลอดจนลูกค้าและประชาชนทั่วไป

คณะกรรมการมูลนิธิทิสโก้เพื่อการกุศล ประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 10 ท่าน

คณะกรรมการของมูลนิธิฯ ทำหน้าที่เป็นผู้พิจารณาคำขอรับบริจาคที่มีผู้แสดงความจำนงยื่นขอมาในแต่ละปี นอกจากนี้ ยังมีตัวแทนพนักงานในกลุ่มทิสโก้ อีก จำนวน 20 คน ทำหน้าที่เป็นคณะทำงาน มีวาระ 2 ปี เพื่อร่วมประชุมหารือและช่วยเหลือกิจกรรมของมูลนิธิฯ ในด้านต่างๆ

เกษตร จำนวน 30,000 บาท เพื่อนำมาชำระค่าหน่วยกิต และตอนนี้หนี้สินก็ได้พอกพูนขึ้นเนื่องจากพ่อแม่ซึ่งทำอาชีพปลูกถั่วเหลือง ไม่สามารถขายผลผลิตและนำเงินไปชำระหนี้ธนาคารได้

“รายได้จากการปลูกถั่วเหลืองจะได้ปีละ 1 ครั้งเท่านั้น บางปีโชคร้าย ผลผลิตมีปัญหา เราก็ขาดทุน ตอนนั้นพ่อกับแม่ลำบากมากๆ หนูหวังว่าจะได้รับทุนจากมูลนิธิ เพื่อนำเงินมาใช้จ่ายในการเรียน ถึงแม้ความหวัง

2525 โดยบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ทิสโก้ จำกัด ในวาระที่บริษัทดำเนินกิจการครบ 10 ปี โดยบริษัทได้บริจาคทุนทรัพย์เริ่มต้นจำนวน 1 ล้านบาท เพื่อช่วยเหลือและพัฒนาสังคม ควบคู่ไปกับการดำเนินธุรกิจของบริษัท โดยวัตถุประสงค์หลักของมูลนิธิทิสโก้คือ สนับสนุนและส่งเสริมการศึกษาของนักเรียนที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ทั่วประเทศ ให้ความช่วยเหลือด้านค่ารักษาพยาบาลแก่ผู้ป่วยอนาถาและทุพพลภาพ ช่วยเหลือ

โดยมีประธานเจ้าหน้าที่บริหารและตัวแทนผู้บริหาร 3 ท่าน ร่วมดำรงตำแหน่งเป็นคณะกรรมการมูลนิธิฯ เพื่อกำหนดนโยบายและวางทิศทางการดำเนินงานโดยรวม โดยมีนโยบายสำคัญในการบริจาคให้แก่ผู้รับบริจาคโดยตรง

คณะกรรมการของมูลนิธิฯ ทำหน้าที่เป็นผู้พิจารณาคำขอรับบริจาคที่มีผู้แสดงความจำนงยื่นขอมาในแต่ละปี นอกจากนี้ ยังมีตัวแทนพนักงานในกลุ่มทิสโก้ อีกจำนวน

20 คน ทำหน้าที่เป็นคณะทำงานมีวาระ 2 ปี เพื่อร่วมประชุมหารือและช่วยเหลือกิจกรรมของมูลนิธิในด้านต่างๆ อาทิ การจัดพิธีมอบทุนการศึกษาประจำปี ร่วมเดินทางติดตามผลการศึกษาของนักเรียนทุน ช่วยเผยแพร่กิจกรรมและระดมเงินบริจาคสมทบทุนมูลนิธิ

ทุนการศึกษา

มูลนิธิทิสโก้ ตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาในฐานะที่เป็นกลไกพื้นฐานในการพัฒนาประสิทธิภาพและคุณภาพของประชากรในประเทศ จึงเน้นความสำคัญของการจัดสรรทุนการศึกษาให้กับนักเรียนและนักศึกษาที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมเยาวชนของชาติให้เติบโตอย่างยั่งยืน มีคุณภาพ และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติ

“การที่เราให้ความช่วยเหลือทางการศึกษาเพราะปรัชญาขององค์กรเราจะมองในเรื่อง sustainability เราจะมองเรื่องของความยั่งยืน เราไม่บริจาคแบบฉาบฉวยปีต่อปี... การศึกษาเป็นพื้นฐานของคุณภาพชีวิตที่ดี และจะทำให้คนช่วยเหลือตัวเองได้ต่อไป ทุนการศึกษาของมูลนิธิเป็นทุนให้เปล่า โดยปราศจากข้อผูกพันใดๆ ทั้งสิ้น มูลนิธิหวังเพียงว่าการศึกษาที่ดีจะนำไปสู่โอกาสที่นักเรียนและนักศึกษาจะได้ทำงานตามความสามารถและความปรารถนาของพวกเขาหลังจากสำเร็จการศึกษาตามที่

ตั้งใจไว้ นอกจากนั้นยังจะช่วยปลูกฝังจิตสำนึกในการเกื้อกูล และมอบโอกาสให้แก่ผู้อื่น ดังเช่นที่พวกเขาเคยได้รับมาก่อน มูลนิธิจะพิจารณามอบทุนให้แก่แก่นักเรียนนักศึกษาที่มีคุณสมบัติดังนี้ คือ เป็นนักเรียนที่มีฐานะยากจน มีความประพฤติดี เรียบร้อย มีความขยันหมั่นเพียร มีระเบียบวินัย และจริยธรรม ศึกษาอยู่ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ขึ้นไป มีเกรดเฉลี่ยตั้งแต่ 1.5 ขึ้นไป ไม่ได้รับทุนอื่นๆ ในขณะที่รับทุนจาก

มูลนิธิ และไม่ได้กู้ยืมเงินทุนการศึกษาจากรัฐบาล

มูลนิธิจะพิจารณาทุนการศึกษาปีละ 1 ครั้ง ในช่วงต้นปีการศึกษา โดยผู้ที่ขอรับบริจาคจะต้องส่งแบบคำขอรับบริจาคไปยังมูลนิธิทิสโก้ อย่างช้าภายในวันที่ 15 มีนาคมของทุกปี คณะกรรมการมูลนิธิจะเป็นผู้พิจารณาจัดสรรทุนทุกระดับภายในเดือนเมษายน โดยมูลนิธิจะมีหนังสือแจ้งผลการพิจารณาให้ทราบภายในเดือน

พฤษภาคม เพื่อนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ที่จะมอบทุน (เฉพาะโรงเรียน/สถานศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล) สำหรับนักเรียนในส่วนภูมิภาคทางมูลนิธิจะแจ้งผลการพิจารณาไปยังโรงเรียนและสถานศึกษาภายในเดือนพฤษภาคม และจะดำเนินการจ่ายทุนการศึกษาโดยจัดส่งเป็นตราพธนาคาร หรือธนาณัติไปยังโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาเหล่านั้น

“มูลนิธิจะกระจายข่าวไปตามโรงเรียนต่างๆ ทั่วประเทศ เราจะส่งจดหมายไปแนะนำมูลนิธิของเรา พร้อมทั้งวัตถุประสงค์ของมูลนิธิ คือต้องการช่วยเหลือนักเรียนที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ตามเงื่อนไขที่เรากำหนดไว้ ทางโรงเรียนจะทำการคัดเลือกเด็กที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์และส่งแบบฟอร์มกลับมาให้เรา ซึ่งแบบฟอร์มดังกล่าวจะมีรายละเอียดของนักเรียนแต่ละคน พ่อแม่ทำงานอะไร มีพี่น้องกี่คน ได้เงินไป

โรงเรียนวันละเท่าไร เคยได้กองทุนกู้ยืมฯ หรือเปล่า พี่น้องได้เรียนหนังสือก็คน การเรียนเป็นอย่างไร ซึ่งอาจารย์ประจำชั้นจะต้องเซ็นชื่อรับรองมาด้วยว่าเด็กมีความประพฤติเป็นอย่างไร และเห็นควรอย่างไร ที่เด็กควรจะได้รับการช่วยเหลือบ้าง เจ้าหน้าที่ของมูลนิธิ จะทำการสรุปผลและเสนอคณะกรรมการ ในการประชุมทุกๆ เดือน เมษายน ของทุกปี และเราก็จะทำการคัดเลือกนักเรียนที่มีความจำเป็นมากที่สุดเพื่อรับทุนการศึกษา”

ทุนการศึกษาของทีสโก้แตกต่างจากทุน อื่นๆ ตรงที่ไม่เน้นว่าเด็กต้องมีผลการเรียน ที่ดี ด้วยเหตุผลที่ว่า “เราไม่เน้นว่าจะให้ เฉพาะเด็กเรียนได้เกรดดี เพราะเด็กที่เรียนดี มักเป็นเด็กที่มีสตางค์ แต่เด็กที่เรียนไม่ค่อยดี เป็นเพราะว่าเขาต้องทำงาน ทำให้เขาไม่มี เวลากับการเรียนอย่างเต็มที่ นี่เป็นสิ่งที่เรา ไปรวบรวมข้อมูลมาได้ เราจึงอยากให้อีกาส เด็กที่มีผลการเรียนธรรมดาได้เรียนอย่าง เต็มที่... เด็กหลายคนหลังจากได้รับทุนไปแล้ว

มีผลการเรียนที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด”

หลังจากที่มูลนิธิได้ส่งแบบฟอร์มการ ขอรับทุนไปตามโรงเรียนต่างๆ ทุกปี ทาง มูลนิธิได้รับผลตอบรับกลับมาอย่างคาด ไม่ถึงจากโรงเรียนต่างๆ ในทุกภูมิภาค

“มีโรงเรียนเขียนขอทุนเข้ามาเยอะมาก ทางคณะกรรมการก็ต้องอ่านจดหมายกัน ทุกวัน ที่ไม่เข้าเกณฑ์ก็เยอะ ส่วนใหญ่ก็จะ มีปัญหาความยากจนเหมือนๆ กันหมด แต่ว่าบางโรงเรียนทางอาจารย์จะเน้นมาว่า ปัจจุบันเด็กคนนี้ สภาพครอบครัวเป็น อย่งไร ก็ช่วยเราได้มากในการคัดเลือก บางโรงเรียนก็ถ่ายรูปบ้านเด็กมาให้ด้วย หรือบอกมาว่าได้ไปเยี่ยมบ้านเด็กมาแล้ว และได้เห็นสภาพความเดือดร้อนของเด็ก ด้วยตัวเอง กลุ่มนี้ก็จะมีการชี้แจงว่าโรงเรียน อื่นที่ยากจนแต่ไม่ได้ลงสำรวจพื้นที่เพื่อดู สภาพความเป็นอยู่ของเด็ก เราก็จะดูจาก รายละเอียดเบื้องต้นที่ทางโรงเรียนส่งมาให้ เพื่อประกอบการพิจารณาการให้ทุนด้วย”

หลังจากที่ส่งมอบทุนการศึกษาให้กับ เด็กแล้ว ทางคณะกรรมการของมูลนิธิจะต้อง ลงพื้นที่เพื่อตรวจเยี่ยมเด็กที่ได้รับทุน และดู สภาพของโรงเรียน เพื่อการพิจารณาในการ ให้ทุนในครั้งต่อไป

“หลังจากที่เราให้ทุนไปแล้วเราก็จะไป ดูว่าโรงเรียนที่ได้ทุนเราไปสภาพเป็นอย่างไร อาคารเรียนทรุดโทรมหรือไม่ มีความลำบาก ทางด้านอื่นหรือไม่ แล้วก็จะพูดคุยกับ คณะอาจารย์ที่เป็นผู้ดูแลเรื่องการคัดเลือก เข้ารับทุนการศึกษาว่าเขามีเกณฑ์คัดเลือก อย่งไร เราจะได้ว่าโรงเรียนนี้มีสภาพเป็น อย่งไร ในเรื่องการใช้จ่ายเงินของเด็ก ครูได้ ดูแลมากน้อยแค่ไหน ให้เด็กเบิกไปหมดเลย หรืออนุญาตให้ครอบครัวเด็กเบิกไปใช้ เราก็ จะไปดูบ้านเด็กด้วยว่าสภาพความเป็นอยู่ ที่แท้จริงเป็นอย่งไร”

หลังจากการลงพื้นที่ คุณภักธวิธาสามารถ ตัดสินใจได้ว่าโรงเรียนไหนบ้างที่ให้การดูแล เด็กเป็นอย่างดี และรับผิดชอบในเรื่องการ เบิกเงินไปใช้เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา อย่งแท้จริง ซึ่งโรงเรียนไหนที่ละเลยและ ไม่ใส่ใจดูแลเด็กในเรื่องของการใช้จ่ายจำเป็น จะต้องถูกตัดสิทธิ์ออกทั้งโรงเรียน เพื่อเปิด โอกาสให้โรงเรียนอื่นที่คณะครูมีความพร้อม และให้การดูแลเอาใจใส่เด็กในเรื่องนี้

“เราจะลงพื้นที่ทุกปี เราจะไปภาคใต้ ภาคเหนือ ภาคอีสาน ไปที่นั่นเป็นอาทิตย์ ไล้ไปตามโรงเรียนเลย ไปทุกอำเภอ เราจะ ไปเยี่ยม ไปดูสภาพโรงเรียน คุยกับอาจารย์ คุยกับผู้บริหารว่าเด็กแต่ละคนเป็นอย่งไร

นักเรียนส่วนใหญ่ได้ทุนอะไรบ้างหรือยัง ถ้าเด็กขาดแคลนทุนทรัพย์เราก็จะทำการช่วยเหลือ เวลาลงพื้นที่ไปเยี่ยมนักเรียนทุน เราก็จะขยายการช่วยเหลือไปยังโรงเรียนอื่นๆ ที่เราผ่านไปด้วย”

จากการลงสำรวจพื้นที่ในจังหวัดต่างๆ คุณภักดิ์ทราบว่าเด็กนักเรียนในภาคอีสาน จะมีความลำบากมากที่สุด รองลงมาคือเด็กในภาคเหนือ

“สภาพครอบครัวของเด็กอีสานคือ ไม่มีอะไรเลย พื้นที่ที่ทำงานไม่ได้เลย พ่อแม่ไม่มีงานทำ ก็ย้ายเข้ามาทำงานที่กรุงเทพฯ ทั้งลูกไว้กับปู่ ย่า ตา ยาย ส่วนทางเหนือพ่อแม่มักจะแยกทางกันเป็นส่วนใหญ่ เด็กบางคนก็อยู่กับพ่อ บางคนก็อยู่กับแม่ สภาพครอบครัวจะไม่สมบูรณ์ มีปัญหาอื่นๆ ตามมาหลายอย่าง เราก็ได้แต่บอกอาจารย์ ซึ่งเขาก็บอกว่าเขาก็พยายามช่วยเด็ก... ก็ขึ้นอยู่กับว่าอาจารย์แต่ละโรงเรียนว่ามีความเอาใจใส่นักเรียนแต่ละคนมากน้อยแค่ไหน”

“เราจะเจอปัญหาเดิมๆ คือเด็กจะอยู่กับปู่ ย่า ตา ยาย พ่อแม่ก็จะไปทำมาหากินที่อื่น เด็กบางคนต้องเลี้ยงยายด้วยซ้ำๆ เพราะว่ายายก็ไม่มีปัญหาทำอะไร ก็ปีๆ เราก็เจอสภาพแบบนี้... ถึงแม้พื้นที่เราช่วยไปจะไม่สามารถแก้ปัญหาของเด็กๆ ได้หมด แต่เด็กๆ เขาก็จะภูมิใจว่าเขาได้รับคัดเลือก เขาได้ทุน เด็กส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกที่ดีต่อการศึกษา”

ตลอดระยะเวลา 25 ปีที่มูลนิธิได้ดำเนินงานมา คุณภักดิ์ทราบว่าจำนวนนักเรียนที่ขอทุนการศึกษาจากมูลนิธิมี

จำนวนเพิ่มมากขึ้นทุกปี

“ส่วนหนึ่งเพราะว่าเมื่อเราลงพื้นที่เพื่อไปติดตามผลเราก็จะบอกกับอาจารย์ให้ช่วยประชาสัมพันธ์ให้กับโรงเรียนอื่นด้วย เพราะฉะนั้นโรงเรียนอื่นก็จะขอมามากขึ้นเรื่อยๆ นอกจากนั้น โรงเรียนขยายโอกาสที่เพิ่มขึ้นเรียนในระดับ ม.1 ม.2 และ ม.3 ทำให้เด็กสามารถเรียนต่อที่โรงเรียนเดิมได้ ถ้าไม่เช่นนั้นเขา ก็จะหยุดเรียนเพราะโรงเรียนระดับมัธยมอื่นๆ มันไกลจากบ้านมาก เขาก็จะไม่ไปเรียน...”

“ทางโรงเรียนเองก็มีนโยบายไม่เก็บค่าเล่าเรียน เพราะฉะนั้นก็ทำให้เด็กมาเรียนหนังสือเยอะมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามยังต้องการทุนของเรา เพราะว่าเด็กบางคนต้องเสียค่ารถมาโรงเรียน หรืออย่างน้อยก็เป็นทุนอาหารกลางวัน พวกชุดลูกเสือ ชุดเนตรนารี เขาก็ยังต้องใช้ ตอนนั้นก็มีความคิดอยากซื้อคอมพิวเตอร์ขึ้นมา บางทีเด็กต้องเสียค่ารถเดือนละหลายร้อย คือสรุปแล้วเด็กต้องมีค่าใช้จ่ายแน่นอน”

โดยปกติแล้วมูลนิธิจะไม่จำกัดจำนวนทุนที่มอบให้ในแต่ละโรงเรียน ส่งผลให้หลายโรงเรียนในเขตทุรกันดารมีเด็กที่ได้รับทุนการศึกษาเป็นจำนวนมาก

“เราไม่อยากจะจำกัดจำนวนเด็กในแต่ละโรงเรียน เพราะบางโรงเรียนอาจจะเด็กยากจนมาก บางโรงเรียนอาจจะเด็กยากจนน้อย นอกจากนั้นโรงเรียนอาจจะมีลำบากในช่วงสถานการณ์โรคระบาดหนึ่ง อย่างเช่น ตอนน้ำท่วม โรงเรียนก็จะได้รับ

รับความเดือดร้อน เราก็จะให้ความช่วยเหลือทันที ไม่มีการจำกัดอะไรทั้งสิ้น ก็ให้ขอเข้ามาแล้วกัน เราจะพิจารณาว่ามันควรจะได้มากน้อยแค่ไหน... มีอยู่โรงเรียนหนึ่งที่จังหวัดน่าน อาจารย์บอกว่าน้ำท่วม คอมพิวเตอร์ของโรงเรียนทั้งหมด 15 เครื่องพังหมดเลย เพราะว่าน้ำท่วมถึงเพดานห้อง เราก็บอกว่าเรามีคอมพิวเตอร์อยู่พอดีให้ทำจดหมายเข้ามา เขาก็มารับไป เขาก็ดีใจมากเลย”

นอกจากการให้ทุนการศึกษาประจำปีแก่เด็กนักเรียนทั่วไปแล้ว ธนาคารทิสโก้ยังให้การสนับสนุนมูลนิธิจัดตั้ง “โครงการให้ความช่วยเหลือของมูลนิธิทิสโก้สำหรับเด็กนักเรียนที่ประสบภัยสึนามิ” ขึ้นเป็นการเฉพาะนอกเหนือจากการให้ทุนการศึกษาทั่วไปที่มูลนิธิดำเนินการอยู่แล้ว โครงการดังกล่าวได้เริ่มดำเนินการตั้งแต่นั้นปี พ.ศ. 2548 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความช่วยเหลือด้านการศึกษาแก่เด็กนักเรียนใน 6 จังหวัดภาคใต้ ที่ครอบครัวได้รับผลกระทบ

จากภัยพิบัติสึนามิ ทำให้ไม่สามารถประกอบอาชีพได้ดั้งเดิม ขาดแคลนรายได้ที่จะส่งเสียด้านการศึกษากับบุตร ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ได้รับความเดือดร้อนที่ยังไม่ได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงานใดๆ โดยธนาคารจะร่วมกับมูลนิธิสโกลิมอบทุนการศึกษาต่อเนื่องให้แก่เด็กนักเรียนกลุ่มนี้ จนจบการศึกษาระดับปริญญาตรี เพื่อมิให้เป็นภาระของผู้ปกครองและสร้างอนาคตให้เด็กสามารถประกอบอาชีพช่วยเหลือตนเองและครอบครัวได้อย่างยั่งยืนต่อไป

คุณภักธิราเชื่อมั่นว่าการศึกษามีสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตเด็กที่ด้อยโอกาสให้กลายเป็นเด็กที่มีโอกาสได้

“ถ้าเด็กไม่ได้เข้าโรงเรียน ก็จะไม่มีโอกาสที่จะไปพัฒนาในเรื่องอะไรทั้งสิ้น ถ้าได้เรียนหนังสือพบปะกับเพื่อนนักเรียนด้วยกันได้รับการฝึกอบรมในเรื่องต่างๆ รวมทั้งชีวิตความเป็นอยู่ จะช่วยได้เยอะมาก ผิดกับเด็กที่ไม่สามารถไปโรงเรียนได้ อยากเห็นเด็กที่ได้รับทุนช่วยเหลือจากเราได้เรียนอย่างเต็มที่ เพื่ออนาคตข้างหน้าเขาสามารถช่วยเหลือเด็กที่ด้อยโอกาสกว่าเขา เป็นการช่วยเหลือต่อกันไปอย่างไม่สิ้นสุด”

ทุนรักษาพยาบาล

นอกจากการให้ความช่วยเหลือแก่เด็กนักเรียนที่ขาดแคลนทุนทรัพย์แล้ว มูลนิธิสโกลิมอบทุนช่วยเหลือด้านค่ารักษาพยาบาลแก่ผู้ป่วยอนาถาและทุพพลภาพทั้งโรงพยาบาลในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

พร้อมทั้งบริจาคอวัยวะเทียมและอุปกรณ์ในการบำบัดรักษาโรคด้วย เช่น บริจาคแขนขาเทียม ข้อสะโพกเทียม เครื่องช่วยเดิน เหล็กตามกระดูก เครื่องช่วยฟัง ฯลฯ โดยผู้ป่วยที่สามารถขอรับทุนจากมูลนิธิได้ ต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ คือเป็นผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ เป็นผู้ป่วยที่อายุไม่เกิน 55 ปี ไม่จำกัดเพศและศาสนา และไม่ป่วยด้วยโรคร้ายแรงเรื้อรังที่ไม่สามารถรักษาให้หายได้

การยื่นขอรับบริจาคทุนรักษาพยาบาลสามารถกระทำได้ตลอดทั้งปี โดยขอให้ทางโรงพยาบาล เจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์หรือแพทย์เป็นผู้ดำเนินการจัดส่งเรื่อง พร้อมทั้งส่งหลักฐานมายังมูลนิธิเพื่อพิจารณาในกรณีเร่งด่วนทางโรงพยาบาลก็สามารถโทรศัพท์ติดต่อไปยังเจ้าหน้าที่มูลนิธิได้โดยตรง

“การให้ความช่วยเหลือผู้ป่วยที่ไร้ที่พึ่งเป็นวัตถุประสงค์หนึ่งของมูลนิธิ สมัยก่อนตามโรงพยาบาลทั่วไปจะมีผู้ป่วยอนาถา

จำนวนมาก ซึ่งไม่มีทางที่จะมีเงินรักษาตัวเองได้เลย ดังนั้น คณะกรรมการของมูลนิธิสโกลิมอบทุนช่วยเหลือแก่ผู้ป่วยยากไร้โดยไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา”

การคัดเลือกผู้ที่จะได้รับความช่วยเหลือในเบื้องต้นอยู่ในความรับผิดชอบของนักสังคมสงเคราะห์ซึ่งจะเป็นคนดูแลและสัมภาษณ์ผู้ป่วย นอกจากนั้นแพทย์เจ้าของไข้จะเป็นผู้เซ็นชื่อรับรองอาการของผู้ป่วย

“นโยบายของเราจะให้ทุนรักษาเฉพาะโรคที่รักษาหายเท่านั้น ล้นหัวใจถ้าเปลี่ยนแล้วหายเราก็ให้ เหล็กตามกระดูกขา หรือสะโพกเราก็ให้ด้วย การให้ส่วนใหญ่อยู่เป็นการให้แบบต่อยอด เราให้ขาเทียมผู้ป่วยไปเขาก็จะเดินได้ และสามารถไปทำงานได้ มีรายหนึ่งเป็นเด็กเราก็ให้เครื่องช่วยฟังไปเด็กก็สามารถเรียนหนังสือได้ตามปกติ”

คุณภักธิรากล่าวว่าเมื่อโครงการ 30 บาทรักษาทุกโรคของรัฐบาลเริ่มขึ้น จำนวนผู้ป่วยที่ขอรับทุนรักษาพยาบาลก็ลดลง “ช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา จำนวนผู้ขอทุนจะน้อยลง เมื่อหลายปีก่อนเราตั้งงบไว้ในแต่ละปีประมาณ 5 แสนบาท ปัจจุบันลดลงเหลือ 2 แสนบาทต่อปี”

จากการช่วยเหลือของมูลนิธิ ผู้ป่วยจำนวนมากสามารถฟื้นตัวและแข็งแรงเหมือนเดิม หลายคนสามารถพึ่งพาตนเองได้โดยไม่ต้องเป็นภาระของสังคม เด็กหลายคนที่เคยเจ็บป่วยสามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติเหมือนกับเด็กคนอื่น ๆ

“หลายปีมาแล้วมีเด็กเล็กมากเลยที่

ผ้าตัดเปลี่ยนหัวใจที่โรงพยาบาลพระมงกุฎฯ เราทำให้การช่วยเหลือไป ทุกวันนี้เด็กคนนี้ก็หายดี แข็งแรง สามารถวิ่งเล่นได้ตามปกติ ... เป็นภาพที่น่าประทับใจสำหรับคณะทำงานของเราทุกคน”

“โดยปกติเราจะไปเยี่ยมคนไข้ และถามไถ่อาการของเขว่าเป็นอย่างไร บางคนก็ร้องไห้ที่เราได้ช่วยเหลือเขา นักสังคมสงเคราะห์ก็จะพาญาติๆ ของผู้ป่วยมาด้วย เราก็จะคุยกับญาติเขา เขาก็บอกว่าถ้าไม่ได้ทางมูลนิธิ เขาก็คงไม่มีเงินที่จะรักษาลูกหรือญาติของเขา เราก็ดีใจที่ได้ช่วย”

ทุนประกอบอาชีพ

มูลนิธิทิสโก้ให้การช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส และขาดแคลนทุนทรัพย์ในการประกอบอาชีพเพื่อให้พวกเขาสามารถพึ่งพาตนเองได้ และไม่เป็นภาระแก่สังคม โดยบริจาคเงินทุนประกอบอาชีพและเครื่องมือประกอบอาชีพในหลายลักษณะแตกต่างกันไปตามความ

จำเป็นและความเหมาะสม เช่น รถเข็นขายน้ำอัดลม น้ำเต้าหู้ ก๋วยเตี๋ยว ผัก ผลไม้ อุปกรณ์ขายข้าวแกง เครื่องซักผ้า จักรเย็บผ้า เครื่องมือสำหรับช่างไม้ เรือประมง เครื่องเรือหางยาว ฯลฯ การยื่นขอทุนประกอบอาชีพสามารถทำได้ตลอดทั้งปี และมูลนิธิจะพิจารณาขอทุนให้แก่ผู้ซึ่งมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ คือเป็นผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ เป็นผู้ที่มีประสบการณ์และมีความสามารถในการประกอบอาชีพที่จะขอทุน เป็นผู้ที่มีภาระรับผิดชอบต่อตนเองและครอบครัว เป็นผู้มีความสุขแข็งแรง ไม่เป็นโรคที่เป็นอุปสรรคในการประกอบอาชีพ เป็นผู้มีความประพฤติดี ซื่อสัตย์สุจริต ขยันหมั่นเพียร ในการประกอบอาชีพ ไม่เป็นผู้ติดยาเสพติด และ/หรือกระทำความผิดหลบหนีกฎหมาย ในขณะที่ขอทุน และขอทุนเพื่อนำไปประกอบอาชีพที่สุจริต ไม่ผิดกฎหมาย

ส่วนใหญ่รายชื่อของผู้รับทุนประกอบอาชีพจะส่งผ่านมาจากกรมแรงงาน และ

กรมประชาสงเคราะห์ โดยคณะทำงานของมูลนิธิจะทำการสัมภาษณ์เบื้องต้นเพื่อเก็บข้อมูลมาประกอบการพิจารณาการให้ทุน

“เราจะประชาสัมพันธ์มูลนิธิไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นอกจากนั้นก็จะมี การบอกต่อๆ กัน หรือว่าถ้าเราก็ไปตามโรงเรียน เราจะเข้าไปคุยกับอาจารย์หรือผู้ปกครองของเด็กที่ได้รับทุนการศึกษา เราตามไปดูที่บ้าน ถ้าเราเห็นสภาพที่ลำบากมาก ๆ เราก็อาจจะให้ทุนประกอบอาชีพกับผู้ปกครองด้วย ล่าสุดนี้เราไปที่เชียงราย มีน้ำสาวคนหนึ่งเลี้ยงหลานและส่งเสียให้เรียนหนังสือโดยรับจ้างซักผ้า เครื่องซักผ้าก็เก่ามาก เราไปเห็นเขา เราก็สงสาร เลยไปช่วยโดยซื้อเครื่องซักผ้าให้เขา บางคนขายข้าวแกงอยู่ปากทาง เราก็ซื้อรถเข็นให้ เพื่อที่เขาจะได้เข็นขายของได้ นอกจากขายอยู่ตรงปากทาง การได้เห็นงานที่เขาทำอยู่ก่อนแล้ว การตัดสินใจช่วยก็จะง่ายขึ้น”

“ส่วนใหญ่จะเป็นอาชีพที่เน้นในเรื่อง

ของการใช้ทักษะ อย่างคนขายกล้วยเดี่ยวเราก็จะให้ความช่วยเหลือในเรื่องของอุปกรณ์ทำกล้วยเดี่ยวครบเซ็ทเลย ให้เขาพร้อมที่จะไปขายได้เลย เราเคยให้เรือหางยาวกับคนหาปลา เขาพิการด้วย แต่เขาก็สามารถประกอบอาชีพได้ บางคนเป็นช่างซ่อมนาฬิกา เราก็ให้เป็นเครื่องมือที่เขาต้องใช้แล้วให้เขามารับซ่อมนาฬิกาของพนักงานเราด้วย”

อย่างไรก็ดี เมื่อเทียบกับปีแรกๆ ของ

ตามวัตถุประสงค์ที่ขอมา ซึ่งไม่ตรงตามความตั้งใจของมูลนิธิที่จะช่วยเหลือให้เขามีอาชีพ”

ทุนที่ให้ในแต่ละรายจะเป็นทุนที่ให้เพียงครั้งเดียว ผู้ที่ได้รับทุนไปแล้วไม่สามารถขอรับทุนซ้ำได้อีก เพื่อเป็นการกระจายโอกาสให้กับคนอื่นๆ ที่เดือดร้อน

“มีบางคนมาขอซ้ำ เราต้องตรวจแฟ้มเก่าให้ละเอียดก่อนที่จะมอบทุน ความตั้งใจของเราคือ ให้ทุนก้อนแรกไปเพื่อที่ว่าเขาจะ

ให้การช่วยเหลืออีกครั้ง เขาก็รับเย็บผ้าที่บ้าน ทุกวันนี้เขาสามารถผ่อนรถมอเตอร์ไซด์ และสามารถหาจักรได้อีกคันหนึ่ง ที่เราตัดสินใจช่วยเพราะเราคิดว่าเขาสามารถที่จะช่วยเหลือตัวเองได้ และช่วยเหลือแม่ของเขาได้”

เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ คณะทำงานของมูลนิธิจะต้องทำการติดตามผล และประเมินผลการทำงานของผู้รับทุนแต่ละราย

“หลังจากที่เราให้ทุนประกอบอาชีพไป

การให้ทุน จำนวนผู้รับทุนประกอบอาชีพในแต่ละปีจะลดลงเรื่อยๆ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะผู้ขอรับทุนไม่ผ่านเกณฑ์ที่มูลนิธิตั้งไว้

“ขณะนี้จำนวนผู้ขอรับทุนน้อยลง เพราะเราไม่ค่อยผ่านเกณฑ์ที่เรากำหนด เราไปดูอยู่สองสามราย ในเรื่องของทักษะที่จะนำเครื่องมือไปประกอบอาชีพ เช่นขอจักรเย็บผ้า แต่เย็บไม่เป็น อย่างนี้เราก็ไม่สามารถที่จะให้ทุนได้ เพราะถ้าเราให้จักรเย็บผ้าเขาไปแล้ว เขาอาจจะไม่ได้นำไปใช้

ไปต่อยอดและสร้างตัวเองให้ได้ ถ้าไม่เช่นนั้นเขาก็จะขอความช่วยเหลือเข้ามาตลอดเวลา เมื่อเราให้ความช่วยเหลือแก่เขาไปแล้วในครั้งแรก เราคาดหวังว่าเขาจะพึ่งตัวเองได้ต่อไป”

แต่มีบางรายที่ชัดเจนจริงๆ ทางคณะทำงานจะทำการพิจารณาถึงความจำเป็นในการให้ทุนช่วยเหลือต่อเนื่อง

“มีอยู่รายหนึ่ง ขอจักรเย็บผ้าเราไปเมื่อปี 2535 พอจักรพังก็กลับมาขอเราอีกคันหนึ่ง รายนี้เขาต้องเลี้ยงดูแม่ที่พิการ เราก็พิจารณา

สัก 1-2 เดือน เราก็จะตามไปดูว่าผู้ขอทุนนำอุปกรณ์ที่เรามอบให้ไปใช้ประโยชน์จริงหรือไม่ บางคนก็ยังทำอยู่ บางคนขอรถเข็นไปขายข้าวแกงแล้วเลิกไป แต่ยังใช้รถเข็นไปประกอบอาชีพอย่างอื่นอยู่ เราก็ไม่ว่าอะไรขอเพียงให้เขาเอาไปใช้ในการประกอบอาชีพจริงๆ เพื่อเลี้ยงดูตนเองและครอบครัว ก็ถือว่าเป็นการช่วยเหลือเขาเพื่อที่เขาพึ่งพาตนเองได้” □

A Quarter Century of Charity

Tension and excitement fill the air on the fifth floor of the TISCO Building.

To someone unfamiliar with the inner workings of the TISCO Foundation, it might seem that the office is in tumultuous chaos. Heaps of letters are waiting to be opened, and inside them are hundreds of hopes waiting to be fulfilled. Such a frantic scene is no surprise to those who work here. For 25 years, the Foundation has never stopped working toward its main mission - to grant scholarships to good

who works and supports our family. She takes good care of me, and I want to help her. If I win a TISCO scholarship, I can lessen the burden that my aunt has to carry alone."

Same goes for Maliwan Duangkum, a freshman at a nursing school in Payao province. Her family had to borrow money to pay for her tuition after her family's soybean crop failed for several years in a row. With a Tisco scholarship, she will be able to stay in school and work at a part-time job to pay off the debt.

Foundation's Board of Directors is comprised of ten members with three TISCO top executives who formulate the strategies for maximizing the usefulness of the Foundation's annual budget. Each year, 20 TISCO employees volunteered to assist the Foundation's staff as a working group.

Scholarships

Because the TISCO Foundation believes that education is the foundation of the country's continued wellbeing, most of the funds are

students who lack financial means.

Last year alone, more than 5,000 students from all over Thailand joined the ever-expanding list of TISCO scholarship recipients. The money they receive will allow them to get an education and, hopefully, enjoy a better future.

Just as in previous years, letters and postcards are piling up on the office's floor. Each letter contains a touching message. Jidapa Kreupang wrote, "Now I live with my aunt and grandmother. My aunt is the only one

The TISCO Foundation, established to commemorate the company's 10th anniversary, began with the donation of one million baht with the objective of providing educational funding for underprivileged children, paying for the medical expenses of the poor, and to promote the development of skills without any regard for race or ethnicity. More than 90% of all donations come from the TISCO Bank, subsidiaries, and employees. With the goal of delivering every baht of the money donated directly to the needy, the

given to young students. "TISCO's prime ideology is sustainability. We don't donate just for the sake of helping the poor. Instead, we concentrate on providing opportunities for youngsters to learn and excel in their chosen careers. We also hope that one day they will return the favor by helping others who are less fortunate," said **Pattira Wattanawarangkul**, the Foundation's manager.

To apply for scholarships, the students must be diligent, good-tempered, disciplined, come from a

low-income family, and have at least a 1.5 GPA. He/she must not be the recipient of other scholarships or government loans while receiving help from TISCO Foundation.

All scholarships are considered and approved once a year before school begins in mid-May. Those who want to apply must file their applications by March 15. The committee selects the winners, who are then sent a letter informing them of the date and place for receiving their scholarships. For those who live in rural areas, the money is transferred to the school by bank draft.

"The Foundation sends out letters to schools in every part of Thailand to inform them of the organization and its mission. Teachers then pre-select students who they think are suitable to receive scholarships. Afterwards, the teachers fill out background information and write a brief explanation of why these students should be granted scholarships. The committee reads and evaluates this information before making a final decision."

To receive a TISCO scholarship, students do not need to be at the top of their class. "Students who are poor have to work after school to help out their families. They are too tired to focus during school hours. And there are many examples of students whose GPA has improved tremendously after they received a scholarship from TISCO," Pattira said.

Every year the number of applications is overwhelming. "The team has to read thousands of letters. Since the majority of the applicants are equally poor, the

selection process is very difficult. Some teachers take pictures of the children's houses and living conditions. These pieces of information are very useful when we decide who will be the winners."

After the scholarships are distributed, the Foundation's staff begin following-up by visiting the schools and homes of the recipients. "We have to see the schools with our own eyes, and find out what are their criteria when they pick students for TISCO scholarships. We interview them about how they have managed the students' scholarship money." If the school is apathetic about regulating the money and distributes the scholarships carelessly, the funding is cancelled. "By visiting the school, we get a good picture of how they treat the students. We travel to every region and every province so we can gather as much information as possible."

From her experience, the northeast and northern regions are the poorest areas. "They are not only poor, but many children come from broken families. The situation is often so dire that the only thing we can do is to ask the teachers to look after these children."

Time and time again, Pattira sees children left alone with their aging grandparents. "Some of the children have to work and take care of their sick grandparents, too. Even though scholarships cannot solve every problem, at least the recipients will feel good about themselves and have a positive attitude toward school."

Each year the number of applicants

increases dramatically. The reason behind this phenomenon is probably the rise in popularity of TISCO scholarships among teachers. Word travels fast and far. "When the government ordered schools to stop charging tuition, the number of students in each class soared. Thus, the schools need more support to pay for extra expenses such as uniforms, lunches, and computer classes that rise along with the number of students. Some schools have also expanded from 6th grade to the 9th grade so students don't have to move to another school located far from home."

The Foundation has no policy to limit the number of scholarships given out to each school. Many remote schools have been heavily damaged by natural disasters. Therefore, help is needed immediately. Pattira gave an example of one school in Nan that lost all of their computers to a sudden flood. "Schools that are destroyed by natural disasters are our first priority. That's why the Foundation undertook a special project to help the families of tsunami victims." The TISCO Foundation Fund for Tsunami Victims provides scholarships for children living in the six provinces hit hardest by the giant waves. In this case, the scholarships are given out continuously until the recipient graduates from college and is able to support his/her family.

Pattira is confident that education provides great opportunities for underprivileged children. "If they don't go to school, their lives can't be improved. They will have no friends and never learn essential social skills. We want to see these children grow

up to be successful people with a strong spirit of giving.”

Medical Funding

Apart from scholarships, the Foundation also provides funds for those who cannot afford to pay for their own medical expenses. It also donates artificial limbs, machines and tools for physical therapy, and for people with chronic or long-term disabilities. Patients can request funds under the condition that they are under 55 and cannot afford the medical care they need. They must not suffer from incurable or terminal diseases that cannot be treated. Those seeking funds are allowed to ask social workers or doctors to submit an application on their behalf along with evidence of their illness.

The TISCO Foundation also donates money to other pro-bono organizations to extend the scope of its mission. “The medical fund was created to help patients who have no one to turn to. At many hospitals, you can see these people waiting for miracles. We want to help, especially those who can be treated successfully. The Foundation donates artificial limbs so they can go on with their daily routines without difficulty. Let me give an example. One time the Foundation provided a hearing aid to a deaf child, and afterwards he was able to attend school just like other children,” Pattira explained.

After the government began to provide medical care to all citizens for a 30-baht fee, most of the requests for medical funding stopped coming. “During the past two years, the

requests for funds has dropped. Now the budget to help poor patients is around 200,000 baht per year.”

Money is not the only thing that these patients need, however. What they desire most are words of comfort and love. Many patients cry when one of our staff pay them a visit at the hospital. But they aren’t the only ones who are happy. “Several years ago we helped one child who was admitted to the hospital for a heart operation. Today, she can run and play with other children. And her smile refreshes all of us who follow the case very closely. We are glad to be a part of these patients’ new lives.”

Start-up Funds for Small Businesses

By giving out funds to people with skills who want to start small businesses, the Foundation reduces the burden on society by creating jobs and income for many families. The money is used to purchase essential items like food vendor carts, washing machines, or carpentry tools for those who want to be independent, but cannot find sources for the capital investment required. To qualify for funds, the applicant must be short of money, but have relevant skills. Moreover, he/she must be healthy, able to work and have no history of drug addiction.

A list of names of those requesting funds usually comes from the departments of Labor and Social Welfare. “We advertise the project to all related agencies. Word-of-mouth referrals are also a very effective means. Sometimes when we visit

students at home, we also provide funds for their parents to start a small business.”

Pattira recalled how the Foundation once bought a washing machine for an aunt who took care of a scholarship recipient. “In many instances, we have helped people with skills so they can make a living with their own two hands. We provide vendor carts and utensils needed to cook noodles to those who have skills in cooking. We don’t like to give out cash. If we buy them tools, they can make money for themselves without losing their sense of self-reliance.”

Compared to previous years, the amount of funds given out is falling. One reason might be that many of the applicants do not fit the Foundation’s terms or conditions. “There were people who asked us for sewing machines. Some didn’t even know how to sew. So what’s the use of giving them one?”

Business startup funding is given only once per person because the Foundation wants to distribute the money as widely as possible. “We don’t want them to depend on us for help all the time. They need to become self-reliant. We only give them a head start.”

To meet the Foundation’s objectives, the evaluation process is critical. After a couple months, staff visit the recipients to see how they are doing. “If they can use their skills plus our tools to make a living, then we give them and ourselves two thumbs up.” □

10 ปีก่อน คุณภัทธิดา วัฒนวงวรกุล ตัดสินใจลาออกจากราชการที่กระทรวงศึกษาธิการ ในขณะที่ดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายประเมินผล ชี 7 หลายคนสงสัยว่าทำไมเธอจึงทิ้งความมั่นคงในงานราชการที่เธอสั่งสมประสบการณ์หลายสิบปีไว้เบื้องหลังเพื่อมารับหน้าที่ผู้จัดการมูลนิธิสิโก้

แม้เส้นทางที่เธอเลือกในตำแหน่งหน้าที่การงานของเธออาจจะหยุดอยู่เพียงเท่านั้น แต่ความพึงพอใจที่ได้ทำงานเพื่อสังคมอย่างเต็มตัวต่างหากที่ช่วยให้เธอตัดสินใจอย่างง่ายดาย

“ตอนนั้นรู้สึกพอใจแล้วกับตำแหน่งหน้าที่การงาน เพื่อนๆ ของพี่ที่กระทรวงฯ ตอนนั้นเขาก็เป็นข้าราชการระดับ ชี 9 ชี 10 กันหมดแล้ว แต่พี่ก็พอใจในหน้าที่ความรับผิดชอบที่พี่ปฏิบัติอยู่ในทุกวันนี้ มันเป็นการทำงานที่ทำเพื่อคนอื่น ไม่ใช่ตัวเอง” เหตุผลสั้นๆ ง่ายๆ ของคุณภัทธิดา สามารถทำให้หลายคนนั่งงั้นไปการตัดสินใจของเธอ

“พี่มีโอกาสได้ออกต่างจังหวัดบ่อย เห็นปัญหาและความยากลำบากของชาวบ้านเยอะ มีความรู้สึกอยากจะช่วยเขา แต่ก็ไม่มีเงินทองที่จะช่วยได้ เหตุที่พี่มาอยู่กับมูลนิธิสิโก้ ก็คิดว่าจะได้เอาเงินของมูลนิธิไปช่วยเหลือคนได้เต็มที่ ส่วนตัวเราก็ช่วยลงแรง”

ช่วงปีใหม่ที่ผ่านมานี้ คุณภัทธิดาได้รับของขวัญชิ้นพิเศษจากเด็กนักเรียน นักศึกษาทั่วประเทศ นั่นก็คือ ส.ค.ส. พร้อมข้อความที่แสดงความปรารถนาดีจากใจของเด็กๆ ส.ค.ส. จำนวนมากที่ส่งมาล้วนทำด้วยมือ โดยเด็กๆ ออกแบบกันเองตามจินตนาการของพวกเขา

ส.ค.ส. ที่ออกแบบโดย ชุตินา พงศ์ เป็นรูปสายรุ้ง และมีเทวดาตัวน้อยอยู่ตรงกลาง สายรุ้ง มีถ้อยคำอวยพรสั้นๆ ว่า “ขอให้มีความสุข เหมือนมีเทวดาตัวน้อยๆ มาอวยพรตลอดปี” ... สุนันท์ กระต่ายทอง นักศึกษาคณะสัตวศาสตร์และเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยศิลปากร ถ่ายทอดความรู้สึกของเธอมากับการอวยพรว่า “เมื่อข้าพเจ้าได้รับทุนการศึกษา ข้าพเจ้าเข้าใจถึงผู้ได้รับทุน แต่ข้าพเจ้าสัญญาว่าเมื่อข้าพเจ้าสามารถเป็นผู้ให้ได้ ถึงตอนนั้นข้าพเจ้าจะเข้าใจถึงการเป็นผู้ให้เหมือนกับมูลนิธิบ้าง... ขอขอบคุณสำหรับทุนการศึกษาที่มอบให้ข้าพเจ้า ”

ถ้อยคำ และความรู้สึกดีๆ ที่ส่งมาจากผู้ให้ต่างวัย ทำให้คุณภัทธิดาเป็นผู้รับที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข เป็นกำลังใจที่ดีในการทำงาน

“พี่ไม่เคยคิดว่าตัวเองตัดสินใจผิดที่ลาออกจากงานเดิม งานที่พี่ทำในตรงนี้ทำให้พี่ได้ช่วยเด็กๆ อย่างเต็มที่ และเต็มความสามารถที่เราจะทำได้ เวลาที่เห็นคนที่ได้รับทุนเขามีความสุข เราก็สุขไปด้วย ยิ่งเห็นเด็กๆ ที่ได้รับทุนการศึกษาเขาดีใจ เราก็รู้สึกที่เราได้ทำในสิ่งที่เราเคยตั้งใจไว้ว่าเราอยากจะช่วยเหลือคนที่เดือดร้อน เด็กบางคนคุยไปคุยมาแล้วก็ร้องไห้ เราก็พลอยร้องไปด้วยเพราะสงสารว่าทำไมชีวิตเขาถึงรันทดอย่างนี้”

ในการเดินทางไปเยี่ยมเด็กๆ ทุกครั้ง สิ่งที่คุณภักธิรามักจะได้กลับมาเสมอ คือความอึ้งใจ

“ก่อนเดินทางไปมอบทุนเราก็ยุ่งอยู่กับการติดต่อโรงเรียน ติดต่ออาจารย์ เด็กคนไหนจะมาไม่มา เพราะเราจะต้องลงทะเบียน ต้องไปติดต่อกระทรวง แต่ว่าทันทีที่เห็นเด็ก เราก็จะลืมความเหนื่อย รู้สึกอินไปกับปัญหาที่เขาต้องเผชิญ ดีใจที่เรา

มีโอกาสไปช่วยเหลือเด็กกลุ่มนี้ ถ้าเด็กมีความประพฤติดีตลอด เราก็จะให้ทุนต่อเนื่องไปเรื่อยๆ เรามักจะบอกเด็กๆ ว่าถ้าอยากเรียนต่อต้องประพฤติตัวดี ตั้งใจเรียน มูลนิธิสโกลก็ก็จะให้ทุนจนจบ เด็กมักจะถามว่าจะให้จนจบจริงๆ หรือ เขาก็มีความหวังว่าเราจะช่วยเขาได้ในตรงนี้”

บ่อยครั้งที่การเดินทางเต็มไปด้วยความยากลำบาก แต่คณะทำงานก็รู้สึกสนุกสนานทุกครั้งที่ได้ร่วมผจญภัยไปด้วยกัน และเมื่อถึงจุดหมายปลายทางความเหน็ดเหนื่อยก็มลายหายไปทันที

“มีครั้งหนึ่งเราเดินทางไปที่บ้านยาง ที่จังหวัดตาก ต้องนั่งรถเข้าไปลึกมาก เป็นถนนลูกรังยาวประมาณ 30-40 กิโลเมตรเสร็จแล้วก็ต้องนั่งเรือข้ามไป แล้วไปนั่งมอเตอร์ไซด์ต่ออีกเพราะรถเข้าไม่ได้ ผู้ร่วมเดินทางทุกคนเหมือนได้ร่วมผจญภัยไปตลอดทาง เพราะทางมันทุลักทุเลมากๆ แต่ก็เป็นประสบการณ์ที่สนุกดี บางครั้งการเดินทาง

มันจะยาวนานมาก เราก็จะรู้สึกเหนื่อยและเพลีย แต่พอไปถึงโรงเรียนเห็นเด็กๆ มาต้อนรับ เห็นรอยยิ้มของพวกเขา เราก็หายเหนื่อย”

“ตอนที่เราไปบ้านท่าสองยาง มีคนบอกว่าปกติแถวนั้นจะไม่เคยมีรถวิ่ง แล้วรถเรามาวิ่งได้อย่างไร บริเวณนั้นมีการปล้นกันบ่อย พี่ไม่กลัวหรอกเพราะตอนอยู่กระทรวงศึกษาพี่ออกต่างจังหวัดเยอะมาก แต่คนอื่นๆ ที่ไปด้วยกันก็เริ่มกลัว คนขับรถก็ยังกลัวเลย ขับเข้าไปลึกมาก ถูกที่หรือเปล่านั้นเราไม่รู้ เพราะว่าเราพยายามหาโรงเรียนที่มันอยู่ไกลในเขตทุรกันดารที่ความช่วยเหลือยังเข้าไปไม่ถึง แต่ทุกอย่างก็ผ่านไปได้ด้วยดี”

“ทุกครั้งที่ไปเยี่ยมเด็กๆ เราก็จะเรียกเด็กทุกคนมาให้โอวาท จะบอกเด็กๆ ว่าเงินของมูลนิธิได้มาจากไหนบ้าง นักเรียนควรจะมีจิตใจที่มีผู้คนในสังคมให้การสนับสนุนในเรื่องการศึกษา และถ้าเด็กๆ โตขึ้นเป็น

“ทันทีที่เห็นเด็ก เราก็จะลืมความเหนื่อย รู้สึกอินไปกับปัญหาที่เขาต้องเผชิญ ตีใจที่เรามีโอกาสไปช่วยเหลือ ถ้าเด็กมีความประพฤติดีตลอด เราก็จะให้ทุนต่อเนื่องไปเรื่อยๆ”

ผู้ใหญ่และมีความพร้อมในการช่วยเหลือคนอื่นก็ควรจะทำ”

ในการลงพื้นที่แต่ละครั้งจะมีพนักงานในกลุ่มทิสโก้มาร่วมกิจกรรมด้วยอยู่เสมอ และคุณภักดิ์รามักจะใช้โอกาสนี้ในการถ่ายทอดแนวนโยบายการทำงานของมูลนิธิให้กับเด็กรุ่นใหม่

“ที่จะปลูกฝังเรื่องของการทำงานตรงนี้ให้กับน้องๆ ทิสโก้ เพราะเราอาจจะไม่ได้อยู่ตลอดเวลา เวลาที่เราพาเขาไปเยี่ยมเด็กๆ หรือผู้ปวยที่ได้รับทุนรักษาพยาบาล เราก็จะบอกกับน้องๆ ว่าที่เราให้ทุนช่วยเหลือไม่ใช่เพราะว่าเราสงสารอย่างเดียว เราต้องรู้เรื่องราวของเขา และต้องไปติดตามผลด้วย บางที่เราให้ทุนไปเรื่อยๆ เราก็อยากให้นักงานไปเห็น ไปรับทราบว่าคุณภาพชีวิตแล้วเด็กเขามีสภาพความเป็นอยู่อย่างไร บางทีร้องไห้ก็ไม่มีใส่ ถุงเท้าก็ขาด เราก็ชี้ให้เขาดู เห็นแล้วแทบไม่ต้องพูดอะไรเลย เพราะว่าภาพที่เขาเห็นมันชัดอยู่แล้ว เราหวัง

ว่าเขาจะซึมซับความรู้สึกนั้น และเขาอาจจะมีความตั้งใจที่จะช่วยเหลือคนอื่นต่อไป”

ถึงแม้คุณภักดิ์รามักจะต้องเห็นสภาพของผู้คนที่เดือดร้อนชัดเจนอยู่เป็นประจำ แต่เขาก็ไม่เคยรู้สึกท้อแท้เมื่อคิดว่าปัญหาเหล่านี้ไม่มีทางจบสิ้น

“เราไปเห็นแล้วเราสงสารนะ แต่เราไม่ท้อ กรณีไหนที่เราช่วยได้เราก็ช่วย แต่ถ้ากรณีไหนสุดความสามารถเราก็จำเป็นที่ต้องตัดใจ เราทำเท่าที่จะทำได้ก็พอใจแล้ว ไม่ต้องไปกังวลอะไรมากกับตรงนั้น เพราะว่าของทุกอย่างในโลกนี้มันก็ต้องแก่กันไป”

“เราเสนอกับคณะกรรมการว่าอยากให้นักงานเข้ามามีส่วนร่วมกับการทำงานของทางมูลนิธิ เพราะมูลนิธิทิสโก้เป็นของพนักงานทิสโก้ทุกคน ไม่อย่างนั้นพนักงานก็จะไม่ทราบว่ามูลนิธิของทิสโก้ทำอะไร ตรงนี้พอเขาทราบและเห็นการทำงานของเราก็อยากที่จะช่วยเหลือและร่วมมือ ระยะเวลาสั้นๆก็จะมีพนักงานทิสโก้ที่สมัครใจเดินทาง

ไปช่วยกิจกรรมทุกครั้ง ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีมาก เขาก็ได้มาเรียนรู้อะไรใหม่ๆ”

ตัวแทนจากแต่ละหน่วยงานจะได้รับการแต่งตั้งให้หมุนเวียนมาเป็นคณะทำงานของมูลนิธิ **คุณสมหมาย แซ่อึ้ง** ผู้อำนวยการฝ่ายสินเชื่อเพื่อธุรกิจ SMEs เป็นหนึ่งในพนักงานที่ร่วมกิจกรรมต่างๆ กับมูลนิธิหลายครั้ง และเมื่อมีโอกาสได้เข้ามาเรียนรู้คุณสมหมายก็รู้สึกประทับใจกับแนวทางการทำงานเพื่อผลระยะยาวของมูลนิธิ

“ในเมืองไทยมูลนิธิต่างๆ มีมากมาย แต่ว่ามูลนิธิทิสโก้แตกต่างจากที่อื่น ตรงที่มีความต่อเนื่อง แล้วก็มีการเติบโต ผมชอบมูลนิธิทิสโก้อย่างหนึ่งก็คือผมได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรม ได้เห็นว่าเขามีความรับผิดชอบกว้างขึ้น จำนวนทุนที่ให้ก็เพิ่มขึ้นทุกปี แล้วทำอย่างต่อเนื่อง อย่างเวลาเราให้ทุนเด็กตั้งแต่อายุ 6.6 ถ้าเขาอยากเรียนต่อเราก็ให้ทุนเขาทุกปี จนถึงปริญญาตรีเลย ต่อให้ผลการเรียนธรรมดาเราก็ให้ เพราะต้องการให้เขาเรียนให้จบเป็นทรัพยากรที่ดีของประเทศชาติ นี่คือการงานที่ต่อเนื่องของมูลนิธิ”

คุณสมหมายมีโอกาสได้เข้าไปช่วยงานมูลนิธิเมื่อหลายปีก่อน โดยการชักชวนจากผู้บังคับบัญชา จากก้าวแรกในครั้งนั้น ก็นำไปสู่ก้าวต่อมา มาในการช่วยเหลือสังคม

“ผมได้ไปช่วยงานมูลนิธิอยู่เรื่อยๆ ไม่มีใครสั่งให้ผมไปทำนะ แต่ว่าผมเห็นหัวหน้าของผมชอบแวะไปช่วยงานที่มูลนิธิ ก็เลยตามเข้าไปดู ได้เห็นว่า มีพี่ๆ หลายคนมาช่วยกัน ตั้งแต่หาเงินรายได้ให้มูลนิธิเล็กๆ

“ผมชอบมูลนิธิทีสโก้ อย่างหนึ่งก็คือผมมีกิจกรรมร่วมกับเขา เห็นว่าเขา มีความรับผิดชอบกว้างขึ้น จำนวนทุนที่ให้ก็เพิ่มขึ้นทุกปี”

น้อยๆ เช่น ทำขนมมาขายเพื่อนพนักงาน ผมก็ถามว่าทำไมพี่ถึงได้มาขาย เขาก็บอกว่า เป็นความสุข พอพี่เขาขายได้เขาก็เอาเงิน เข้ามูลนิธิ ทุกคนก็มีความสุข ได้กินของอร่อย และก็ได้ทำบุญด้วย จริงๆ แล้วกรรมการ มูลนิธิทีสโก้หลายท่านก็คือผู้บริหารทีสโก้ที่ เกษียณอายุแล้ว รวมถึงผู้บริหารปัจจุบันก็ เป็นกรรมการอยู่ส่วนหนึ่ง ก็เลยทำให้ผม สนใจว่าทำไมพี่ๆ ผู้ใหญ่เขาถึงไปช่วยงาน มูลนิธิกัน”

ต่อมาไม่นานคุณสมหมายก็เป็นหนึ่งใน คณะทำงานของมูลนิธิ ทีสโก้ มีโอกาสได้ไป เยี่ยมผู้รับทุนเพื่อติดตามผล

“บางครั้งเราก็ต้องไปช่วยแก้ปัญหาชีวิต ครอบครัวให้เด็กๆ ด้วย เด็กบางคนที่เราไป เยี่ยมมีชุดนักเรียนใส่แค่ชุดเดียว ทุนที่มูลนิธิ ให้ไปก็นำไปใช้จ่ายค่าเล่าเรียน ค่าอาหาร และค่าเดินทาง เด็กก็บอกว่าต้องรีบกลับไป ซัก จะได้แห้งทันใส่ไปเรียนวันรุ่งขึ้น เราเห็นแล้วเราก็ต้องควักเงินให้ไปเพื่อไป ซื้อชุดเพิ่ม... เด็กบางคนต้องเดินเข้าไปใน สวนยาง ลึกมากประมาณสองสามกิโลเพื่อ ไปต่อรถสองแถว แล้วไปอีกตั้งสิบกว่ากิโล เพื่อไปเรียน เราก็คิดว่า เด็กๆ ช่วงมีมานะ กันเหลือเกิน

“ทุกครั้งที่ผมได้ลงพื้นที่ ผมรู้สึกว่าการ กำลัง ไปทำสิ่งดีๆ ตอนนั่งรถไปก็สนุก ตอนไป ช่วยเด็กๆ จัดแถว แจกของ หรือว่าไปเยี่ยม บ้านเด็ก ผมก็มีความสุขที่ได้ทำ รู้สึกอิ่มอก อิ่มใจ”

คุณสมหมายย้อนให้ฟังว่าก่อนหน้านี้

แทบจะไม่มีโอกาสได้ช่วยเหลือกิจกรรมของ สังคมเท่าใดนัก

“เรียนจริงๆ เลยครับ ผมแทบไม่เคย ช่วยเหลือสังคมเลย ก็มีบริจาคให้ UNICEF ส่งทาง mail ปีละครั้งสองครั้ง.... คือผมมอง ว่าการทำบุญมันมีหลายช่องทาง เราจะทำ กับศาสนาหรือทำกับคนป่วยพิการก็ได้

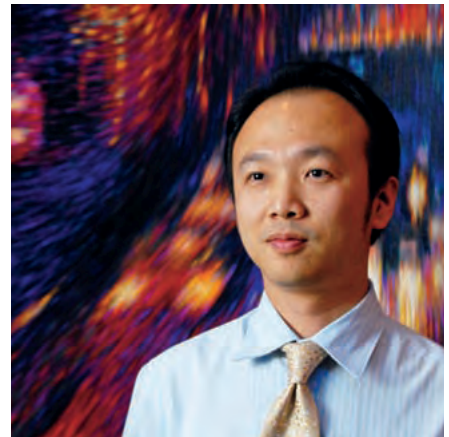
แต่ผมชอบอย่างหนึ่งคือ การทำบุญ อย่างต่อเนื่อง ถ้าผมไม่ได้เป็นพนักงานอยู่ที่ นี้ผมจะไม่เชื่อเลย จะไม่มีความมั่นใจว่า มูลนิธิทำต่อเนื่อง แล้วเงินก็ไม่ได้เอาไปทิ้งๆ ขว้างๆ สักแต่ทำให้เนาะครับ เงินถึงเด็กจริงๆ แล้วเขาก็ไม่ทิ้งเด็ก ผมมองว่าเราได้ใช้เงิน ให้เกิดประโยชน์เต็มที่มีคนควรจะเป็น”

คุณสมหมายเห็นการเปลี่ยนแปลงใน ตัวเอง หลังจากที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ กับมูลนิธิ เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ค่อยๆ ซึมซับในความรู้สึก มุมมอง และทัศนคติใน การดำเนินชีวิต

“...ผมรู้สึก ว่า ผมเห็นแก่ตัวน้อยลง เข้าใจคำว่าให้โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน อีก อย่างที่ได้ก็คือ การเป็นคนดี เพราะเราได้อยู่ ในสังคมของคนดี มีเพื่อนที่ดี แล้วพนักงาน ที่นี่ผมก็มองว่าทุกคนมีจิตสำนึกที่ดีครับ... เดิมผมก็มักจะทำอะไรตามใจตัวเองไม่ค่อย ได้คิดถึงคนอื่นเท่าไร ถ้าไม่ได้มาสัมผัสตรงนี้ ก็คงจะแยกว่านี่”

คุณสมหมายมองว่าความสำเร็จที่แท้ จริงของมูลนิธิ คือ ความสำเร็จที่เกิดขึ้นกับ ผู้ที่ได้รับความช่วยเหลือทุกคน

“ความสำเร็จของมูลนิธิทีสโก้ในมุมมอง

ของผมก็คือ การสร้างทรัพยากรบุคคลที่ดี ให้แก่สังคม ผมเห็นด้วยว่าทุนการศึกษา ทุนรักษาพยาบาล และทุนประกอบอาชีพ ช่วยสร้างคน เพราะเราช่วยให้เขาพึ่งพา ตนเองได้ก็เป็นการช่วยสังคม และเศรษฐกิจ ไปโดยปริยาย”

สิ่งที่คุณสมหมายอยากเห็นคือ การ เติบโตของมูลนิธิทีสโก้ เป็นที่พึ่งให้แก่ ผู้เดือดร้อนในสังคมได้อย่างกว้างขวาง ยิ่งขึ้น “ปี 2550 เป็นปีที่มูลนิธิทีสโก้ดำเนิน งานมาครบ 25 ปี น่าภูมิใจในผลงานของ มูลนิธิที่ได้ช่วยเหลือสังคมอย่างต่อเนื่อง ตามเจตนารมณ์เมื่อเริ่มก่อตั้งมาจนทุกวันนี้ พวกเราก็จะช่วยกันสนับสนุนรักษาสิ่งดีๆ ที่มูลนิธิได้ทำไว้... มูลนิธินี้ไม่ใช่ของใคร แต่เป็นของพนักงานทีสโก้ทุกคน” □

For the Benefit of Others

Exactly 10 years ago, Pattira Wattanawarangkul made a decision that changed her life. She walked away from a stable job as a senior government official at the Ministry of Education, and took up a new position as a manager for the TISCO Foundation. Many were shocked by her sudden change-of-mind, but Pattira never looked back. For the first time in her life, she chose to follow her heart. Content with her new duties, she says working for the betterment of society and helping the needy gives her a sense of satisfaction that she never felt before. "For a time, I was happy to work for the government, but eventually I felt like I needed to do more. Now I am happier with my new job - working for the benefit of others."

She recalled some of her experiences travelling to rural areas. "I saw many problems and villagers in desperate circumstances. I wanted to help but I didn't have enough money. Now, with the TISCO Foundation, I have the power to assist

"I have never regretted that decision. Here, I can work for children in need. Seeing their innocent smiles makes me very happy. Sometimes their stories are so touching that they bring tears to my eyes."

those underprivileged people."

Even though her responsibilities at the foundation are demanding, she faces her tasks with boundless energy. At the end of every year, she learns that her efforts have not been wasted. Small gifts and handmade greeting cards sent to her from students who have received TISCO scholarships help to re-energize her. One of them is a card bearing a picture of a rainbow and small angels with happy faces. The short message from Chutima Pangtee reads, "I hope that you are blessed with happiness from these angels all year long."

"I have never regretted that decision. Here, I can work for children in need. Seeing their innocent smiles makes me very happy. Sometimes their stories are so touching that they bring tears to my eyes."

After every trip to visit children in remote areas, she comes back to the office with renewed vigour.

"When I see what we have done to help these children, all of my

worries go away. I always tell them to study hard and the Foundation will do its best to support them to the very end."

Her journeys, often to the farthest corners of the country, are long and difficult.

"One time we had to go to Tah Yang village, in Tak province, near the Burmese border. Located deep in the mountains, the dirt road to the village was rough and bumpy. "But when I saw the children and their happy faces, the tiredness went away," Pattira said with a wide grin.

"I'm never scared travelling to remote places. Sometimes the drivers want to turn back, but I tell them to keep going. Most times, everything turns out okay."

She often takes young TISCO employees along with her. "I use the opportunity to instill a sense of social responsibility in them. We don't give scholarships out of pity. We have to research the children's backgrounds and put in place a follow-up process.

We need to see the problems with our own eyes. Pictures are stronger than words.”

“The management agrees that all employees should have a chance to participate in the Foundation’s work so they can see the importance of helping others in society. And now, lots of TISCO employees are volunteering. Many tell me that they have learned a lot from their experiences.”

Each department at TISCO appoints a representative to participate in the Foundation’s working committee. One of them, **Somma Sae Ung**, head of SME lending at TISCO Bank, was impressed by the Foundation’s efforts.

“In my opinion, TISCO is different from other charities because our help is continuous. The Foundation gives more and more scholarships every year. More than half are given on a multiple-year basis to help students continue on to higher education. We want them to graduate and become a

valuable asset to the country.”

Somma recalled that he joined the Foundation several years ago out of curiosity. He wanted to know why his superiors always spoke so highly of it. From then on, he discovered that the work was something that he really enjoyed.

“I have so much fun. When we work together for the same goal, it’s amazing. I remember how one of my colleagues once made a special dessert to raise funds for the Foundation. We all chipped in and helped. The desserts were so delicious.”

Not long after, Somma had a chance to go along on a field trip to visit scholarship recipients at a rural school. “Some of the students have only one worn-out uniform. They say that they have to save their scholarship money for tuition and lunches. So I gave them some money out of my own pocket for a new uniform. Many children have to walk almost 10 kilometres to school each

day. I admire their determination and strength.”

The experiences have altered his perspective and attitude towards life in general. “I didn’t have many opportunities to help out before, so I just mailed a donation to UNICEF once or twice a year. Now I feel that it is better to make sure that the money is spent effectively.”

Today, Somma has redefined his own personal definition of success.

“To be a good person and help others who are less fortunate is extremely important. For the Foundation, they have already achieved their goals in establishing a pool of excellent human resources for the country. Whether the money is used to support education, health, or skills training, the results are significant - economically and socially.”

What lies ahead for the Foundation? Somma and many TISCO employees hope that it will continue to reach out to those in need. As the Foundation approaches its 25th anniversary, everyone involved should be very proud of their work. “They were firm in their beliefs and ideals since day one. We will do all we can to help and preserve Foundation’s reputation because it belongs to every TISCO employee,” he said. □

ความหวังของชุมชน

ในทุกวันหยุดสุดสัปดาห์ มุกดา ไตรงใจ ต้องตื่นตั้งแต่เช้า และมุ่งหน้าไปยังตลาดในเมืองปทุมธานีเพื่อไปรับจ้างขายผักและผลไม้ ตั้งแต่ 6 โมงเช้า ถึง 6 โมงเย็น โดยได้ค่าจ้างตอบแทนวันละ 50 บาท ถ้าวันไหนขายหมด เธอก็จะได้รับเงินเพิ่มอีก 50 บาท เงินทุกบาททุกสตางค์ที่ได้มาจากน้ำพักน้ำแรงของเด็กน้อยวัย 12 ขวบ ถูกเก็บบอมนไว้ที่ละเล็กทีละน้อยเพื่อใช้เป็นทุนการศึกษาสำหรับเธอในอนาคต

น้องมุก เชื่อมั่นว่าการศึกษาที่ดีจะนำพาเธอไปสู่อนาคตที่ดี และทุกวันนี้เธอกำลังปูพื้นฐานที่มั่นคงให้กับตัวเอง เพื่อที่ว่าเธอจะสามารถข้ามผ่านอุปสรรคของชีวิต คือ ความยากจน ที่จะเป็นตัวสกัดกั้นไม่ให้เธอไปถึงจุดหมายปลายทางตามที่ตั้งใจไว้

ชีวิตของมุกดาไม่แตกต่างจากเด็กไทยอีกหลายล้านคนที่เกิดมาในครอบครัวที่ยากจน กำฟ้าบิดา หรือมารดา อาศัยอยู่กับปู่ย่า ตายาย มีชีวิตอยู่อย่างอดมื้อกินมื้อ โอกาสทางการศึกษาริบหรี่... น้องมุกกำฟ้าพ่อแม่ตั้งแต่เธอยังเล็ก ปัจจุบันเธออาศัยอยู่ในห้องเช่าเล็กๆ กับยายและพี่ชาย ยายของเธอขายของชำเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งรายได้จากการขายของไม่เพียงพอที่จะจุนเจือทุกคนในครอบครัว เพราะเงินส่วนหนึ่งต้องถูกหักไว้สำหรับค่าเช่าบ้าน ถึงแม้จะต้องเผชิญกับสภาวะที่ยากแค้น และ ขาดแคลน น้องมุกก็มีความมานะเท่าที่เด็กในวัยนี้จะทำได้โดยการส่งเสียตัวเองเรียนหนังสือ ... เอกซึ่งเป็นพี่ชายแท้ๆ ของน้องมุกเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับน้องสาวผู้มุ่งมั่นในการศึกษา เอกเป็นเด็กเรียนดี และมีความตั้งใจที่จะเรียนให้จบระดับปริญญาตรี และความฝันของเอกใกล้จะเป็นจริงในเร็ววัน ปัจจุบันนี้เอกกำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งเอกก็เคยได้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธิเช่นกัน

“หนูอยากเรียนหนังสือสูงๆ เหมือนพี่เอกค่ะ ทุกวันนี้พี่เอกต้องทำงานไปด้วยเรียนไปด้วย ส่งตัวเองเรียน และก็ช่วยส่งหนูด้วย แต่เงินก็ไม่พอ หนูเลยไปหางานพิเศษทำในวันหยุดจะได้มีเงินเก็บไว้เอง ตอนนี้ มีเงินฝากอยู่ในธนาคาร 500 บาทแล้วค่ะ ส่วนหนึ่งจะเก็บไว้เรียน ส่วนหนึ่งจะเก็บไว้ให้ยาย ยายจะให้เงินไปโรงเรียน 20 บาท แต่ยายไม่มีให้ทุกวัน หนูก็จะจ่ายค่าข้าว 5 บาท และหยอดใส่กระปุกไว้ 15 บาท”

ขณะนี้น้องมุกเรียนอยู่ชั้น ป. 6 โรงเรียนวัดโคก จ. ปทุมธานี ที่ผ่านมาน้องมุกใช้วิธีผ่อนค่าเล่าเรียนโดยจ่ายเป็นรายวันบ้าง รายเดือนบ้าง ในขณะที่น้องมุกกำลังก่ออิฐเทปูนให้กับพื้นฐานทางการศึกษาของเธอตามลำพัง ความช่วยเหลือจากมูลนิธิทิสโก้ ได้ช่วยเสริมสร้างรากฐานการศึกษาที่แข็งแรงให้กับเธอ น้องมุกได้รับการคัดเลือกจากโรงเรียนให้ได้รับทุนการศึกษาจากทางมูลนิธิเมื่อปีที่แล้ว ทำให้องศาทางการศึกษาของเธอสดใสและเปี่ยมไปด้วยความหวังมากยิ่งขึ้น

“ตอนที่ทราบว่าได้รับทุน ดีใจมากค่ะ คิดว่าตัวเองคงจะได้เรียนหนังสือจนจบปริญญาตรี ตั้งใจว่าจะต้องเรียนให้จบให้ได้ค่ะ” น้องมุกกล่าวด้วยน้ำเสียงที่มุ่งมั่น

สมพร ไตรงใจ ผู้เป็นยายมักจะบอกกับหลานสาวเสมอว่าให้ตั้งใจเรียน โตขึ้นจะได้มีงานทำ เลี้ยงดูตัวเองได้ ไม่ต้องลำบากเหมือนยาย และหลานสาวก็เชื่อฟังในสิ่งที่ยายพร่ำสอนตลอดมา

“ยายชอบพูดว่ายายอายุมากแล้ว อีกหน่อยหนูก็จะไม่มีที่พึ่ง หนูต้องหัดพึ่งตัวเอง ยายบอกให้หนูตั้งใจเรียน และหนูก็ตั้งใจเรียนตลอด เวลาอยู่ในห้องเรียนไม่เคยหลับเลยคะ พอกลับบ้านก็ท่องหนังสือทุกคืน ปีที่แล้วหนูสอบได้ที่ 10 ของห้อง ในห้องมีนักเรียน 28 คน หนูจะตั้งใจอ่านหนังสือให้มากกว่าเดิม จะได้สอบได้ที่ดีฯ”

ถึงแม้ผู้เป็นยายจะไม่มีกำลังทรัพย์ที่จะส่งเสียหลานให้เรียนสูงๆ

ได้ แต่ยายก็มีกำลังใจที่ดีให้กับหลานในการต่อสู้ชีวิต และฟันฝ่าอุปสรรคขวากหนามต่างๆ อย่างอดทน

“ยายบอกมาให้สู้ชีวิตแบบพี่เอก ให้ตั้งใจเรียนหนังสือ จะได้เรียนสูงๆ อย่างพี่เอกเขา และสอนให้เขาเป็นเด็กดี ทำแต่สิ่งที่ดีๆ ยายก็อายุมากแล้วคงไม่สามารถส่งเขาเรียนสูงๆ ได้ เขาบอกกับยายตลอดว่าเขายอยากเรียนหนังสือสูงๆ แต่เราก็ไม่มีเงินส่งเขาหรอก เราก็อยู่กับแบบอดบ้างกินบ้าง... บางวันเขาก็ต้องไปกินข้าววัด เขาจะไปช่วยหลวงพ่ोजัดอาหาร หลวงพ่อกันก็แบ่งอาหารมาให้”

น้องมุกตั้งใจว่าจะเรียนให้สูงที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้ และตราบไต่ที่เธอยังได้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธิทิสโก้ เธอก็เชื่อมั่นว่าเธอจะได้เรียนจนถึงระดับปริญญาตรี น้องมุกมีความฝันว่าเธออยากจะเป็นหมอเพื่อที่เธอจะมีโอกาสได้รักษาพยาบาล และดูแลยายตอนที่ยายไม่สบาย...

“ยายไม่สบายบ่อยๆ บางครั้งยายก็ล้ม หนูต้องเป็นคนพยายไปหาหมอ หนูอยากเป็นหมอ จะได้ช่วยรักษาพยาบาลให้ยายเวลาที่ยายไม่สบาย”

เส้นทางไปสู่ความฝันของเด็กน้อยคนนี่ยังอีกยาวไกล ยังมีอุปสรรคอีกมากมายที่เธอต้องฝ่าฟัน แต่เธอก็มุ่งมั่นที่จะไปให้ถึง และกำลังใจจากมูลนิธิทิสโก้สามารถช่วยเธอสานต่อความฝันได้อย่างมั่นใจมากขึ้น

“เด็กๆ ส่วนมากไม่มีเงินซื้อรองเท้า ชุดนักเรียนใส่ เราก็จะพากันไปขอรับบริจาค ในกรุงเทพฯ บางคนที่มีจิตศรัทธาก็บริจาคให้กับทางมูลนิธิทีสโก้ ทางมูลนิธิก็มาส่งมอบให้เรา ของบริจาคทุกอย่างที่ได้มาจะตรงถึงมือนักเรียนทุกคน เราไม่เคยคัดเลือกของ ได้อะไรมาเราก็รับทั้งหมด เพราะเด็กๆ ที่นี่เดือดร้อนทุกคน”

“หนูต้องขอบคุณทางมูลนิธิทีสโก้ที่ช่วยเหลือหนูให้มีโอกาสได้เรียนต่อ หนูจะไม่ทำให้ทุกท่านผิดหวัง หนูอยากเรียนให้มากขึ้น หนูคิดว่าการศึกษาทำให้เราเป็นคนดี และถ้าเราได้เรียนเยอะๆ เรายังจะรู้สิ่งต่างๆ เพิ่มมากขึ้น ถ้าเรามีความรู้ เรายังจะสามารถนำความรู้ไปใช้ในการสมัครงานได้”

น้องมุกไม่ใช่เด็กเพียงคนเดียวที่ได้รับโอกาสทางการศึกษาจากทางมูลนิธิทีสโก้ ยังมีเด็กอีกหลายสิบคนของโรงเรียนวัดโคกที่มีฐานะยากจนเช่นเดียวกับน้องมุก ที่ได้รับความช่วยเหลือในเรื่องทุนการศึกษา

อาจารย์กฤษณะ เลิศวิชานันท์ ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดโคก จ. ปทุมธานี กล่าวไว้ว่า “ผมต้องขอขอบคุณทางมูลนิธิทีสโก้และบุคลากรที่เกี่ยวข้องทุกคนที่ช่วยให้เด็กนักเรียนโรงเรียนวัดโคกได้รับทุนการศึกษา ซึ่งผลประโยชน์ที่เด็กจะได้รับจากทุนนี้มหาศาลมาก เด็กที่นี้ขาดโอกาสมากๆ บางทีมาเรียนสามวันหยุดสองวัน พอได้รับทุนเขาก็มีเงินพอสำหรับค่าใช้จ่ายในเรื่องเรียน ไม่ว่าจะเรียนอุปกรณ์การเรียนการสอน หรือค่าอาหาร นอกจากนั้นเด็กยังมีโอกาสได้เรียนอย่างต่อเนื่อง มีสมาธิที่ดี และที่สำคัญ คือ ได้ทานอาหารครบทุกมื้อ ซึ่งจะช่วยพัฒนาสมองในการเรียน เงินตรงนี้มีส่วนช่วยได้เยอะเลยในเรื่องการกินการอยู่ เรื่องอุปกรณ์การเรียนการสอน ค่ารถเด็กบางคนอยู่ไกลมากไม่สามารถเดินมาได้ต้องนั่งมอเตอร์ไซด์รับจ้าง เพราะว่าพ่อแม่ไม่มีเวลามาส่ง”

“ทุนของทีสโก้ที่ได้มา ก็จะช่วยเหลือเด็กในค่าเรียนคอมพิวเตอร์ด้วย ซึ่งคอมพิวเตอร์นี้ไม่เรียนไม่ได้เลย เด็กของเราจะไม่ทันเด็กในเมืองที่มีโอกาส เราต้องมีอินเทอร์เน็ตให้เด็กค้นคว้าด้วย เดี่ยววิวิธาคอมพิวเตอร์ไม่ใช่วิชาพิเศษแล้ว แต่ว่าเป็นวิชาพื้นฐานที่เด็กทุกคนต้องเรียน ผมปูพื้นตั้งแต่อนุบาลเลย ตอนนั้นเด็กอนุบาลสามารถลากเมาส์ได้แล้ว”

คุณครูอุตรา สุริยะเรืองรัมย์ ซึ่งรับผิดชอบในเรื่องการดูแลเรื่องทุนการศึกษาของเด็กกล่าวเสริมว่า “รู้สึกดีใจแทนเด็กๆ ถ้าไม่มีมูลนิธิทีสโก้แล้วเด็กนักเรียนจำนวนมากจะลำบากมาก เด็กที่นี้เกือบ 20 คนได้รับทุนจากมูลนิธิ เด็กประถมหก หลายคนก็ได้เรียนต่อใน

ระดับมัธยม เพราะทางมูลนิธิให้ทุนต่อเนื่อง ช่วยต่อยอดทางการศึกษาซึ่งเป็นสิ่งที่ครูอยากเห็นมากที่สุด”

“มีเด็กหลายคนที่พ่อแม่ไม่สามารถส่งเรียนต่อได้ เด็กๆ ก็จะมาหาเราและขอให้เราช่วยให้เขาได้เรียนต่อในระดับสูงๆ เราเห็นใบหน้าของเด็กแล้วสงสารทุกครั้ง เราก็ช่วยเท่าที่เราช่วยได้ เวลาที่เด็กได้ทุนมา เราก็สอนเด็กๆ ว่าเงินทุกบาททุกสตางค์ต้องเป็นไปเพื่อการศึกษาถ้าเขาอยากมีการศึกษาสูงๆ เด็กทุกคนก็เชื่อฟัง”

โรงเรียนวัดโคก เป็นโรงเรียนประถมศึกษา เปิดสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาล จนถึง ป.6 มีนักเรียนทั้งหมด 180 คน เด็กนักเรียนส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่ยากจน บ่อยครั้งที่โรงเรียนไม่สามารถเก็บค่าเล่าเรียนจากผู้ปกครองได้ ผู้ปกครองส่วนใหญ่เป็นชาวอีสาน ที่เข้ามาเป็นแรงงานรับจ้างที่โรงงานในชุมชน ช่วงปีที่ผ่านมา เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจไม่เอื้ออำนวย โรงงานบางแห่งต้องปิดตัวลง บางโรงงานก็ลดกำลังการผลิต ทำให้หลายครอบครัวไม่มีรายได้ ที่จะจุนเจือค่าเล่าเรียนของเด็กๆ นอกจากทำหน้าที่สอนหนังสือแล้ว คุณครูทั้ง 7 คนที่โรงเรียนวัดโคกยังต้องใช้ความพยายามอีกมากมายที่จะดูแลลูกศิษย์ให้มีโอกาสได้มาเรียนหนังสือตามปกติ

“เด็กๆ ส่วนมากไม่มีเงินซื้อรองเท้า ชุดนักเรียนใส่ เราก็จะพากันไปขอรับบริจาคในกรุงเทพฯ เราได้รับบริจาคเครื่องเขียน และแบบเรียนมาจากปอเต็กตึ๊ง บางคนที่มีจิตศรัทธาก็บริจาคข้าวสารฟรีให้กับทางมูลนิธิทีสโก้ ทางมูลนิธิก็มาส่งมอบให้เรา ก็เอาไว้ให้นักเรียนทานตอนกลางวัน ของบริจาคทุกอย่างที่ได้มาจะตรงถึงมือนักเรียนทุกคน เราไม่เคยคัดเลือกของ ได้อะไรมาเราก็รับทั้งหมด เพราะเด็กๆ ที่นี่เดือดร้อนทุกคน”

เด็กส่วนใหญ่จะมาโรงเรียนทุกวัน เนื่องจากที่บ้านไม่มีคนดูแลหลายครอบครัวปู่ย่าตายายก็ดูแลเด็กไม่ไหว คุณครูอุตราเล่าว่าเป็นภาพชินตาที่จะเห็นเด็กๆ มานอนกันอยู่หลังห้องเรียนในตอนเช้า เพราะพ่อแม่ต้องออกไปทำงานแต่เช้า จึงต้องพาเด็กมาไว้ที่โรงเรียนก่อน เด็กบางคนมาโรงเรียนโดยที่ยังไม่ได้ทานข้าวเช้า ก็เป็นหน้าที่ของคุณครูที่จะต้องดูแลจัดการให้เด็กๆ มีอาหารทานก่อนเข้าเรียน เด็กๆ ที่นี้จะมามีอาหารกลางวันให้ทานฟรี ทางโรงเรียนจะมี

“โรงเรียนวัดโคกได้รับความช่วยเหลือเรื่องทุนการศึกษาจากมูลนิธิสโกล์มาเป็นเวลา 15 ปี เด็กส่วนใหญ่จะได้รับความช่วยเหลือแบบต่อเนื่อง การคัดเลือกเด็กเพื่อขอรับทุนการศึกษาอยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการโรงเรียน”

แม่ครัวคอยหุงข้าว ทำกับข้าวให้เด็กๆ นอกจากนั้น ทางโรงเรียนยังสอนให้เด็กๆ ปลูกผัก เช่น ผักบุ้ง และพืชสมุนไพรต่างๆ เพื่อนำมาปรุงเป็นอาหาร บางที่ทางโรงเรียนก็ได้รับความช่วยเหลือจากวัดในบริเวณใกล้เคียง นำอาหารแห้ง เช่น เกลือ น้ำตาล น้ำปลามาให้ไว้สำหรับปรุงอาหารให้เด็กๆ

อาจารย์กฤษณะ กล่าวว่า “ถ้าอยู่ที่โรงเรียนเด็กจะได้ทานเยอะทานกันไม่อิ่มก็ตักเพิ่มได้ เราไม่จำกัด เรามีข้าวฟรี นมฟรีให้เด็กๆ เพราะฉะนั้นเด็กก็ต้องมาโรงเรียนเพราะว่าที่โรงเรียนจะดูแลเรื่องอาหารการกินให้หมด อยู่บ้านนอนไม่สบายก็มานอนที่โรงเรียน แต่ว่าเราก็ช่วยเขาได้ไม่หมดหรอก เด็กๆ ยังต้องการความช่วยเหลือในขั้นพื้นฐานอีกมาก เช่น ค่ารักษาพยาบาล เด็กยิ่งโตค่าใช้จ่ายก็ยิ่งเพิ่มสูงขึ้น”

โรงเรียนวัดโคกได้รับความช่วยเหลือเรื่องทุนการศึกษาจากมูลนิธิสโกล์มาเป็นเวลา 15 ปีแล้ว เด็กส่วนใหญ่จะได้รับความช่วยเหลือแบบต่อเนื่อง การคัดเลือกเด็กเพื่อขอรับทุนการศึกษาอยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการโรงเรียน ซึ่งต้องทำการคัดเลือกเด็กที่ยากจนในเบื้องต้น 30 คน หลังจากนั้นก็จะลงพื้นที่เพื่อไปเยี่ยมเด็กแต่ละบ้าน ดูสภาพความเป็นอยู่ และคุยกับผู้ปกครองในเรื่องอาชีพ และรายได้ ขั้นตอนสุดท้ายคือ คัดเลือกเด็กนักเรียนที่มีสภาพที่ลำบากที่สุดจำนวน 20 คน

คุณครูอุตรา กล่าวว่า “มีครอบครัวหนึ่งที่พ่อแม่แยกทางกัน ทั้งลูก 4 คนไว้กับตายาย ไปดูแล้วสงสารมาก เด็กๆ ไม่มีอะไรกินเลย ตายายก็แก่มากแล้ว ทำงานไม่ไหว เวลาเราลงพื้นที่เราจะแอบไปดู เราจะไม่บอกเด็กก่อน คือเดินผ่านไปเราก็จะแฉะดู เราก็จะให้เห็นสภาพที่แท้จริง เราจะได้คัดเลือกเด็กที่ลำบากจริงๆ เราส่งรายชื่อไปทั้งหมด 20 คน ทางสโกล์ก็ให้ความช่วยเหลือทั้งหมด”

ทุนการศึกษาจะให้เฉพาะเด็กที่อยู่ ป.6 เป็นจำนวนเงิน 1,000 บาท โดยเงินจะแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ 500 บาทแรกจะนำไปใช้เป็นค่าเล่าเรียน ค่าเรียนคอมพิวเตอร์ หรือค่าเข้าค่าย ส่วน 500 บาทที่เหลือจะฝากบัญชีไว้เพื่อเก็บเป็นค่าใช้จ่ายเมื่อนักเรียนต้องเรียนต่อในระดับ ม.1 โดยคุณครูอุตราจะเป็นผู้ดูแลบัญชีของเด็กๆ เพื่อให้การใช้จ่ายเงินเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของผู้ให้ คือ เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา

เนื่องจากเด็กๆ ที่ได้รับทุนยังเป็นเด็กเล็ก ดังนั้น คุณครูต้องมีการอบรมบ่มนิสัยในเรื่องการประหยัด และปลูกฝังให้เด็กเห็นคุณค่าของเงิน และใช้สอยในสิ่งที่จำเป็นเท่านั้น

คุณครูอุตรามักจะสอนเด็กๆ ว่า “ทุนนั้นเขาช่วยเหลือเด็กยากจน เด็กที่มีความประพฤติดี ตั้งใจเรียน หนูต้องใช้ให้ถูกทางนะ ลูก เราก็จะสอนให้เด็กรู้จักอดออมเพื่ออนาคตของเขา ไม่ใช่เวลาที่มีเงินแล้วใช้หมด เด็กหลายคนเขาก็ทำงานพิเศษ แล้วหยอดเงินใส่กระปุก เก็บไว้ใช้เป็นค่าอาหาร ค่าเดินทาง เด็กโตหลายคนมีความเข้าใจในเรื่องการใช้จ่าย เขาจะมาขอใช้เงินเฉพาะเรื่องที่ต้องจำเป็นเท่านั้น ไม่เคยมาขอเงินไปเล่นเกม หรือไปซื้อหนังสือการ์ตูนอ่าน แสดงว่าเด็กๆ ก็เข้าใจในสิ่งที่เราบอกกล่าวไป”

เพื่อให้การได้รับทุนการศึกษาของนักเรียนในแต่ละครั้งก่อประโยชน์สูงสุด คุณครูอุตรา และคุณครูทุกท่านใช้วิธีการสอดแทรกในการสอนให้เด็กๆ เห็นถึงคุณค่าของการศึกษา เพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้เก็บเกี่ยวความรู้ให้ได้มากที่สุด เพราะความรู้ก็คือ อาหารสมอง คุณภาพเยี่ยม

“เราจะบอกเด็กๆ เสมอให้ตั้งใจเรียน การบ้านที่ให้ไปทำ ต้องทำมาส่งทุกครั้ง และเราก็ให้เด็กค้นคว้าในห้องสมุด เราบอกว่า

กลางวันให้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ก่อนเข้าชั้นเรียนในตอนเช้า จะมีการเล่านิทาน และยกตัวอย่างในนิทานให้เห็นว่าสิ่งไหนดี สิ่งไหนไม่ดี บางครั้งก็เอาคำพระจากหนังสือธรรมะที่เข้าใจง่ายมาสอนเด็กๆ เพื่อที่ว่าเขาจะเติบโตเป็นคนดี มีจิตใจดี”

ตลอด 15 ปีที่ผ่านมา สภาพความยากจนของชุมชนวัดโคกย่ำแย่ลงเรื่อยๆ จำนวนเด็กเพิ่มสูงขึ้นในแต่ละปี ชาวบ้านที่เข้ามาอยู่อาศัยในชุมชน มีการย้ายเข้าย้ายออกตลอดเวลาตามสภาพของเศรษฐกิจ

คุณครูอุตราเล่าว่า เมื่อหลายปีที่แล้ว โรงเรียนมีเด็กประมาณ 250 คน แต่ช่วงที่เศรษฐกิจไม่ดี ผู้ปกครองต้องย้ายไปทำงานที่อื่น เด็กต้องลาออกกลางคันเพื่อย้ายตามผู้ปกครองไป ส่วนผู้คนที่เดิมของชุมชนที่พอมีฐานะก็ขายที่ให้กับโรงงานและย้ายออกไปสู่ความเจริญในเมืองหมด ปัจจุบันชุมชนวัดโคกกลายเป็นที่ตั้งของโรงงานต่างๆ ซึ่งชาวบ้านที่ย้ายมาอยู่ใหม่ล้วนยากจนทั้งสิ้น

“บางทีพอสิ้นปีนักเรียนหายไปเลย 20 คน พอโรงงานปิด ผู้ปกครองก็ย้ายออกไปหมด เพราะว่าคนที่มาที่นี่เขาจะมากันเป็นกลุ่มใหญ่ ถ้าเขาย้ายเขาก็ย้ายออกไปพร้อมกันหมด บางทีก็มากันที 30 ครอบครัว เวลาหายก็หายหมดเลย เด็กนักเรียนของเราก็ต้องรอนร่ตามพ่อแม่ไปเรื่อยๆ เราก็เป็นห่วงว่าเด็กๆ จะเรียนไม่ต่อเนื่อง”

อาจารย์กฤษณะ กล่าวว่า “เดี๋ยวนี้ตามโรงงานทั่วไป อย่างน้อยที่สุดก็ต้องจบ ม.3 เขาถึงจะรับ ถ้าเด็กได้เรียนจนจบ ได้เรียนคอมพิวเตอร์ ก็สามารถเข้าไปเป็นคนงานที่มีคุณภาพ ได้รับค่าตอบแทนที่สูงขึ้น ถ้าเป็นคนงานที่ไม่รู้จักใช้คอมพิวเตอร์ พิมพ์ดีดก็ไม่ได้ ค่าจ้างแรงงานก็จะต่ำลงไปอีก เพราะฉะนั้นการศึกษามันจะมีประโยชน์ตรงที่ทำให้คนคนหนึ่งได้ยกระดับความคิด ยกกระดับฝีมือยกระดับคุณภาพตัวเองให้สูงขึ้น ทำให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมในภาพรวม”

อาจารย์กฤษณะอยากเห็นการเปลี่ยนแปลงในทิศทางที่ดีขึ้นสำหรับอนาคตทางการศึกษาของเด็กไทยในชนบทห่างไกล และเด็กที่ด้อยโอกาสในชุมชนต่างๆ ทั่วกรุงเทพฯ และปริมณฑล

“อยากเห็นเด็กทุกคนเรียนสูงๆ มีการศึกษาอย่างน้อยที่สุดต้องจบปริญญาตรี เพราะถ้าการศึกษาต่ำกว่านี้จะไปแข่งขันกับเขาใน

เวทีโลกหรือว่าระดับสากลคงลำบาก ยิ่งเทคโนโลยีทุกวันนี้เข้ามา มาก เด็กต้องเรียนรู้มากขึ้น ถ้าเด็กได้รับทุนมากขึ้นหรือว่าได้รับทุนไปเรื่อยๆ เพราะพวกเขาจะมีโอกาสพัฒนาตัวเองได้อย่างต่อเนื่อง”

“ผมมีความหวังว่าจะให้เขาเรียนรู้เต็มตามหลักสูตรเท่ากับเด็กในเมือง เด็กในเมืองใช้คอมพิวเตอร์เป็นเด็กผมก็ต้องใช้ไปด้วย เพราะว่ามันมันกันไม่ทันกันเลย เข้าไปอยู่ในเมืองก็ไม่รู้เรื่องกับเขาเลย เข้าไปทำงานก็ได้รับค่าจ้างแรงงานที่ถูกๆ เด็กก็จะเกิดความน้อยเนื้อต่ำใจ สังคมก็จะเกิดความเหลื่อมล้ำกันมาก ถ้ายังเรียนรู้มากสังคมมันก็จะไม่เหลื่อมล้ำกันมาก ทุกคนจะอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขมากกว่านี้”

อาจารย์กฤษณะเชื่อว่า ด้วยความทุ่มเทของครูทุกท่าน และการสนับสนุนจากองค์กรเอกชนที่มีกำลังในการให้ความช่วยเหลือ เด็กทุกคนจะสามารถข้ามผ่านความด้อยโอกาสไปได้ ถึงแม้จะไม่สมบูรณ์นัก แต่อย่างน้อยก็เป็นการปูพื้นฐานที่ดีสำหรับการก้าวเดินต่อไปอย่างแกร่งกล้าในอนาคต

“หนทางเดียวที่เด็กจะได้รับโอกาสก็คือ ทุกคนต้องช่วยเหลือกัน จะไปอาศัยแต่เพียงกระทรวงศึกษาธิการอย่างเดียวไม่ได้แล้ว พอคำเอกชนทั้งหลาย รวมทั้งหน่วยงานเอกชนต่างๆ ต้องเข้ามาช่วยดูแล คำจุนกัน อย่างที่ทางมูลนิธิทีสโก้ได้เข้ามาให้โอกาสกับเด็กที่ขาดแคลน อยากวิงวอนให้หน่วยงานอื่นๆ ภาคเอกชนอื่นๆ บริษัทห้างร้านต่างๆ เห็นความสำคัญในเรื่องนี้ เพราะถ้าท่านไม่สนับสนุนเด็กตั้งแต่ในวัยเรียนเป็นต้นไป ท่านก็จะได้คนงานที่ไม่มีคุณภาพ เข้าไปทำงาน ระบบต่างๆ มันก็จะแย่ไปกันหมด มันจะส่งผลในระดับท้องถิ่น ในระดับจังหวัดหรือว่าในระดับประเทศในที่สุด”

“อย่าลืมว่า เด็กคืออนาคตของชาติ แล้วเราอยากเห็นอนาคตของประเทศชาติพัฒนาไปในทิศทางใดก็ขึ้นอยู่กับว่าเราจะสร้างพื้นฐานอย่างไรให้กับเด็กในปัจจุบัน” □

A Community's Last Hope

Instead of enjoying her weekends with friends, **Mookda Trongjai** has to work. While most of us are still in bed, she is already at the wet market in Pathumthani selling vegetables and fruit. For twelve hours a day, she sits at her stall, greeting customers with a smile and praying that nothing will be left on the counter when the market closes at 6 pm. If her prayers are answered, she gets a bonus of 50 baht on top of her regular wage. In this way, little by little, she has managed to save up for a big dream.

Mookda believes that education will bring her a bright future — at least, a better one than her family faces at the moment. She lost both her parents when she was a toddler. Living with her grandmother and brother in a cramped room, she hopes that someday she will be able to afford a better place for her grandmother to live. Determined to put herself through school, she works hard on weekends to earn her tuition since her grandmother's meager earnings from selling groceries is hardly enough to pay the rent and put food on the table. Ake, her brother, is her role model. He is a diligent student and currently attending Kasetsart University. Because she dreams of following in his footsteps and earning a scholarship from TISCO, she pays attention in class.

"I want to study and earn a degree like my brother. He is studying hard and working at the same time to help us. But it's not enough. I have to work weekends, too. I have 500 baht in my account now. I will give part of it to my grandmother and save another part for school."

A sixth-grader at Wat Khok School in Patthumthani province, Mookda used to pay her tuition on the installment plan. Last year, she didn't have to do that anymore. She was approved for a scholarship by the TISCO Foundation. "I was so happy when I heard the news. Now, if I study hard, someday I will have a college degree," Mookda said with confidence.

Somporn Trongjai, Mookda's grandmother, always tells Mookda to be a good student. "My grandmother said that I have to be able to fend for myself because someday she will no longer be with me. She said that I have to be strong and patient like my brother. I remember many days when we had nothing to eat. We had to go to the temple and ask for leftovers from the monks."

But despite the hardships, both siblings never gave up on school. Mookda wants to be a doctor. "My grandmother gets sick all the time. I want to cure her so she is healthy and happy."

Before she can succeed in making her dream a reality, there are many hurdles to cross. But help from TISCO has brought her a little closer to her dream. "I have to thank TISCO for giving me this opportunity. I think education is important for becoming a good person. Also, I can use my knowledge to get a good job."

Mookda isn't the only one. Several other students at her school receive support from the TISCO Foundation. **Krissana Lerdvichanant**, the school's headmaster, says that scholarships from the Foundation are like a beacon of hope for poor students. "When they have enough money to buy lunch and books, they tend to have better concentration in class. Some live far away and need money to pay for transportation. Money from scholarships can cover all those expenses plus fees for extra classes, like computer."

He added that unlike children in the big city, children here have less exposure to modern technologies like the Internet. His fellow teacher, **Untra Suriyareungrasami**, also agreed that money from scholarships is worth more than the actual value. "Plenty of students came to us because they want to stay in school. Seeing their disappointed faces makes me sad. We do all we can to help, but obviously, it's not very much. For the TISCO scholarship recipients, we advise them to use every penny wisely."

Wat Khok School now has 180 students from kindergarten to sixth grade. Most of the students come from low-income families. And more often than not, the school cannot collect tuition from parents. Although all seven teachers are trying their best to keep the school open, the recent economic slowdown has made the situation more difficult. Untra recalled that sometimes teachers have to ask private companies for donations of shoes and uniforms for students. "Many generous people donate food and books. We make sure that all donations are used to the greatest possible benefit of the students."

Most of the children attend school regularly because there is no one to look after them at home. Untra said children sleeping at the back of the classroom in the early

“I want to study and earn a degree like my brother. He is studying hard and working at the same time to help us. But it’s not enough. I have to work weekends, too. I have 500 baht in my account now. I will give part of it to my grandmother and save another part for school.”

morning hours before school starts is commonplace. “Their parents leave them at school before they go to work. Some of the students haven’t eaten breakfast and we have to feed them. We don’t want them to start their day with an empty stomach.” The school provides free lunch, but students must also help to grow vegetables for the school’s kitchen. Krissana said that most of the children are happy to be in school because they can eat all they want and everything is free. “But the school still needs a budget for medical expenses and other things related to the basic necessities of life.”

For fifteen years Wat Khok School has been receiving continuous support from TISCO. Scholarships given out by the foundation are approved by the school’s committee. Twenty diligent students are picked each year according to their grades and family background. “We select children whose parents can’t afford to pay for anything.” Untra gave as an example four children who were abandoned by both their parents after an ugly break-up. “Their grandparents are too old to take care of them. If we hadn’t helped them, their chances for going to school would be nil.”

The 1,000-baht scholarship is divided each month into two parts: 500 baht for tuition and fees for additional classes, and the rest for their savings account. Untra personally supervises all the accounts herself since the students are too young. Another thing that the teachers do is teach them how to use money sensibly. “We always tell them that scholarships are intended to help us. We must appreciate the good intentions of the donors by doing well in school and saving money for the future. Most of the children listen and understand.”

To maximize the benefits of the scholarships, the teachers integrate lessons that demonstrate that education is one of the most valuable things in life. Untra also encourages students to use their idle time productively by reading books at the library. “Before class, we read Aesop’s Fables, or easy Dhamma teachings, so that they will grow up with a good understanding of morality.”

Over the past decade, poverty in the Wat Khok community has spiralled out of control. Many families were forced to move to the city and the number of students dwindled.

“Sometimes twenty or thirty students are missing from school. Students have to move with their parents and we are worried that their education will stop.” Krissana emphasized that in the present day, basic education is a requirement for survival. “Factory workers need to have at least finished junior high school or the ninth grade. Those who have extra skills, like how to use a computer, can earn higher wages. Education improves not just our skills and intelligence, but also our quality of life. In the end, society reaps enormous benefits.”

His dream is to see the education system in Thailand move in a more positive direction.

“I want to see all of my students graduate from college. It’s extremely hard to cope with the dynamic changes in our current society. Scholarships give poor students the chance to improve themselves.”

Like other teachers at Wat Khok School, Krissana prays that his students will have a brighter future. But to enable them to compete with urban students who have better access to modern teaching methods, the teachers need more than prayers.

“I don’t want them to feel inferior, but the gap between the rich and poor is widening. The only hope for the scholarship recipients is higher education.”

Krissana believes that the devotion of every teacher to his or her job is what fuels their students’ eagerness to study.

“We can’t depend on the Ministry of Education alone to do all the work. Private as well as public organizations need to lend a hand in promoting education, just like what TISCO has done at Wat Khok School.”

He quipped that if the next generation fails to get an education, there will be nobody left to run the country.

“Don’t forget that children are the nation’s future. Putting in place a firm educational foundation for our young students is vital for Thailand’s future development.” □

ผู้ให้ที่ยิ่งใหญ่

ตลอดระยะเวลา 28 ปีของการเป็นครู อุดมการณ์ของคุณครูเตือนใจ คล้ายเครือญาติ ไม่เคยแปรเปลี่ยน คุณครูเตือนใจก็เหมือนกับครู ในชนบทจำนวนมากที่อุทิศตนในการช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาสในถิ่นทุรกันดารให้มีโอกาสทางการศึกษา มีอนาคตที่สดใส มีหน้าที่การงานที่มั่นคง และเป็นคนดีของสังคม

ปัจจุบันคุณครูเตือนใจ คล้ายเครือญาติ
ดำรงตำแหน่งหัวหน้างานฝ่ายบริหาร
ของโรงเรียนบ้านท่าดินดำ จังหวัดลพบุรี
ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีสภาพไม่แตกต่างจาก
โรงเรียนในชนบทที่ห่างไกลทั่วไปในทุก
ภูมิภาคของประเทศไทย ตั้งอยู่ในถิ่นทุรกันดาร
การคมนาคมไม่สะดวก เด็กนักเรียนส่วนใหญ่
มาจากครอบครัวที่ยากจน ขาดโอกาสทางการ
ศึกษา โรงเรียนขาดแคลนบุคลากรครู และ
อุปกรณ์สำหรับการเรียน การสอน อาคารเรียน
ชำรุดทรุดโทรม

...จนกระทั่งเมื่อปี 2540 โรงเรียนบ้าน
ท่าดินดำ ได้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธิ
ทิสโก้ โดยคุณมานพ และคุณนิสากร มาวิมล
ซึ่งเป็นผู้อุปการะโรงเรียนได้แนะนำให้โรงเรียน
ขอรับการทุนการศึกษาจากมูลนิธิ ในช่วงปีแรก
มีเด็ก 6 รายที่ได้รับทุนการศึกษาต่อเนื่อง
จากมูลนิธิ ในปัจจุบันเด็กทั้งหมดมีโอกาส
ศึกษาต่อจนจบปริญญาตรี บางคนทำงาน
ในภาคเอกชน และบางคนกลับมาเป็นครู
ในชุมชน

“โรงเรียนของเราเป็นโรงเรียนขนาดเล็ก
มีนักเรียนประมาณ 250 คน ในปีที่ผ่านมา
ทางโรงเรียนขอทุนใหม่เพิ่มไป 10 ราย
และได้ครบทุกราย... เราดีใจมาก ดีใจแทน
นักเรียนทุกคนที่ได้ทุนการศึกษา ขณะนี้เรา
มีเด็กที่เป็นนักเรียนทุนของมูลนิธิทิสโก้
จำนวน 24 คน”

นอกจากความช่วยเหลือในเรื่องทุนการ
ศึกษาแล้ว เด็กนักเรียนที่นี้ยังมีโอกาสได้
เรียนคอมพิวเตอร์เช่นเดียวกับเด็กในเมือง

โดยมูลนิธิทิสโก้ได้บริจาคเครื่องคอมพิวเตอร์
จำนวนมากให้กับโรงเรียนเพื่อประโยชน์ทาง
การศึกษา ซึ่งการช่วยเหลือดังกล่าวก่อให้เกิด
ผลดีตามมาอย่างมากมาย

“เด็กนักเรียนของเรามีโอกาสได้เรียน
คอมพิวเตอร์ทุกคน พอเด็กมีความชำนาญ
ในการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ ทางโรงเรียนก็
ส่งเด็กเข้าประกวดกิจกรรมต่างๆ ความช่วยเหลือ
จากมูลนิธิถือเป็นแรงผลักดันสำคัญที่
ทำให้เด็กๆ มีโอกาสทัดเทียมเด็กในเมืองใน
เรื่องของการศึกษา นอกจากนั้นยังทำให้เรา
เห็นถึงความสำคัญของสื่อเทคโนโลยีต่างๆ
เราก็พัฒนาการใช้สื่อทางด้านนี้มาเรื่อยๆ
จนกระทั่งโรงเรียนรอบด้าน และสำนักงาน
เขตพื้นที่มองเห็นว่าโรงเรียนของเราเหมาะสม
ที่จะเป็นโรงเรียนต้นแบบ ก็เลยประกาศให้
เป็นโรงเรียนหนึ่งอำเภอหนึ่งโรงเรียนในฝัน
ของอำเภอชัยบาดาล”

การคัดเลือกเด็กเพื่อรับทุนการศึกษา
ของโรงเรียนวัดบ้านท่าดินดำเป็นไปอย่าง

รอบคอบและยุติธรรม เพื่อที่ความช่วยเหลือ
จะถึงมือเด็กที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ และ
เดือดร้อนอย่างแท้จริง การคัดรายชื่อเด็ก
เข้ารับทุนการศึกษาพิจารณาจากระดับ
ความขาดแคลน กลุ่มแรกที่ได้รับการพิจารณา
คือ เด็กที่ไร้ที่พึ่ง บิดามารดาเสียชีวิตทั้งคู่
หรือฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเสียชีวิต กลุ่มที่สองคือ
เด็กที่ถูกทอดทิ้งหรือเด็กด้อยโอกาส กลุ่ม
สุดท้ายคือ เด็กที่มีทั้งบิดามารดา แต่ไม่มี
อาชีพที่แน่นอน ไม่มีที่ดินทำกินเป็นของ
ตนเอง โดยเด็กในกลุ่มแรกจะได้รับความ
ช่วยเหลือก่อนเพราะถือเป็นกลุ่มเร่งด่วน

คุณครูเตือนใจเล่าให้ฟังว่า ทุนการ
ศึกษาจากมูลนิธิจะส่งมอบให้เด็กประมาณ
เดือนพฤษภาคมของทุกปี คุณครูจะทำการ
เปิดบัญชีให้กับนักเรียนทุกคน และจะเก็บ
สมุดบัญชีไว้ เวลาที่เด็กจะเบิกเงินทุนไปใช้
คุณครูจะนำไปเบิกธนาคารมาให้ และเด็ก
จะเป็นผู้เซ็นมอบฉันทะให้คุณครูเป็นผู้ไป
เบิกเงินที่ธนาคาร โดยที่เด็กไม่ต้องลำบาก

ไปที่ธนาคารเอง และไม่ต้องขาดเรียน หลังจากที่ได้เงินเป็นที่ยอมรับแล้ว ก็จะเห็นชื่อว่าได้เงินไปจริง หลังจากนั้นคุณครูจะโทรแจ้งกับทางผู้ปกครอง

“ส่วนใหญ่เงินที่เด็กเบิกไปจะนำไปใช้เป็นค่าอุปกรณ์การเรียน ค่ารถเดินทางมาโรงเรียน ค่าอาหาร ตามความจำเป็นของเด็กแต่ละคน บางครั้งเขาต้องการใช้เงินวันนี้ แล้วเพิ่งบอกวันนี้ ครูไม่สามารถมีเวลาไปเบิกให้ทัน เราก็จะสำรองเงินส่วนตัวให้ไปก่อน ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นความบกพร่องของเราเอง คือเราลืม เราก็จะวิ่งไปเบิกให้ ถ้าเด็กมีความจำเป็นเร่งด่วน ถือเป็นสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่เราสามารถช่วยได้”

ถึงแม้ว่าทุนการศึกษาจากมูลนิธิทิสโก้ มอบให้กับเด็กนั้นผู้ปกครองไม่สามารถเบิกไปใช้ในค่าใช้จ่ายอื่นๆ ได้แต่ก็ถือว่า เป็นประโยชน์ต่อครอบครัวของเด็กเป็นอย่างมาก อย่างน้อยก็ช่วยลดเปลืองภาระ

ของพ่อแม่ให้เบาลงได้

“แม้ว่าทุนที่ได้รับจะเป็นเงินเพียง 1,000, 1,500 หรือ 2,000 บาท กางเกงหรือเสื้อกีฬาหรืออุปกรณ์การศึกษาที่ต้องซื้อแม่ มันจะเป็นเงินเพียง 100 หรือ 200 บาท แต่ถ้าจะเอาจากผู้ปกครองคงเป็นไปได้ เพราะเขามีรายได้เพียงวันละ 100 บาท แต่ใช้จ่ายในครอบครัวก็หมดแล้ว แต่ทุนตรงนี้ทำให้เขาสามารถซื้อเสื้อ กางเกง รองเท้า ถุงเท้าใหม่ให้ลูกได้ ก็ช่วยเขาได้มาก”

นาวิ สังเกตกิจ กำลังจะจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กำพร้าบิดาและอาศัยอยู่กับมารดาซึ่งรับจ้างขายน้ำมัน แม่ของนาวิป่วยเป็นโรคร้ายแรง ต้องใช้เงินในการรักษาเป็นจำนวนมาก ทุกวันนี้นาวิไม่มีบ้านอยู่ เพิ่งที่ปั้มน้ำมันที่นาวิเป็นลูกจ้างอยู่คือ ที่หลบแดดหลบฝน และเป็นที่พักพิงในยามค่ำคืน ซึ่งทางเจ้าของปั้มน้ำมันก็อนุญาตให้เขาอาศัยอยู่ได้

“เราให้กำลังใจเด็กว่าเขาจะพยายามให้เขาได้รับทุนของมูลนิธิทิสโก้ไปจนกว่าจะจบ ปวส. จะพยายามช่วยเหลือและส่งให้เขาเรียนต่อจนจบ เราก็ให้กำลังใจเขาอยู่เรื่อยๆ เด็กคนนี้เป็นเด็กที่น่าสงสาร แล้วก็ เป็นเด็กที่เรียนดีมาก”

เพื่อให้ทุนการศึกษาที่ได้รับมอบมานั้น ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้รับ คุณครูเตือนใจต้องติดตามผลอย่างใกล้ชิดทุกราย ทุกสิ้นปีคุณครูจะเรียกเด็กที่ได้รับทุนการศึกษามาสอบถามและพูดคุยถึงปัญหาของเด็กๆ และติดตามผลเรื่องการใช้จ่าย เนื่องจากการนำทุนไปใช้จ่ายต้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของมูลนิธิทิสโก้ คือ เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาเท่านั้น หลังจากนั้นทางโรงเรียนจะรายงานผลไปยังมูลนิธิ

“เราต้องติดตามเรื่องการใช้ทุน เรื่องความประพฤติตนของเด็กที่ได้ทุน และเรื่องผลการเรียนของเขา เราจะรายงานให้มูลนิธิ

“เด็กหลายคนรู้สึกอายที่ถูกมองว่าเป็นเด็กด้อยโอกาส แต่เราจะพูดให้เขาเห็นว่าเขาเป็นเด็กด้อยโอกาสในสายตาคนอื่น แต่ไม่ใช่สำหรับเรา เราจะพยายามให้เขาเห็นว่าเป็นแค่การมองแบบผิวเผิน แต่ความจริงแล้วเขาต้องทำตัวเองไม่ให้ด้อยโอกาส ต้องมีความขยัน อดทน รับผิดชอบ ตั้งใจเรียน ถ้าเขามีลักษณะตรงนี้ทั้งหมด เราก็จะบอกเขาเลยว่าเธอมีความสามารถไม่ได้ด้อยไปกว่าคนอื่น”

ทราบว่าคุณคนนี้สมควรได้รับทุนต่อไปหรือไม่ เพราะเหตุใด เราก็ให้เหตุผล แล้วก็ให้เจ้าตัวเขาเขียนเหตุผลของการรับทุนต่อไปเนื่องด้วยตัวเอง เด็กจำนวนมากต้องการที่จะเรียนต่อในระดับสูง เราก็ให้เด็กเขียนบอกความประสงค์ของตนเอง”

ด้วยความอ่อนเยาว์ และการมองโลกตามประสาเด็ก นักเรียนหลายคนก็ด้อยโอกาสมักจะระบายความน้อยเนื้อต่ำใจของพวกเขาให้กับครูผู้เป็นที่รักฟังอยู่เสมอหน้าห้องของผู้เป็นครูก็คือ การปลุกฝังมุมมองและทัศนคติในแง่บวก และคุณค่าของการเป็นคนดีที่ไม่ต้องร่ำรวยให้กับลูกศิษย์ยึดถือเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตอย่างไม่ยึดติดกับสถานภาพทางครอบครัว

“เด็กหลายคนรู้สึกอายที่ถูกมองว่าเป็นเด็กด้อยโอกาส แต่เราจะพูดให้เขาเห็นว่าเขาเป็นเด็กด้อยโอกาสในสายตาคนอื่น แต่ไม่ใช่สำหรับเรา เราจะพยายามให้เขาเห็นว่าเป็นแค่การมองแบบผิวเผิน แต่ความจริงแล้วเขาต้องทำตัวเองไม่ให้ด้อยโอกาส ต้องมีความขยัน อดทน รับผิดชอบ ตั้งใจเรียน ถ้าเขามีลักษณะตรงนี้ทั้งหมดเราก็จะบอกเขาเลยว่าเธอมีความสามารถไม่ได้ด้อยไปกว่าคนอื่น ตอนนีเราด้อยแค่ฐานะ ถ้าเราตั้งใจเรียน... ต่อไปเราก็จะไม่ด้อยไปกว่าคนอื่น พยายามชี้ให้เขาเห็นว่าฐานะทางการเงิน ฐานะสภาพครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ไม่ใช่ปัญหาสำคัญสำหรับการเรียนของเขา และถ้าเขาเป็นคนดี นั่นก็เป็นสิ่งที่เพียงพอแล้ว”

ท่ามกลางความขาดแคลน และการดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดของนักเรียนหลายคน คุณครูเตือนใจไม่เคยทอดทิ้งที่จะต่อสู้ไปพร้อมกับเด็กๆ ที่รอคอยกำลังใจจากเธอในการข้ามผ่านอุปสรรคนานาประการที่รุมเร้าพวกเขาอยู่

“ถ้าถามว่าท้อหรือไม่...คงไม่ท้อ เพราะว่าเราช่วยเขาแล้วเขาได้รับประโยชน์จากสิ่งที่เราช่วย เขามีโอกาสได้เรียนต่อ มันก็เหมือนเป็นกำลังใจให้เราสู้เพื่อเด็กต่อไป แต่ถ้าถามว่างานนี้หนักไหมก็ต้องบอกว่าหนักมาก เราจะรับปัญหาตั้งแต่ก่อนเราตื่นนอนเสียอีก ในแต่ละวันผู้ปกครองจะโทรศัพท์มาให้ช่วยดูแลเรื่องลูกของเขา วันนี้ไม่มีเงินตัดผมไม่มีเงินค่าอาหาร แล้วทุนจะได้เมื่อไหร่ เราจะเจอปัญหาอย่างนี้ประจำ เพราะว่าผู้ปกครองบางคนเนี่ย...เราต้องเข้าใจว่าเขาไม่มี เมื่อเขาว่าเขาจะได้เขาก็จะคอยทวงถาม บางครั้งก็เป็นปัญหาคือเราก็กังงานยุ่งๆ แต่เราก็ต้องพยายามเข้าใจว่านั่นคือเขาไม่มี”

ถึงแม้จะมีงานรัดตัว แต่คุณครูเตือนใจก็พร้อมสำหรับลูกศิษย์เสมอ โดยเฉพาะในยามที่พวกเขาเป็นทุกข์

“เราจะจำเด็กทุกคนที่เราสอนได้หมด เราจะบอกเขาเลยว่าในเวลาเรียนก็คือเรียน นอกเวลาเรียนนักเรียนมีปัญหาหรือมีอะไรให้ครูช่วยเหลือ ครูยินดีช่วยทุกเรื่อง เด็กเขาจะมาพบเมื่อเขามีปัญหาหรือว่าผู้ปกครองเองก็ตามเวลามีปัญหาเขาจะมาพบได้ทุกเวลา ก็คือสะดวกมาเข้าก็มาเข้า สะดวก

กลางคืนก็มากกลางคืน ที่บ้านนี้ทั้งโทรศัพท์มือถือหรือว่าโทรศัพท์บ้าน ก็จะต้องรับเขาคตลอด”

นอกจากให้กำลังใจผู้เป็นศิษย์แล้ว ผู้เป็นครูยังต้องให้กำลังใจตัวเองทุกวัน และความสำเร็จของเด็กทุกคน คือ กำลังใจที่ยิ่งใหญ่ที่ทำให้คุณครูเตือนใจไม่เคยคิดที่จะละทิ้งหน้าที่ที่ตัวเองรักเพื่อไปประกอบอาชีพอื่นที่มีรายได้ดีกว่า และยังไม่ต้องแบกรับภาระที่หนักอึ้งขนาดนี้

“เราคิดว่าเราต้องทำหน้าที่ให้สมกับที่เราเป็นครู เราต้องรับผิดชอบต่อหน้าที่ของเรา หน้าที่ครูไม่ใช่เพียงแค่สอนหนังสืออย่างเดียว เราต้องดูแลเขาทุกเรื่อง และที่สำคัญที่สุดถ้าเด็กเขาพร้อม พร้อมในเรื่องกำลังใจในการเรียน พร้อมในเรื่องทุนทรัพย์ในการเรียน ผลการเรียนของเขา ก็จะดีขึ้น หรือว่าเหมือนอนาคตที่ดีขึ้น ไม่ใช่แค่ว่าเรียนให้จบๆ ไป ...กำลังใจของเราก็อยู่ที่เด็กเหล่านี้

ที่เขาได้รับการช่วยเหลือ แล้วเมื่อเด็กเหล่านี้ เขาเป็นคนดีเราก็มองใจค่ะ”

ถึงแม้จะไม่ได้เติบโตมาในชุมชนท่าดินดำ แต่คุณครูเตือนใจก็รู้สึกเหมือนเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน เด็กๆ ทุกคนเปรียบเหมือนลูกหลาน ชาวบ้านทุกคนก็คือ เครือญาติที่คอยช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน

“หลังจากที่จบการศึกษาจากวิทยาลัยครูที่จังหวัดลพบุรี ก็สอบบรรจุได้ที่บ้านท่าดินดำ เราก็เลยไม่ได้ย้ายไปที่ไหนเลยเพราะ

การให้อย่างไม่หวังผลตอบแทนแก่ลูกสาวของท่านผู้ซึ่งยึดถือแนวทางของผู้เป็นพ่อในการดำเนินชีวิตของการเป็นครูมาตลอด

“พ่อจะบอกกับเราเสมอว่าการเป็นครูคือการได้ช่วยเหลือคน ถ้าเราได้ให้การช่วยเหลือคนอื่น แล้วเรามีชีวิตที่ดีขึ้น เราก็มีกำลังใจที่จะช่วยเหลือคนอื่นต่อไปเรื่อยๆ พ่อชอบพูดว่า “เรามีบุญนะที่เป็นที่พึ่งเขาได้” เวลาใครมีปัญหาจะมาหาพ่อ เราภูมิใจในตัวพ่อมาก อยากที่จะเดินตามรอยพ่อ

ตระหนักในความเป็นไทย ในวัฒนธรรมไทย แต่สภาพสังคมปัจจุบันโดยเฉพาะในเมืองมันค่อนข้างที่จะตรงกันข้ามกับสิ่งที่เราสอน เพราะฉะนั้นเวลาที่เขาออกไปสังคมข้างนอก สังคมเมือง เราเป็นห่วงว่าเด็กเราจะไม่มั่นคงต่อสิ่งที่เราสอนเพราะเขาทนต่อสภาพแวดล้อมที่ย่ำแย่ไม่ไหว เป็นสิ่งที่เราห่วงมากๆ”

สิ่งที่ผู้เป็นครูสามารถทำได้คือ สร้างกระบวนการปลูกฝังค่านิยมที่ถูกต้องเพื่อ

“คุณค่าของการศึกษานั้นมันกว้างใหญ่มาก การศึกษาเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดไม่ว่าจะเป็นคนรวย คนจน การให้สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ นานาเทียบค่าไม่ได้เลยกับการให้การศึกษามนุษย์ ถ้าทุกคนได้รับการศึกษาเราเชื่อว่าทุกคนจะพัฒนาตัวเองไปได้ดี”

เห็นว่าเราเป็นครู อยู่ตรงไหนเราก็เป็นครู ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องไปอยู่ที่อื่น หรือชุมชนอื่นที่เจริญกว่า เรามีความสุขที่นี่ ชาวบ้านให้การยอมรับนับถือเรา ก็เหมือนกับว่าเราเป็นญาติอีกคนหนึ่ง เลยตัดสินใจอยู่ที่นี่มาตลอด”

คุณครูเตือนใจ ตระหนักดีว่า ครูคืองานที่สร้างคน และงานสร้างคนของเธอก็สืบทอดมาตั้งแต่รุ่นคุณพ่อ ครูที่อุทิศตนเพื่อชุมชนมายาวนาน ได้ปลูกฝังคุณธรรมและ

อยากจะช่วยเหลือคนอื่นๆ เท่าที่กำลังเราจะทำได้”

เด็กที่จบการศึกษาที่โรงเรียนมัธยมวัดบ้านท่าดินดำ จะต้องออกไปศึกษาต่อในเมือง ซึ่งคุณครูเตือนใจ รู้สึกห่วงใยในตัวลูกศิษย์ “ที่ห่วงมากที่สุดคือสภาพของสังคมในปัจจุบัน เด็กโรงเรียนเราเป็นเด็กในชนบท เราสอนให้เขาเป็นคนดี สอนให้เขาเป็นคนรับผิดชอบ สอนให้เขามีความมานะพยายาม แล้วที่สำคัญตอนนี้เราสอนให้เขา

เสริมสร้างความมั่นคงทางจิตใจให้กับเยาวชนคนรุ่นใหม่ตั้งแต่ยังพวกเขาเด็กๆ

“ทุกวันนี้ก็ปลูกฝังจิตสำนึกที่ดีให้กับเด็กๆ ซึ่ให้เขาเห็นถึงประเพณีวัฒนธรรมความเป็นอยู่แบบไทยๆ ที่เราสามารถพึ่งพาตัวเองได้ ที่สำคัญคือสอนให้เด็กๆ ตระหนักในหน้าที่ความรับผิดชอบของตัวเองในเรื่องของความเป็นคนดี ทำหน้าที่ การเป็นนักเรียน ทำหน้าที่ให้ดีสำหรับการเป็นลูก ทำหน้าที่ให้ดีสำหรับการเป็นลูกศิษย์

“...โรงเรียนของเราไม่มีสิ่งใดที่จะตอบแทนนอกจากคำขอบคุณที่มาจากความรู้สึกของเราอย่างแท้จริง ทางโรงเรียนอยากให้ผู้ดูแลและให้ความช่วยเหลือเด็กที่ขาดโอกาสทางการศึกษาไปนานเท่าที่มูลนิธิจะเมตตา เพื่อที่เด็กที่มีปัญหาเหล่านี้จะได้ก้าวพ้นปัญหาไปได้ และมีอนาคตที่สดใสเหมือนกับเด็กคนอื่น ๆ”

นอกจากนั้นเด็ก ๆ ต้องมีวินัยในตัวเอง และซื่อสัตย์ เราจะเน้นสามเรื่องนี้อยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรับผิดชอบถ้าทุกคนมีความรับผิดชอบต่อความมีวินัยและความซื่อสัตย์จะตามมาเอง ก็คือพยายามให้เขาเห็นว่าสิ่งที่เขาทำในทุกวันนี้แล้วก็สิ่งที่เราสอนสิ่งที่ดี ๆ อย่างนั้นะคืออยู่แล้ว สังคมและวัฒนธรรมที่มันเปลี่ยนไปไม่ใช่เป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับเขา และเขาไม่จำเป็นต้องตามกระแสสังคมในทุกเรื่อง”

ไปพร้อมๆ กัน ก็ต้องอาศัยเทคโนโลยีต่างๆ ซึ่งคนที่มีความรู้ในระดับปริญญาตรีขึ้นไปก็จะมีศักยภาพที่จะทำงานได้ดี... อย่างน้อยก็คือต้องจบสายวิชาชีพ ก็คือ ปวช. หรือว่า ปวส. จึงจะพัฒนาตัวเองให้มีอาชีพที่มั่นคงได้... ไม่อยากเห็นนักเรียนถูกทอดทิ้งกลางคันเรียนไม่จบ ม.3 ซึ่งขณะนี้คิดว่าในแต่ละโรงเรียนสถานการณ์น่าเป็นห่วงพอสมควร”

อาจารย์เตือนใจเชื่อมั่นว่าเด็กด้อยโอกาสของเธอทุกคนสามารถก้าวข้าม

สามคือเรื่องของบุคลากรครู ทางโรงเรียนจะพยายามเน้นให้ครูทุกคนได้ดูแลเด็กให้ทั่วถึง เพื่อที่เราจะได้ทราบปัญหาของเด็กๆ แล้วเราก็ได้ช่วยเขาแก้ไขปัญหา ซึ่งจะช่วยลดปัญหาให้เด็ก ที่สำคัญคือครูต้องรู้จักเด็กเป็นรายบุคคลให้มากที่สุดทุกคน”

“ความสุขที่สุดของเราก็คือการได้เห็นนักเรียนของเราที่ได้รับการช่วยเหลือประสบความสำเร็จในเรื่องของการเรียน เราจะมีความสุขทุกครั้งที่เด็กมีปัญหาแล้วได้รับการแก้ปัญหาได้รับการช่วยเหลือ สิ่งนี้คือความสุขที่สุดของผู้เป็นครู”

และความรู้สึกของผู้รับที่มีต่อผู้ให้คงไม่มีสิ่งใดมากไปกว่า “คำขอบคุณ” จากใจจริง

“คุณครูและนักเรียนที่ได้รับการช่วยเหลือรู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจของมูลนิธิทีสโก้เป็นอย่างยิ่ง ที่ให้การดูแลช่วยเหลือนักเรียนของเรามาตลอด นับว่าเป็นความกรุณาของมูลนิธิทีสโก้ที่เห็นความสำคัญของนักเรียนที่ขาดแคลน และให้การสนับสนุนทางด้านการศึกษา ทำให้เด็ก ๆ ที่ด้อยโอกาสได้มีโอกาสศึกษาต่อในระดับสูง... โรงเรียนของเราไม่มีสิ่งใดที่จะตอบแทนนอกจากคำขอบคุณที่มาจากความรู้สึกของเราอย่างแท้จริง ทางโรงเรียนอยากให้ผู้ดูแลและผู้ดูแลและให้ความช่วยเหลือเด็กที่ขาดโอกาสทางการศึกษาไปนานเท่าที่มูลนิธิจะเมตตา เพื่อที่เด็กที่มีปัญหาเหล่านี้จะได้ก้าวพ้นปัญหาไปได้ และมีอนาคตที่สดใสเหมือนกับเด็กคนอื่น ๆ” □

สิ่งที่ผู้เป็นครูอยากเห็น คือ การกระจายโอกาสทางการศึกษาให้กับเยาวชนอย่างทั่วถึงในทุกภูมิภาค

“อยากเห็นเด็กของเราไม่ต้องออกกลางคัน คือทุกคนได้จบการศึกษาขั้นพื้นฐาน แต่ถ้าเป็นไปได้ก็อยากให้เด็กทุกคนจบปริญญาตรี โดยเฉพาะในสายอาชีพ ซึ่งจะช่วยในเรื่องของการประกอบอาชีพได้มาก ปัจจุบันนี้ประเทศเราอย่างน้อยการทำการเกษตรหรือว่าอุตสาหกรรมก็พัฒนา

อุปสรรคทางการศึกษาไปได้อย่างตลอดรอดฝั่ง ครอบคลุมที่ผู้คนในสังคมยังเชื่อมั่นในเรื่องการแบ่งปัน และการเกื้อกูล

“ถ้าเราได้รับการดูแลช่วยเหลือตรงนี้เด็กก็จะผ่านปัญหาตรงนี้ได้ส่วนหนึ่ง ประการที่สองเราต้องพูดคุยกับผู้ปกครองให้เห็นความสำคัญของการศึกษาของบุตรหลานของเขา เราก็พยายามทำอย่างดีที่สุดคือชี้แจงให้ผู้ปกครองเข้าใจและเห็นความสำคัญของการดูแลเอาใจใส่บุตรหลาน ประการที่

A Heart of Gold

For 28 years, **Teunjai Kraikreuyart** never has a doubt in her chosen career as a teacher. A thought of teaching her students is what wakes her up every morning and makes her smile every time she is in deep blue. Like other teachers who forsake their city lifestyle to make a difference at the schools situated in the outback of Thailand where roads are still unpaved. Today Teunjai is the head of Tar Din Dum Temple School's management team in Lopburi. Like any other schools in the rural area, the classrooms there are in dreadful conditions and numbers of teachers are tiny compared to the student body.

...It wasn't until ten years ago that things began to change for the better.

Thanks to the Mavimols, a family that supports the school, who introduced Teunjai to TISCO Foundation. During the first year, six full-scholarships were granted to students at Tar Din Dum Temple School. The numbers of recipients at school increased every year and now some of them have graduated from colleges and worked at the international firms. Some return to

their home to become teachers.

"Now we have 24 students under the care of the foundation," Teunjai said proudly.

Apart from money, the foundation also donated used computers to the school. "Students are lucky to have computers so they evolve with the world outside their classrooms. They are used for educational purposes so the students will be more well-rounded individuals." The school was chosen by the Ministry of Education as a dream school in the Chai Badarn sub-district.

At the school, picking recipient is a delicate process. First priority group is foster children and abandoned children who have no guardians. Then those whose family cannot support their tuition will be considered the next priority. Once the foundation approved the scholarships, teachers will open bank accounts for the recipients and keep the book with them. All documents and paper works will be handled by the teachers to make sure that neither the recipients nor parents can withdraw the money to use for other purposes other than education.

"Money from scholarships can certainly minimize parts of family's expenses from tuition, books, and uniforms. One thousand baht are a lot of money." Even though scholarships couldn't raise the status of their family, at least the recipients will have a chance to go to school. Like Pradya and Parichat Nepjaiharn who live with their grandmother and can't afford to buy lunch at school. Luckily there is a free-lunch program at school

and money from TISCO's foundation that take care of the rest of school's expense. Same goes for Navee Sangkedkit, an eight-grade student, who works at the gas station after school and lives in a hut made out of thatched built by the owner. Though she has no real home, her future is not as empty if she continues to be in school.

"He is a diligent student and a good-tempered boy. I want to see him in college, and with helps from TISCO, it won't be impossible."

Evaluation is also another critical step. Teachers are asked by the foundation to look after each recipient's behavior, grade point average and attitude. Then they report back to the foundation for approval of continuance on the financial supports. "I let my students wrote a letter to the foundation to explain why they deserve the scholarships. A lot of them want to continue going to college and it is up to them to show how much they care about their own future."

However, the school doesn't want these students to depend solely from outside helps. They must learn to fend for themselves too. "Self-reliance is an invaluable lesson we want to teach our students. That's why we teach them skills that were not taught in the textbooks like making organic fertilizer and other handicrafts. Probably, they can make use of these knowledge at home."

In numerous occasions, Teunjai has to be a counselor, parent, and teacher at the same time. Being worse off than other people, students from poor family often felt inferior and

underestimated their potential. “We have to encourage them to think positively. I always say that wealth is not an indicator of your ability or human’s decency. They may lack of money but they don’t have to put themselves down. Instead they must show what they are capable of and that they are as good as those who have money.”

After years of hard works and adversities, Teunjai said that she is not ready to call it quit just yet. “When I see them achieving their goals, those moments are like drops of rain in the drought. I have to deal with problems everyday. Parents call me and say they have no money to give to their children for lunch and when the scholarships are coming. Though I am tired, I have to put myself in their shoes too.”

Her job doesn’t end after she walked out of the classroom. She has to pick up the phones day or night to listen to the problems from parents and her students. “I also need time to encourage myself. Seeing their successes and that they turn out to be good persons makes me proud and gives me strength to fight.”

Now being a part of Tar Din Dum community, Teunjai said that she felt this is her home even though she wasn’t born here. Since graduated from Teacher College, she never leaves the town or works somewhere else. “I don’t need to move because I am very happy here. Villagers here treat me as if I am one of their relatives. I never want to ask for anything more.”

In the era of capitalism where people are competing to win and

robust trend of materialism that influences our way of thinking, Teunjai is worried that her students will be lured into making wrong decisions once they move to the city. “We always taught them to be honest and responsible. We also teach them to be proud of our own culture and heritage. Urban community is so much different from our little village. I fear that they will not be strong enough to resist all the vices.” But all she could do is to instill a sense of integrity and clear conscience to her student.

“We focus on building self-integrity. They must have discipline and honesty, and we try to integrate moral teaching into our lessons. I believe that education can be a perfect shield that protects them from losing themselves into the atrocious circle.”

Teunjai recount her childhood that she always wanted to be a teacher and follow her father’s footsteps. Her father often told her that education is invaluable and has an enormous power. “Education allows you to have a stable career. It allows you to improve yourself and correct your past mistakes. Societal progress depends heavily on the education of the citizens. Best of all, education teaches us to distinguish what’s right and what’s wrong.

What she and her father who carries the same ideal want to see is that all of the children have equal

chances and accesses to basic education. “I don’t want to see anyone drop out before they graduate from ninth grade. If possible, I hope that all of them will continue to colleges. Now our country is lagging behind other industrialized countries because we don’t have qualified human resources.”

Teunjai isn’t going to give up her dream to see all of her students graduate with a bachelor degree. She added that she can’t do this alone not without helps and generosity from the society. “Scholarships help alleviate a problem of financial hiccup. Next, we need to make parents realize the importance of staying in school. Then we have to look at ourselves. Those who choose to become teachers must dedicate their efforts not only to educate the students, but also understand their problems. We must be their guiding lights when they lost in the dark.”

Teunjai has nothing to give nor to say to the foundation who has given her students a brighter future. “I and my students have nothing to give back except sincere words of thank you for the generosity and TISCO’s incredible vision that reckons the value of education. I hope that the foundation ultimate goal is no different than mine, to be a boat that safely brings them to the ground so they can stand proud on their own two feet.” □

รากฐานที่มั่นคง

ภายในห้องแล็บขนาดใหญ่ของโรงพยาบาลไทยนครินทร์ นักเทคนิคการแพทย์สาววัย 24 ปี ในชุดเสื้อกาวน์ดีสีขาวสะอาดตากำลังวิเคราะห์ผลเลือดของผู้ป่วยหลายสิบรายที่ป่วยด้วยโรคต่างๆ อย่างมีสมาธิ รอบกายของเธอแวดล้อมไปด้วย เครื่องมือทางการแพทย์สมัยใหม่ที่ใช้ตรวจวิเคราะห์ของเหลวทุกชนิดภายในร่างกายมนุษย์ หลอดเลือดจำนวนมากวางเรียงรายอยู่ในชั้นวางหลอดเพื่อรอการวิเคราะห์อย่างละเอียดถี่ถ้วนจากเธอ ภายในเวลาไม่กี่นาทีนักเทคนิคการแพทย์สาวที่ดูคล่องแคล่ว และชำนาญงาน ก็สามารถรายงานผลการวิเคราะห์เลือดของผู้ป่วยออกมาได้อย่างแม่นยำ ใบหน้าที่เป็นรอยยิ้มของเธอในขณะที่กำลังสาละวนกับการทำงานบ่งบอกถึงความสุขที่ได้ทำในสิ่งที่เธอรัก

วารุณี จิตพร้อมเมตตา หรือหนูนา หญิงสาวผู้มีศรัทธาในเรื่องการศึกษากำลังก้าวเข้าสู่การเป็นนักเทคนิคการแพทย์มืออาชีพที่มีอนาคตก้าวไกล เธอเป็นความภูมิใจของครอบครัว เป็นตัวอย่างที่ดีของโรงเรียนและรุ่นน้อง และเป็นแรงบันดาลใจให้กับเด็กไทยที่ด้อยโอกาสอีกหลายล้านคน

หลังจากจบการศึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะเทคนิคการแพทย์ หนูนาได้เข้าทำงานที่เอเซียแล็บ ซึ่งเป็นแล็บเอกชน หลังจากนั้นจึงได้รับการชักชวนจากรุ่นพี่ให้มาทำงานที่แล็บของโรงพยาบาลไทยนครินทร์ ซึ่งหน้าที่หลักของหนูนาก็คือทำการวิเคราะห์ของเหลวทุกชนิดของผู้ป่วยที่ส่งมาที่ห้องแล็บ และรายงานผลการตรวจอย่างถูกต้อง เพื่อการวินิจฉัยของแพทย์ในขั้นตอนต่อไป

“งานส่วนที่ยากคือ งานในห้องธนาคารเลือด ความผิดพลาดต้องเป็นศูนย์เปอร์เซ็นต์คือผิดพลาดไม่ได้เลยเพราะว่าเลือดในธนาคารเลือดต้องให้คนไข้ที่เขาเสียเลือดหรือว่าต้องการเลือด ถ้าให้เลือดผิด คนไข้ก็อาจจะเสียชีวิตได้ งานในส่วนตรงนี้ต้องใช้ความชำนาญและความรอบคอบอย่างมาก”

คงจะเป็นที่น่าเสียดายสำหรับประเทศ

ชาติ หากจะขาดบุคคลากรที่มีคุณภาพอย่างวารุณีไป 1 คน เพียงเพราะปัญหาความยากจน อันนำไปสู่การหมดโอกาสทางการศึกษา

หนูนาสามารถจำเรียนจนจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยได้อย่างไร? เพราะ 11 ปีแห่งการศึกษาย่อมหมายถึงมูลค่าของเงินจำนวนมากสำหรับค่าใช้จ่ายในการเล่าเรียน อุปกรณ์การเรียน ชุดนักเรียน ค่าอาหาร และค่าใช้จ่ายในการเดินทาง เพราะลำพังแค่ค่าแรงของผู้เป็นพ่อที่ต้องทำงานหลังซดหลังแข็งในอุ้งพื้นสิรยณตึกก็แทบจะไม่เพียงพอสำหรับเลี้ยงปากเลี้ยงท้องสมาชิก 4 ชีวิตของครอบครัว

“หนูเป็นเด็กนักเรียนทุน หนูได้รับทุนการศึกษาจากมูลนิธิทีเอสไทม์ตลอด 11 ปี” หนูนากล่าวด้วยน้ำเสียงที่ภาคภูมิใจ

หนูนาไม่ใช่เด็กด้อยโอกาสเพียงคนเดียว

ในสังคมที่ได้รับความช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องจากมูลนิธิทีเอสไทม์ ยังมีเด็กอีกหลายหมื่นคนในทั่วภูมิภาคของประเทศไทยที่ได้รับทุนการศึกษาจากทางมูลนิธิ และอย่างน้อยก็มีโอกาสได้เรียนต่อในระดับที่สูงกว่าการศึกษาระดับมัธยม เพื่อที่ว่าจะนำความรู้ที่ร่ำเรียนมาไปประกอบอาชีพเพื่อเลี้ยงตนเองในภาคหน้า

หนูน่าย้อนภาพอดีตให้ฟังว่าพ่อของเธอต้องทำงานในอู่รถตลอด 365 วัน เพราะถ้าพ่อหยุดพัก นั่นก็หมายถึงว่าครอบครัวของเธอจะไม่มีเงินสำหรับค่าใช้จ่ายประจำวัน และค่ารักษาพยาบาลสำหรับแม่ แม่ของหนูนาไม่สามารถที่จะออกแรงทำงานหนักได้ เนื่องจากก่อนนี้เธอจากโรคไตรอยด์จะไปกดทับหลอดลมในเวลาที่ไม่เหนื่อย ทำให้หายใจไม่ออก ดังนั้น ผู้เป็นพ่อต้องแบกรับภาระทั้งหมดของครอบครัวไว้เพียงคนเดียว

เมื่อเงินคือปัจจัยหลักที่ตัดโอกาสทางการศึกษาของเธอ หนุณาจึงเริ่มขอการสนับสนุนทุนการศึกษาจากกรุงเทพมหานคร ในขณะที่เรียนอยู่เพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียน วัดบางนาออก ด้วยความเป็นเด็กที่เรียนหนังสือคืออยู่แล้ว หนุณาจึงสามารถสอบแข่งขันติด 1 ใน 10 และได้รับทุนการศึกษาจากททท. จำนวน 600 บาท ต่อปี เมื่อขึ้นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทุนการศึกษาที่ได้รับไม่เพียงพอกับค่าเล่าเรียนที่เพิ่มสูงขึ้น คุณครูประจำชั้นได้แนะนำให้เธอเขียนจดหมายขอทุนจากมูลนิธิทีสโก้ พร้อมๆ กับเพื่อนๆ อีก 5 คน

“หนูไม่รู้ด้วยซ้ำว่าบริษัทนี้ทำอะไร โหญโตแค่ไหน แต่หนูรู้ว่าเขาใจดีจึงให้ทุนเด็กให้เรียนจนจบการศึกษา หนูตัดสินใจเขียนจดหมายให้ทางมูลนิธิทีสโก้ได้รับทราบถึงความลำบากของครอบครัว และความตั้งใจของตนเองที่อยากจะเรียนหนังสือต่อ ภายในสองเดือนหนูก็ได้รับแจ้งจากทางมูลนิธิว่าได้รับการคัดเลือกให้ได้รับทุนการศึกษา ตอนนั้นดีใจมาก ๆ ที่จะมีโอกาสได้เรียนต่อในระดับมัธยม เพราะว่าคุณพ่อคงไม่สามารถส่งเสียได้ ส่วนของน้องสาวก็ต้องขอทุนสนับสนุนจากองค์กรอื่นด้วยเหมือนกัน”

หลังจากจบการศึกษามัธยมศึกษา หนุณาได้เข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษาที่โรงเรียนพระโขนงวิทยาลัย และยังคงรับทุนการศึกษาต่อเนื่องจากทางมูลนิธิทีสโก้ในทุกปีการศึกษา โดยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หนุณา

ได้รับทุนช่วยเหลือ 3,000 บาท และ 4,500 บาท ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ถึงแม้ว่าทุนการศึกษาดังกล่าวจะไม่เพียงพอสำหรับค่าเล่าเรียน ค่าหนังสือ ค่าชุดนักเรียน ค่าอาหาร และค่าเดินทาง แต่ก็สามารถช่วยลดภาระของผู้เป็นพ่อได้อย่างมาก

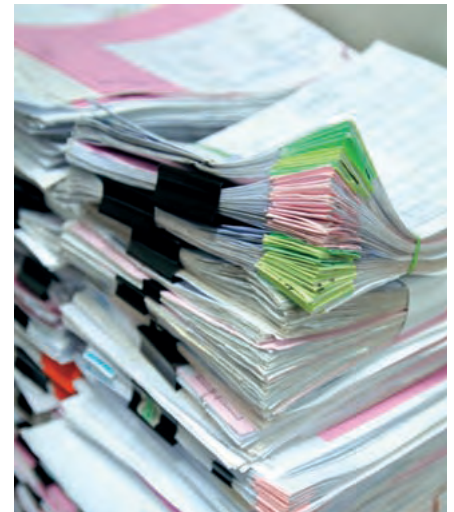
ทุนการศึกษาที่หนุณาได้รับมาล้วนถูกใช้ไปเพื่อประโยชน์ทางการศึกษาทั้งสิ้น

“แม้จะบอกกับหนูเสมอว่าถึงแม้หนูจะได้รับเงินทุนช่วยเหลือ แต่หนูก็ต้องใช้เงินทุกบาททุกสตางค์อย่างประหยัด เงินสำหรับทุนการศึกษาก็ต้องนำไปใช้เพื่อประโยชน์

“หนูไม่รู้ด้วยซ้ำว่าบริษัทนี้ทำอะไร โหญโตแค่ไหน แต่หนูรู้ว่าเขาใจดีจึง หนูตัดสินใจเขียนจดหมายให้ทางมูลนิธิทีสโก้ได้รับทราบ ภายในสองเดือน หนูก็ได้รับแจ้งจากทางมูลนิธิว่าได้รับการคัดเลือกให้ได้รับทุนการศึกษา ตอนนั้นดีใจมาก ๆ”

ทางการศึกษา เพราะผู้ที่บริจาคช่วยเหลือเขามีศรัทธาที่จะให้เราได้มีโอกาสทางการศึกษา เราไม่ควรเอาเงินของเขามาใช้จ่ายอย่างสุ่ยสุ่ยหาย โดยปกติเป็นคนที่ชอบอ่านหนังสือมาก แม่จะปลูกฝังนิสัยการอ่านให้หนูตั้งแต่เล็ก ๆ เพราะว่าแม่ไม่ได้เรียนหนังสือ และอ่านหนังสือไม่ออก ในส่วนค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่เป็นเรื่องฟุ่มเฟือยตัวเองจะไม่ใช้เลย ถ้ามีสตางค์จะเอาไปซื้อหนังสืออ่านอย่างเดียว ที่บ้านจะมีหนังสือประวัติศาสตร์เยอะมาก”

ในขณะที่เพื่อนๆ หลายคนของหนุณา มาจากครอบครัวที่มีความพร้อมในเรื่องการเงิน หนุณากลับไม่เคยรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ

เลยที่เป็นนักเรียนทุนมูลนิธิทีสโก้ ในทางตรงกันข้าม เธอกลับรู้สึกภูมิใจที่ได้เธอได้รับทุนการศึกษากลับปริญญาตรี

“หนูคิดว่าคนที่ได้ทุนการศึกษาจะต้องมีอะไรที่พิเศษ ทางมูลนิธิถึงตัดสินใจเลือกให้ได้รับทุน อาจจะเรียนดีมีความประพฤติดี หรือว่ามีคามมุ่งมั่นในเรื่องการศึกษา แสดงว่าเราจะต้องมีอะไรดี ผู้ใหญ่ถึงได้ให้ทุนกับเรา หนูรู้สึกภูมิใจมาก ๆ ที่อย่างน้อยก็ไม่ต้องสร้างความลำบากให้กับพ่อแม่ พ่อแม่ไม่ต้องไปกู้หนี้ยืมสินคนอื่น และเราก็มีโอกาสได้เรียนหนังสือตามที่เรที่ตั้งใจไว้”

และช่วงเวลาสำคัญในการสอบแข่งขัน

เข้ามหาวิทยาลัยก็เดินทางมาถึง หนูนามุ่งมั่นอย่างเต็มที่เพื่อที่จะเข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัยรัฐ เธอเลือกคณะเทคนิคการแพทย์ จุฬาคือเป็นอันดับหนึ่ง และเธอก็ไม่ทำให้ตัวเองและพ่อแม่ต้องผิดหวัง เธอสามารถเข้าไปเรียนในสาขาวิชาที่เธอถนัดและมีความชอบได้อย่างภาคภูมิใจ

“จริงๆ แล้วหนูอยากมุ่งมาทางสายแพทย์ แต่หนูไม่ชอบเป็นหมอ จึงเลือกเรียนทางด้านเทคนิคการแพทย์ เพราะว่าตอน

“ถ้าหากไม่มีมูลนิธิทีสโก้ก็ไม่มีหนูในวันนี้จริงๆ แล้วถ้าองค์กรทีสโก้ไม่ได้ทำโครงการให้ทุนการศึกษา ก็ไม่มีใครทำอะไรอยู่แล้ว แต่ว่าเมื่อองค์กรทำสิ่งดีๆ เพื่อสังคมก็ถือว่าเป็นโอกาสที่ดีมากๆ ของเด็กที่ด้อยโอกาส หนูมองว่าการช่วยเหลือในเรื่องการศึกษาสามารถลดปัญหาสังคมได้เป็นอย่างมาก เมื่อเด็กมีโอกาสได้เรียนหนังสือ เขาก็สามารถที่จะประกอบอาชีพและพึ่งพาตัวเองได้ ไม่ต้องไปเป็นอาชญากร

ที่ทรงเกียรติ พร้อมความสำเร็จที่บากบั่นมานะ มาตลอดช่วงชีวิตแห่งการศึกษา รอยยิ้มที่เปี่ยมสุขของพ่อแม่ คือของขวัญที่มีค่าที่สุดสำหรับลูกสาว

“พอกับแม่ จะยิ้มตลอดเลยในวันที่หนูได้รับปริญญา โดยเฉพาะพ่อแม่เตรียมตัวล่วงหน้าก่อนตั้งสองเดือนว่าจะใส่ชุดอะไรไปในงานรับปริญญา วันที่หนูสำเร็จการศึกษาเป็นวันที่หนูเห็นพ่อแม่มีความสุขที่สุด ทุกอย่างที่หนูจดทนมมาตลอดก็เพื่อวันนี้ วันที่ได้เห็น

สมัยเรียนจะชอบทำเล็บมาก สนุกดี แล้วมันก็มีอะไรให้เราได้ทดลองทำอยู่ตลอดเวลา เราไม่ต้องมานั่งเรียนอยู่ในห้องอย่างเดียว”

ในวันรับทุนการศึกษาปีสุดท้ายของมูลนิธิทีสโก้ที่กรมประชาสัมพันธ์ หนูนาในชุดเสื้อกาวน์ดีสีขาวพร้อมพวงมาลัย มีโอกาสได้พูดถึงความรู้สึกของเธอที่ได้รับความช่วยเหลือจากทางมูลนิธิ และมีโอกาสได้กล่าวคำ “ขอบคุณ” ถ้อยคำสั้นๆ ที่มีความหมายมากมายสำหรับชีวิตเธอ

หรือติดยาเสพติด ทุกวันนี้เด็กในต่างจังหวัดยังขาดโอกาสทางการศึกษาอีกเยอะมาก คนที่มีเงินเท่านั้นถึงจะมีโอกาสได้เรียนหนังสือ ถ้าทุกองค์กรหันมาช่วยเหลือสังคมช่วยเหลือเด็กๆ ปัญหาสังคมก็คงจะลดลงกว่านี้ และสังคมของเราก็จะน่าอยู่มากยิ่งขึ้น”

และวันที่มีความหมายของครอบครัวจิตพร้อมเมตตา ก็คือวันที่ลูกสาวคนโตของครอบครัวสำเร็จการศึกษาจากรั้วมหาวิทยาลัย

พ่อแม่ภูมิใจกับความสำเร็จของเรา”

หลังจากตรากตรำมาตลอดชีวิตเพื่อเลี้ยงดูครอบครัว ผู้เป็นพ่อได้ล้มป่วยลงเนื่องจากเส้นเลือดในสมองแตก ถึงแม้ร่างกายจะได้รับการฟื้นฟูอย่างเต็มที่แล้ว แต่ก็ไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ ภาระการดูแลครอบครัวจึงตกเป็นของหนูนา เงินเดือนแต่ละเดือนได้รับการจัดสรรปันส่วนไปเป็นค่าใช้จ่ายภายในบ้าน ค่ารักษาพยาบาลพ่อแม่และแม่ และค่าเรียนหนังสือ

สำหรับน้องสาว ซึ่งเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปี 1

“ทุกวันนี้พ่อกับแม่ก็มีโอกาสได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ แต่ท่านก็ไม่ค่อยแข็งแรง ตอนนี้น้องหนูอยากทำงานเก็บเงินเยอะๆ แล้วก็ส่งน้องเรียนให้จบ พร้อมทั้งส่งตัวเองเรียนปริญญาตรีในสาขาอาชีพที่อยากเรียนที่ มสธ. เพราะเป็นสาขาที่ตรงกับวิชาชีพที่เราทำอยู่ เราสามารถเรียนไปด้วย ทำงานไปด้วย ถ้าส่งน้องจนจบแล้ว ตั้งใจว่าจะเรียนปริญญาโทต่อ... ยัง

เราพยายามปลูกฝังเรื่องการให้กับเด็กๆ ไปเรื่อยๆ มันจะค่อยๆ ซึมซับและอยู่ในตัวของเขา ในส่วนตัวของหนูเวลาที่ใครขอรับบริจาคอะไรหนูก็จะเต็มใจให้ ให้เท่าที่เราจะให้ได้ เพราะสิ่งของเล็กน้อยของเราอาจจะมีความหมายสำหรับคนที่ไม่มี”

หนูนามีศรัทธา และเชื่อมั่นในเรื่องการให้ว่าจะนำไปสู่การสร้างสังคมที่น่าอยู่ ผู้คนมีจิตใจที่เกื้อกูล และพร้อมที่จะแบ่งปันแก่ผู้ที่ขาดแคลน

หมายปลายทาง

“อยากจะบอกน้องๆ ทุกคนว่าถึงแม้เรา จะเกิดมาในครอบครัวที่ยากจน เราอย่าคิดว่าถูกตัวเองว่าเราไม่มีเงิน เราต่ำต้อย เวลาที่ตัวเองลำบากก็จะให้กำลังใจตัวเองตลอด เวลาว่ามีคนที่ลำบากกว่าเราอีกเยอะมาก เราไม่ใช่คนที่ลำบากที่สุด แล้วก็พยายามทำตัวเองให้ดีที่สุด ถ้าเมื่อเรามีโอกาสได้เรียนหนังสือก็เรียนให้เต็มที่ เมื่อมีคนเห็นความสามารถของเราก็จะมีคนให้โอกาสเรา

“ทุกวันนี้เด็กในต่างจังหวัดยังขาดโอกาสทางการศึกษาอีกเยอะมาก คนที่มีเงินเท่านั้นถึงจะมีโอกาสได้เรียนหนังสือ ถ้าทุกองค์กรหันมาช่วยเหลือสังคม ช่วยเหลือเด็กๆ ปัญหาสังคมก็คงจะลดลงกว่านี้ และสังคมของเราก็จะน่าอยู่มากยิ่งขึ้น”

นึกถึงมูลนิธิที่ใส่อยู่เสมอ เวลาไปทำธุระแถวนั้น หนูก็จะแวะไปเยี่ยมพี่ๆ ที่มูลนิธิซื้อขนมไปฝากเขาด้วย”

และในกระบวนการให้ ก็ได้ก่อให้เกิดผู้ให้ที่ยิ่งใหญ่ที่เคยซาบซึ้งใจในการเป็นผู้รับมาก่อน

“เวลาที่หนูไปสอนหนังสือเด็กๆ หนูก็จะสอนพวกเขาว่าเรามีโอกาสดีกว่าเด็กหลายคนที่ได้เรียนหนังสือ เมื่อเขาโตขึ้นเขาให้ความช่วยเหลือใครได้ เขาก็ควรจะทำ

“ถ้าทุกคนในสังคมมีน้ำใจต่อกัน ก็จะแสดงว่าคนในสังคมนั้นๆ มีคุณธรรม มีจิตใจที่ดี ส่งผลให้สังคมสงบสุขมากขึ้น”

อุปสรรค คือส่วนหนึ่งของชีวิต แต่ปัญหาที่แท้จริงไม่ได้อยู่ที่ตัวอุปสรรค แต่อยู่ที่ว่าเราจะข้ามผ่านอุปสรรคในชีวิตไปได้ อย่างไม่ไปเก็บเกี่ยวดอกผลแห่งความสำเร็จ... การเคารพในตัวเอง ความมุ่งมั่น และความอดทนจะเป็นสะพานที่จะพาเราข้ามผ่านขวากหนามต่างๆ เพื่อไปถึงยังจุด

เอง ถ้าไม่ตั้งใจเรียนทำตัวเถลไถล ชีวิตเราก็จะยิ่งแย่ลง ถ้าเรามีความพยายามและมีความตั้งใจก็แสดงความสามารถของตัวเองออกมาให้เต็มที่ ต้องมีคนเห็นถึงศักยภาพของเรา และให้โอกาสเราสักวันหนึ่ง หรือถ้าเรายังไม่ได้รับโอกาสเราก็ต้องเตรียมตัวเองให้พร้อมตลอดเวลา และชวนขวนขวายหาโอกาสให้ตนเอง” □

Strong Foundation

In a laboratory at Thai Nakarin Hospital, rows of test tubes cover a spotless counter top. Clad in a white lab coat, 24-year-old **Varunee Jitprommetta** is busy double-checking blood test results. The expression on her face is focused and full of concentration. But when a visitor arrives, she looks up from her task. Her smile reveals a deep sense of satisfaction in her chosen career.

Although her job in the laboratory is exacting, and laden with responsibility, nothing can keep her spirit down - not even the poverty that she had to cope with during her childhood. Who would have guessed that a starry-eyed, seven-year-old-girl living in a ramshackle house would have been able to overcome so many obstacles? But she did. Her dream of graduating from college and starting a career that pays enough to put her sister through school and food on the table for her family has come true. Varunee is just one of thousands of underprivileged children who have shown that with

a little help, determination and sheer willpower can pave the way to a better life.

After graduating from Chulalongkorn University's Faculty of Medical Technology, followed by a short stint at Asia Laboratory, she landed a job at Thai Nakarin, one of Thailand's leading hospitals. Her job is to accurately analyze the contents of the test tubes. Precise results allow doctors to diagnose patients' symptoms correctly. "The hardest part of the job is that there's no room for mistakes. If we identify a patient's blood type incorrectly, it could be fatal."

How did the daughter of an auto mechanic pay for tuition, uniforms, meals, room and board, and other expenses during all those years of school, and later through college?

"I got a scholarship from the TISCO Foundation (TFC) For eleven years, TFC paid for my education; everything from tuition, books, even field trips," she said.

Varunee's father worked hard.

It seemed like he was always at the garage. But if her father didn't go to work, she knew that she and her siblings would go to bed with empty stomachs.

"My mother is not in good health. My father had to support the family of six alone."

An excellent student at Bang Na Nok Temple School, Varunee often won prizes that paid for her tuition. But when she got to sixth grade, the money she won could not keep up with the rising cost of her education. Her chances of going on to high school looked bleak.

"One of my teachers advised me to apply for a TFC scholarship. So I wrote a letter telling them about my family's condition and my strong will to learn. Within two months, I received the most incredible news of my life. My application had been approved."

Varunee continued her high-school education at Phra Kanong Wittayalai. Each month, 3,000 baht was transferred to her bank account. The money certainly lifted a heavy burden from her father's shoulders.

"My mother always taught me that I must not spend my scholarship money on something useless. She said that since the donations were made by generous people who saw the importance of education, I should spend the money according to their wishes." She is also very grateful for her mother's love of books, even though her mother didn't know how to read.

"I think I must have done something right to deserve a scholarship from

TFC. And I am so proud and grateful to TISCO that they believed in me and my desire to pursue higher education."

Then it came, the greatest test of her endurance and diligence, the national entrance examination. She picked Chulalongkorn University's Faculty of Medical Technology as her first choice. "I always liked working in a laboratory. I think it's amazing how much you can find out when you are in that room. It's much better than studying in a classroom."

After her final year at college, she walked into the foundation's office with a beautiful garland in her hand. She was speechless, and could utter nothing other than a simple "thank you." Her gratitude for all the help from the foundation couldn't be expressed in words.

"Without the scholarship, I don't know where I would be today. TISCO doesn't have to fund social programs, but they do. Education can solve a lot of social problems. With knowledge and skills, people can rely on themselves and stay away from vice. There are thousands of children in remote villages who are waiting for the same opportunity as me. If all private companies decided to lend a hand in supporting educational programs in Thailand, our country would be much better off."

After years of hard work, the day finally came when Varunee and her family's dream came true.

"Seeing how proud my parents were on graduation day made me very happy. My father was so excited the he

spent two months preparing himself for the big event. But as for myself, I had been waiting my whole life for that very day."

But her life since then hasn't been without hardships. Her father suffered a stroke brought on by years of backbreaking work. Even after years of physical therapy, he still has not fully recovered. All the burdens have now shifted to Varunee. She has to manage her expenses carefully to pay for her sisters' tuition and her father's medical bills. "I want to save as much money as I can to support my sisters through college. I also want to get another degree in public health and possibly continue to graduate school if I have a chance."

Though there are still many hurdles ahead, and although her savings account is tiny, she is determined to give something back to society. "Whenever I teach, I always tell my students that they are lucky to be educated. And when they grow up, it's their job to help those who are

less fortunate. I hope that they will remember that someday. If all of us showed compassion towards others, the world would be a beautiful place."

Varunee added that the adversities she faced may have made her tougher, but not cold. In her opinion, hardship isn't the biggest problem. What matters most is how you deal with it. She believes that integrity and endurance will take anyone to where they want to be.

"Don't let poverty stop you from pursuing your dreams. Don't see yourself as a loser simply because you were not born to a well-to-do family. If you think your life is bad, look around and you will see that there are plenty of others who are worse off. Opportunities come to those who seek them. You must show what you are capable of and one day people will see that potential. Always be prepared for the best and the worst." □

หมอเจ้าฟ้า

เป็นเวลากว่า 20 ปีที่กองทุนหมอเจ้าฟ้า ในพระอุปถัมภ์สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนากรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ให้การสนับสนุนนักศึกษาแพทย์ และอาจารย์แพทย์ให้มีโอกาสไปศึกษาต่อชั้นสูง ณ ต่างประเทศ เพื่อศึกษาเทคโนโลยีทางการแพทย์ที่ทันสมัย และนำความรู้ที่ได้อำนาจกลับมาทำประโยชน์ ในการพัฒนางานการแพทย์ไทยให้ก้าวหน้าทัดเทียมประเทศอื่นๆ

ศาสตราจารย์นายแพทย์สุพจน์ ภูมิการณ์ อดีตประธานกองทุนหมอเจ้าฟ้า และอดีตคณบดีคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปัจจุบันทำงานเป็นอาจารย์พิเศษอยู่ที่ภาควิทยาศาสตร์ของคณะแพทยศาสตร์มหาลัยเชียงใหม่ กล่าวว่า กองทุนหมอเจ้าฟ้าก่อตั้งขึ้นมาเพื่อเป็นกองทุนสำหรับแพทย์ และอาจารย์ของคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในการไปศึกษาต่อชั้นสูงยังต่างประเทศ ซึ่งกองทุนนี้ถือกำเนิดขึ้นจากการที่พระบรมราชชนก พระราชบิดาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้เสด็จมาทรงงาน ณ โรงพยาบาล แมคคอลลุม และได้รักษาผู้ป่วยจำนวนมาก จนคนเชียงใหม่ได้ขนานพระนามพระองค์ว่า “หมอเจ้าฟ้า” ต่อมาทีมงานของคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จึงดำริจัดตั้งกองทุนหมอเจ้าฟ้าขึ้น โดยทูลเชิญสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนาฯ พระราชธิดาของ

พระบรมราชชนกมาเป็นองค์ประธาน ซึ่งพระองค์ได้พระราชทานเงินสมทบกองทุนหมอเจ้าฟ้าปีละหนึ่งล้านบาท โดยคณะแพทยศาสตร์ได้รณรงค์หาเงินสมทบทุนโดยจัดกิจกรรมและประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนที่มีจิตศรัทธาร่วมกันบริจาคสมทบกองทุน

“ในช่วงที่ผมดำรงตำแหน่งคณบดี คณะแพทยศาสตร์ก็ได้มีการจัดกิจกรรมต่างๆ เช่น การแข่งขันกอล์ฟชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระพี่นางฯ สี่ครั้งด้วยกัน ได้เงินมาทั้งหมดประมาณ ๒๐ ล้านบาท เงินทั้งหมดนี้เราได้ฝากธนาคารไว้แล้วก็ใช้ดอกเบี้ยจากเงินกองทุนส่งอาจารย์แพทย์ในคณะแพทยศาสตร์ที่ได้รับเกียรตินิยมไปศึกษาต่อ ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อที่จะไปศึกษาถึงความก้าวหน้าและการวิจัยในแง่ของการวิวัฒนาการทางการแพทย์ใหม่ๆ เพื่อกลับมาสอนนักศึกษาแพทย์ และรักษาผู้ป่วย”

ศ.ดร. พงษ์ศักดิ์ อังสิทธิ์ อธิการบดีมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ กล่าวเสริมว่า กองทุนหมอเจ้าฟ้าเป็นกองทุนในโครงการแพทย์อาสา ซึ่งเป็นการช่วยพัฒนาสังคมในถิ่นทุรกันดารที่การแพทย์เข้าไปไม่ถึง

“ในกลุ่มของผู้ที่ได้รับทุนก็ต้องเข้าร่วมในโครงการหน่วยแพทย์อาสาในสมเด็จพระศรีนครินทร์ ช่วยเหลือสังคมในเรื่องสุขภาพอนามัย การที่เราส่งแพทย์ไปศึกษาต่อยังต่างประเทศจะทำให้เราได้แพทย์ที่มีความรู้ มีพัฒนาการที่จะกลับมาช่วยเหลือสังคม แล้วก็ช่วยสอนนักศึกษาแพทย์”

เมื่อเกิดวิกฤตเศรษฐกิจในประเทศไทยในปี 2540 การดำเนินงานของกองทุนหมอเจ้าฟ้าได้รับผลกระทบเนื่องมาจากดอกเบี้ยเงินฝากในธนาคารลดต่ำลงมาก ไม่เพียงพอที่จะส่งแพทย์ไปศึกษาต่อยังต่างประเทศได้ ดร. สุพจน์ มีโอกาสได้เรียนปรึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นกับ ดร. พิสิฐฐ ภัคเกษม ประธานกรรมการธนาคารทิสโก้ ซึ่งได้

แนะนำให้ทำหนังสือไปที่ธนาคารทิสโก้ เพราะธนาคารมีการพิจารณาสนับสนุน โครงการช่วยเหลือสังคมต่างๆ อยู่แล้วทุกปี และในที่สุดกองทุนหมอเจ้าฟ้าก็ได้รับการ พิจารณาบริจาคเงินช่วยเหลือเป็นจำนวน เงิน 4 ล้านบาท

“ทางคณะของทิสโก้ได้เข้าเฝ้าสมเด็จพระพี่นางฯ เพื่อทูลเกล้าฯ ถวายเงิน ซึ่งพระองค์ท่านก็พระราชทานเงินจำนวนนั้น กลับมาที่คณะแพทยศาสตร์ เพื่อสมทบ กองทุนนำดอกผลที่ได้ไปส่งหมอที่ได้เกียรติ- นิยมในคณะแพทยศาสตร์ไปศึกษาต่อต่าง ประเทศ ตอนนี้อยอดเงินทั้งหมดของกองทุน ก็มีประมาณ 50 ถึง 60 ล้านบาท ซึ่งดอก เบี้ยก็พอที่จะส่งอาจารย์แพทย์ไปศึกษาต่อ ในต่างประเทศ ปีละประมาณหนึ่งถึงสอง คน .... ผมต้องขอขอบพระคุณทางธนาคาร ทิสโก้ที่ให้การสนับสนุนกองทุนหมอเจ้าฟ้า เป็นอย่างดียิ่ง ผมทราบมาว่าทางธนาคาร เองก็มีมูลนิธิทิสโก้ ที่ให้ทุนการศึกษาเด็ก

ยากจนทั่วประเทศปีละหลายพันคนอยู่แล้ว ด้วย ”

ผู้ที่จะสมัครรับทุนจากกองทุนหมอเจ้าฟ้าต้องมีคุณสมบัติหลายประการ อย่างแรกต้องเป็นผู้ที่ได้เกียรติยศอันดับหนึ่ง หรือ อันดับสอง และต้องจบจากสาขาวิชา ซึ่งเป็นที่ ต้องการของคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เช่น ภาควิชา รังสีวิทยา หรือ ภาควิชาที่ขาดแคลน อาจารย์แพทย์ หรือ ภาควิชาที่มีลักษณะ งานที่สามารถพัฒนาไปได้ไกล คณะ กรรมการทำงานของกองทุนหมอเจ้าฟ้าซึ่งมี ประมาณ 10 ท่าน จะเป็นผู้สัมภาษณ์และ คัดเลือกผู้สมัครด้วยตนเอง ดร. สุพจน์ อธิบายถึงเหตุผลที่ต้องคัดเลือกเฉพาะผู้ สมัครที่ได้เกียรติยศเท่านั้นว่า “การไป เรียนในต่างประเทศ คนที่เรียนเก่งย่อจะมี โอกาสที่จะเรียนสำเร็จ ไม่ใช่ว่าคนที่เรียนไม่ เก่งจะเรียนไม่สำเร็จ แต่คนที่เรียนเก่งมี ประวัติที่ดีมีโอกาสที่สำเร็จกลับมาเยอะกว่า

ตรงนี้เป็นความคิดเห็นของคณะกรรมการ โดยมากแล้วคณะกรรมการก็จะเป็น อาจารย์อาวุโส คนบดีเป็นประธานโดย ตำแหน่งอยู่แล้ว มีรองคนบดีอีกท่านหนึ่ง เป็นรองเลขานุการ และจะมีคณะกรรมการ บางส่วนที่เคยได้รับทุนหมอเจ้าฟ้าไปศึกษา แล้วกลับมาเป็นอาจารย์”

หลังจากที่คัดเลือกผู้รับทุนได้แล้ว ผู้รับ ทุนจะต้องเขียนโครงการส่งมายังคณะ กรรมการ เสนอรายละเอียดภาควิชาและ มหาวิทยาลัยที่จะไปศึกษาต่อ นอกจากรับ ผิดชอบในเรื่องค่าเล่าเรียนแล้ว กองทุน หมอเจ้าฟ้าจะดูแลในเรื่องเงินทุนสนับสนุน เช่น การให้เงินเดือนโดยดูจากฐานของ กพ.เป็นหลัก นอกจากนั้นก็จะมีค่าหนังสือ และ ค่าประกันชีวิต และผู้รับทุนสามารถ ขอบทุนต่อเนื่องได้ในกรณีที่สนใจศึกษาเพิ่ม เต็มในภาควิชาที่ตนเรียนอยู่

“โดยทั่วไปแล้วเราจะส่งอาจารย์แพทย์ เช่น อาจารย์สอนแผนกอายุรกรรมเขาก็จะ

ไปเพิ่มพูนความรู้ในสาขาที่เขา กำลัง เรียน อยู่ ถ้าเป็นหมอมหัวใจเขาก็จะเรียนเพิ่มเติม อีกสองปี ในปีแรกเขาไปแล้วเขาต้องส่งเรื่อง ของความก้าวหน้าในเรื่องของการฝึกอบรม มาให้เราทราบโดยมีหนังสือรับรองจาก อาจารย์ที่ปรึกษาที่เขาไปอยู่ด้วยว่าเขา ทำงานวิจัยอะไรไปบ้าง คณะกรรมการจะ ทำการพิจารณาอีกครั้งในกรณีที่เขายาก จะต่อทุนปีที่สอง ... ส่วนมากเราให้ทุนแค่ สองปี ยกเว้นในบางกรณีที่เราส่งไปศึกษา ต่อ ยกตัวอย่างว่าเขาเป็นหมอ เขาจะไปทำ PhD พวกนี้จะไปเรียนอีก 4 ถึง 5 ปีแล้วแต่ ว่าจะไปเป็นสาขาวิชาไหน ส่วนมากแล้วเรา ต้องพิจารณาดู เพราะว่าการเรียนต่อ PhD นี้ใช้เงินประมาณสอง สามล้านบาท ซึ่งเรา มีหมอมที่ไปเรียน PhD แต่คนหรือว่าสองคน เพราะว่ามันใช้เงินมากแล้วถึงประมาณ เราก็มองว่า แต่ถ้าภาควิชามีความจำเป็น ต้องมีบุคลากรทางด้านนี้ ต้องส่งไปเรียน เราก็ต้องพิจารณาด้วยว่าสาขานั้นๆ และ

คณะของเราจะพัฒนาไปทางด้านไหน”

ดร. สุพจน์ เชื่อมั่นว่าผู้ที่ได้รับทุนจะ สามารถกลับมาช่วยพัฒนาวงการแพทย์ ไทยได้อย่างมาก และผู้ที่ได้รับทุนทุกคนจะ กลับมาทำงานรับใช้ประเทศชาติตามที่ตน ถนัด และถือเป็นการต่อยอดบุคคลากรใน สาขาวิชาที่ขาดแคลน

“ผมเชื่อมั่นว่าผู้ที่ไปศึกษาต่อในต่าง ประเทศจะนำเอาความรู้ความสามารถ ต่างๆ มาพัฒนาในแง่ของการรักษาพยาบาล ตลอดจนการเรียนการสอนของนักศึกษา แพทย์ได้ดีขึ้น ทุนหมอมเจ้าฟ้าที่หมอดูตัวเลขนี้ ไม่มีใครไม่กลับมา บางคนเขากลับมาแล้ว เขาย้ายไปอยู่ที่อื่นด้วยเหตุผลของเขาเอง แต่เราก็มองว่าไม่ว่าเขาจะอยู่ที่ไหนด้วย การศึกษาที่เขาไปเรียนมาเขาก็สามารถ เอาไปพัฒนาได้ เท่านั้นผมก็พอใจแล้ว

“ผมคิดว่าคนที่ผู้ได้รับทุนกลับมา น่า จะเป็นเพราะผ่านการคัดเลือกมาอย่าง ถี่ถ้วน ตอนที่เราสัมภาษณ์ก็ดูว่า เขามี

จิตสำนึกอย่างไรบ้าง มีความตั้งใจที่จะไป เรียนและความตั้งใจที่จะกลับมารับใช้ ประเทศอย่างไร ประเด็นที่สองด้วยชื่อ ของกองทุนเอง สมเด็จพระพี่นางฯ เป็นองค์ อุปถัมภ์ ผมคิดว่าคนที่ได้รับทุนก็จะต้อง สำนึกในพระกรุณาธิคุณ ชื่อของกองทุนเอง ก็เป็นชื่อของพระราชบิดา ก็อาจจะทำให้คน ที่ไปเรียนมีความสำนึกว่าก็ต้องกลับมารับ ใช้ประเทศชาติ”

ดร. สุพจน์มองว่าวิธีการที่จะสร้าง จิตสำนึกให้กับผู้ที่ได้รับทุนไม่สามารถทำได้ แค่เพียงการบอกกล่าวก่อนการเดินทางไป ศึกษาต่อ หรือการอบรมในช่วงที่เป็นนักศึกษา แพทย์ แต่กระบวนการปลูกฝังจิตสำนึกที่ดี ต้องเริ่มตั้งแต่ยังเป็นเด็ก ซึ่งเป็นกระบวนการ ที่ซึมซับเข้าไปทีละน้อยจนหล่อหลอมอยู่ใน จิตวิญญาณของแต่ละคน

“การที่ได้รับทุนนี้แล้วจะมาสร้าง จิตสำนึกในช่วงสองปี สามปีคงไม่ได้ การ สร้างจิตสำนึกที่ว่าเราจะทดแทนบุญคุณ ประเทศชาติอย่างไรคงจะเริ่มตั้งแต่ที่ เป็นนักเรียนในชั้นมัธยมขึ้นมาจนถึงเป็นนัก ศึกษาแพทย์ เราจะอบรมคุณธรรม จริยธรรม ให้เป็นแพทย์ที่ดีอย่างไร จะรับใช้ของค์กร อย่างไร จะรับใช้ประเทศชาติอย่างไร มันคง ต้องใช้เวลาพอสมควร อาศัยครอบครัวของ เขาด้วย การที่เราจะไปบอกเขาว่าคุณไป เรียนแล้วคุณต้องกลับมารับใช้ประเทศชาติ แค่นั้นผมว่าคงไม่ได้ผล ผมว่าการปลูกฝัง มันต้องปลูกฝังตั้งแต่เป็นนักศึกษาแพทย์มา แล้วนะ”

“ผมมีความเชื่อมั่นว่าผู้ที่ไปศึกษาต่อในต่างประเทศจะนำเอาความรู้ความสามารถต่างๆมาพัฒนาในแง่ของการรักษาพยาบาลตลอดจนการเรียนการสอนของนักศึกษาแพทย์ได้ดีขึ้น”

วิธีการสอนให้นักศึกษาแพทย์มีคุณธรรมและจริยธรรมของดร.สุพจน์ คือการนำพระราชดำรัสของพระบรมราชชนกมาเป็นเครื่องเตือนใจนักศึกษาแพทย์ทุกคน

“ผมก็บอกไว้ตั้งแต่แรกเลยว่าการเป็นหมอที่ดีเราต้องนึกถึงพระราชดำรัสของพระบรมราชชนก อย่าไปเห็นแก่เงินทอง เราต้องเห็นแก่คนไข้ นึกถึงคนไข้ก่อน จะรักษาเขาให้หายได้อย่างไร ... การที่ท่านอยากให้เราเป็นคน ก็คือ อยากให้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน”

ดร.สุพจน์มองว่าคุณค่าของการศึกษาทางการแพทย์นั้นหมายถึง ชีวิตและสุขภาพที่ดีขึ้นของประชาชน

“การศึกษานี้ไม่มีที่สิ้นสุด มันเป็น life-long learning โดยเฉพาะการพัฒนาในเรื่อง

ของการแพทย์มันมีการพัฒนาที่ค่อนข้างที่จะรวดเร็วในแง่ของเทคโนโลยีต่างๆ โดยเฉพาะในต่างประเทศ เช่นในประเทศในสหรัฐอเมริกาในยุโรป การใช้เครื่องมือต่างๆ ค่อนข้างที่จะก้าวหน้าไปรวดเร็ว สำหรับประเทศไทยเองเราก็ต้องยอมรับว่าการพัฒนาทางการแพทย์ ในแง่ของเทคโนโลยีและการวิจัยเรายังเป็นรองประเทศที่พัฒนาแล้ว”

ดร.พงษ์ศักดิ์กล่าวเสริมในประเด็นนี้ว่า “การศึกษาทางการแพทย์ถือว่ามีมีความสำคัญต่อประเทศที่กำลังพัฒนาอย่างประเทศไทย ปัจจุบันเรามีความต้องการแพทย์เป็นจำนวนมาก รวมทั้งการสนับสนุนในการพัฒนาศักยภาพบุคลากรให้มีความเชี่ยวชาญและมีความสามารถเทียบทันนานาชาติ อนาคตการแพทย์ไทยขึ้นอยู่กับบุคลากรทางการแพทย์ที่จะนำความรู้ความสามารถมาใช้ให้ก่อประโยชน์ได้เต็มที่เพียงใด และขึ้นอยู่กับสังคมที่จะให้การสนับสนุนโครงการต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการแพทย์อย่างไรบ้าง

“ผมว่ามันก็น่าเป็นห่วงนะ แพทย์ไทยมีความสามารถอยู่แล้วในแง่การรักษาพยาบาล การได้ไปศึกษาต่อในต่างประเทศเพื่อที่จะได้ดูว่าเขามีเทคโนโลยีอะไรใหม่ มีการวิจัยอะไรใหม่ ถ้าเราไม่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เราก็ไปไม่ถึงไหน ที่น่าเป็นห่วงอีกเรื่องก็คือจำนวนแพทย์ที่ยังไม่เพียงพอกับจำนวนประชากรในประเทศทางรัฐบาลเองกำลังจะมีโครงการผลิตบุคลากร

แพทย์ให้อยู่ในระดับที่พอเพียง ทางโครงการหมอเจ้าฟ้าของเราก็ให้ทุนนักศึกษาแพทย์ด้วยปีละสองทุน นอกเหนือจากอาจารย์แพทย์ เด็กพวกนี้เขาก็มีความภาคภูมิใจมากที่เขาได้รับทุนในโครงการหมอเจ้าฟ้า

ดร.พงษ์ศักดิ์ กล่าวย้ำว่า ทางมหาวิทยาลัยเชียงใหม่จะพยายามขยายกองทุนออกไป เพื่อให้จำนวนผู้ได้รับทุนสนับสนุนมีจำนวนมากขึ้นเป็นลำดับ

“การศึกษาทางการแพทย์ในเมืองไทยมีการขยายตัวอย่างมาก แต่มีข้อจำกัดทางด้านเครื่องมือ และงบประมาณ เราก็คงต้องรณรงค์หาเงินบริจาคเพื่อนำไปสู่การพัฒนาทางการแพทย์ต่อไป” □

Prince Doctor

For more than twenty years, the Prince Doctor Fund Under the Patronage of Princess Kalayaniwattana has championed advanced medical science education for newly-graduated doctors and college lecturers. Each year, the fund grants scholarships to young doctors who wish to continue their clinical work abroad in the hope that they will return home with advanced knowledge and help to raise the nation's medical standards.

Dr. Supot Wuttikarn, a former Chairman of the fund and former dean of Chiang Mai University's Faculty of Medicine, who is now working as a part-time lecturer at the Faculty of Medical Science, explained that the fund was initiated in honor of His Majesty the King's father. A doctor himself, Prince Mahitalatibet dedicated his entire life to improving the public health situation in Thailand, working at McCormick Hospital in Chiang Mai until he passed away. Known to locals and his patients as Mor Chao Fah (Prince Doctor), he was an inspiration to medical students throughout the country. The Prince Doctor Fund is partly supported by Princess Kalayaniwattana, who donates one million baht to the fund each year. The rest comes from the proceeds of charity events and donations from the Faculty of Medicine.

"While I was working as the Faculty of Medicine's dean, we held charity golf competitions four times, raising more than 20 million baht altogether. We deposited the money in the bank and used the interest earned to put young medical students through college in foreign countries," he said.

Dr. Pongsak Anghasit, dean of Chiang Mai University, added that the fund is meant for the betterment of health care and public hygiene in Thailand. One of the supporting projects involves bringing volunteer doctors to remote areas where access to medical treatment is minimal.

"The recipients of the scholarships are sent to work in the countryside. By making it possible for young doctors to go abroad, we believe that our investment in developing human resources in the medical field will be money well spent."

After years of operation, the fund hit a snag in 1997 when the country suffered a financial crisis. The economic recession had a direct affect on the fund because the interest earned was no longer adequate for covering the cost of sending doctors to schools abroad, and tuition fees and other expenses were rising. Luckily, when Dr. Supot asked Dr. Pisit Pakkasem, the Chairman of TISCO Bank, for advice, he was delighted to hear that TISCO considers social support programs. Acting on Dr. Pisit's

"I am confident that all the recipients will return to their homeland where they will be invaluable assets for the advancement of medicine, both domestically and internationally."

advice, Dr. Supot later wrote a letter to the organization. Not long afterwards, the bank approved the request, and four million baht was donated by the company to the Prince Doctor Fund.

"TISCO presented the money to Princess Kalayani. Now the principal amount stands at around 50 to 60 million baht. The money from the interest alone is more than enough to support the cost of sending one or two medical students abroad each year."

To qualify for the scholarships, applicants must have graduated from Chiang Mai University's Faculty of Medicine with first or second-class honors. Why? Because judging from past experience, those who excel in medical school are less likely to drop out.

"I am not saying mediocre students are not smart. But historically, we have found that whoever does well in school will likely continue their success simply because of their love of academic pursuits."

Applicants must also graduate from a department that is currently short of professors and experts, such as radiology. The committee comprises 10 members, which include professors currently on sabbatical, deans, experts, and former scholarship recipients. Once the recipients are selected, each of them must submit a project proposal and a detailed course description for the college where he/she intends to apply. Personal expenses and other related fees like health insurance is paid at the same rate as other students who receive scholarships from the Office of the

National Education Commission.

“Usually, our scholarship terms last two years. Recipients who want to further their studies in their field of interest can ask for more support from the fund. For example, if they want to continue in a Ph.D program, they must explain why, and include written recommendations from their advisors at the school where they are studying. Then the committee will decide whether or not they should approve the request. The committee must think hard about the direction in which the faculty is headed.”

Despite the strong demand for doctors overseas, and the lure of enormous salaries, Dr. Supot believes that the majority of recipients will return to Thailand and share their knowledge where it is needed most. They will be resourceful instructors, and foster creativity among their students.

“I am confident that all the recipients will return to their homeland where they will be invaluable assets for the advancement of medicine, both domestically and internationally.”

He added that he could basically tell from the recipient’s personality and mindset during the interview process whether their motivation for going abroad was for the benefit of Thai society or personal enrichment.

“We know that most of the recipients realize that as a scholarship recipient, their duty is to materialize their supporters’ wish to see all Thais are healthy and happy.”

But forging patriotism in all scholars can’t be done within a short period of two or three years. Moral

and ethical education should be taught in high school and continue through to college, he added. Without an understanding of basic morality, students will never grasp the more complicated ethical issues. In such cases, chances are that trying to convince them to return would be a waste of time.

“One of the lessons that I brought to the classroom is a thoughtful speech from the Prince Doctor. He always said that doctors must make their patients’ treatment the first priority. The Prince Doctor also added that to be a complete human being, one should think of the majority before oneself.”

From his point of view, Dr. Supot believes that medical education is like a road that never ends. “It’s a life-long learning experience. Medical technology in Europe and North America is futuristic and constantly innovative. Scholars of the fund should take the opportunity to explore such ideas and pursue advanced clinical research somewhere on those continents.”

He also demonstrated why medical knowledge is critical for societal progress.

“At present, we are short of doctors. We need enthusiastic young doctors who are well-trained, and can work together. As we know, having a healthy population is one of the key success factors for enabling a nation’s economy to grow at a steady pace.

He added that the future of medical science in Thailand will depend on how efficiently the country can harness the skills and abilities of young doctors. If society wishes to see these doctors

perform to their fullest potential, continued support for advanced education in the medical field is clearly the first logical step.

“We have to realize that medical students need to be the best of the very best, the top students in every high school. They must be smart and competitive. Then we need to maximize their potential by sending them abroad to explore the latest, most modern ideas.”

Although Dr. Supot has high hopes for medical education in Thailand, he doubts that Thailand will be able to compete with other countries in this dynamic field.

“I am very concerned about the ratio of doctors to the whole population. With a population of 60 million people, the current number of doctors is inadequate. Luckily, the government is planning to approve a mega-project aimed at increasing the number of physicians to keep up with the rise in population. And we are glad to be a part of this positive trend, with annual scholarships granted to doctors, The Prince Doctor Fund will continue to support medical education for as long as we are able.” □

ปลูกป่า ...ปลูกใจ

การปลูกป่าของพนักงานทิสโก้เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเป็นประจำทุกปี โดยมีวัตถุประสงค์หลัก เพื่อปลูกจิตสำนึกที่ดีของพนักงานต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อกระชับความสัมพันธ์อันดีระหว่างพนักงานด้วยกัน และเพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม โดยพนักงานจะหมุนเวียนกันไปปลูกต้นไม้ในเขตจังหวัดที่มีพื้นที่ป่าเสื่อมโทรม พร้อมทั้งทำการดูแลรักษาต้นไม้ที่ได้ปลูกไปแล้วให้เติบโตสมบูรณ์ กิจกรรมการปลูกป่าถาวรนี้ได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างดีจากกรมป่าไม้ ในการเตรียมพื้นที่ที่เหมาะสม และการจัดหาต้นกล้าที่จะนำไปปลูก ในแต่ละปีผู้บริหารและพนักงานที่สมัครเข้าร่วมโครงการจะเดินทางไปปลูกป่าในพื้นที่ที่กำหนด เช่น วัดวังกวีเวการาม จังหวัดกาญจนบุรี โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า จังหวัดนครนายก โครงการปลูกป่าเฉลิมพระเกียรติ บ้านลำตะเคียน อ.แก่งกระจาน ค่ายพระรามหก อ.ชะอำ จังหวัดเพชรบุรี เป็นต้น

บนพื้นที่กว่า 500 ไร่ในจังหวัดกาญจนบุรี นครนายก และ เพชรบุรี ต้นกล้าจำนวนกว่า 3 แสนต้น แรกหน่อ และต่อยอด จากวันสู่เดือน จากเดือนสู่ปี จนกลายเป็นผืนพรมที่เขียวขจีปกคลุมทั่วบริเวณพื้นที่ป่าเสื่อมโทรม... ด้วยแรงกาย แรงใจของกลุ่มพนักงานทิสโก้ผืนดินที่แห้งแล้งในหลายพื้นที่ได้รับการพลิกฟื้นอย่างต่อเนื่องเป็นเวลายาวนานเกือบ 20 ปี...

ไพรัช ศรีวิลุทธิ ผู้อำนวยการฝ่ายตรวจสอบภายใน เป็นหนึ่งในพนักงานของทิสโก้ที่มีจิตอาสาในการทำสิ่งดีๆ เพื่อสังคมและสิ่งแวดล้อม คุณไพรัชเข้าร่วมกิจกรรมการปลูกป่าตั้งแต่ปี 2534 โดยเริ่มปลูกป่าที่อำเภอสังขละ จังหวัดกาญจนบุรี บริเวณพื้นที่ของวัดวังกวีเวการาม พื้นที่หลายพันไร่ของวัดส่วนหนึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของชาวมอญอพยพจำนวนมาก บางส่วนเป็นพื้นที่ป่าเสื่อมโทรม เนื่องจากชาวบ้านได้หักล้างพงเพื่อทำการเพาะปลูกข้าว

“ตอนผมไปเห็นพื้นที่ครั้งแรกเมื่อ 16 ปีมาแล้ว ผมนึกภาพไม่ออกเลยว่ามันจะกลายเป็นป่าไปได้อย่างไร ตอนนั้นผมคิดว่าเราคงต้องใช้เวลาหลายปีมากๆ ที่จะทำให้พื้นที่ตรงนั้นกลับมาเป็นสีเขียวอีกครั้ง ต้องเป็นการรอคอยที่ยาวนานมาก”

ในช่วงเวลานั้น ไม่มีใครทราบว่าสิ่งที่คุณไพรัชอยากเห็นนั้นจะเป็นจริงหรือไม่อย่างไรก็ตาม การปลูกป่าในครั้งแรกของคุณไพรัช ก็สร้างความประทับใจไม่รู้ลืม

“หลังจากปลูกต้นไม้เสร็จแล้ว รู้สึกชื่นใจมากๆ ที่น่าประทับใจไปกว่านั้นก็คือได้เห็นภาพของผู้บริหารที่ไปร่วมกิจกรรมนั่งชุดดิน ปลูกต้นไม้ ร่วมกับพนักงานตั้งแต่ต้นจนจบท่ามกลางความร้อนระอุ เราใช้เวลาอันประมาณครึ่งวัน ปลูกเป็นแถวไล่ตามแนวลาดเขาขึ้นไปจนไปถึงยอดเขามองลงมาเห็นต้นไม้ที่เราปลูกแล้วรู้สึกสดชื่นและมีความสุขมาก”

คุณไพรัชเล่าให้ฟังว่าก่อนจะเข้ามาร่วมงานกับทิสโก้ เคยร่วมงานกับรัฐวิสาหกิจแห่งหนึ่ง ลักษณะงานที่ทำไม่เปิดโอกาสให้ทำกิจกรรมทางสังคมมากนัก แต่การได้มีโอกาสเดินทางไปต่างจังหวัดในพื้นที่ชนบทห่างไกล ทำให้เห็นถึงความลำบากของชาวบ้าน เห็นปัญหาสิ่งแวดล้อม เห็นช่องว่างที่เกิดขึ้นในสังคม ทำให้เกิดความคิดขึ้นในใจว่าอยากจะมีส่วนช่วยบ้าง แต่ก็ยังไม่มีโอกาสได้ลงมือทำอย่างเป็นทางการเป็นจริงเป็นจัง จนกระทั่งเมื่อได้ย้ายมาทำงานกับทิสโก้ สิ่งที่คุณไพรัชตั้งใจไว้ก็เริ่มเป็นรูปเป็นร่าง

“ผมรู้สึกดีมาก ๆ ที่องค์กรของเรามีนโยบายสนับสนุนเรื่องการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและเปิดโอกาสให้พนักงานทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่สร้างสรรค์ เพื่อช่วยเหลือสังคมและชุมชนที่ห่างไกล”

ถึงแม้ปริมาณต้นไม้ที่นำไปปลูกในแต่ละครั้งจะมีจำนวนน้อยนิดเมื่อเทียบเท่าจำนวนต้นไม้ที่ถูกทำลายในแต่ละปี แต่คุณไพรัชก็เชื่อมั่นว่าการปลูกต้นไม้ 1 ต้น คือการปลูกจิตสำนึกในการอนุรักษ์ธรรมชาติ

เขาก็จะหันมาสนใจเรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติ ... ต้นสักต้นหนึ่งพอโตรากของมันจะเก็บน้ำได้ 6 ปีบ ซึ่งเป็นปริมาณที่เยอะมาก นอกจากนั้นรากของต้นสักยังช่วยคุ้มครองดินที่วัชเวกรามเราทำสวนต้นสักไว้ เราปลูกถี่มาก ๆ ระยะเวลาที่ต้นสักมันโต มันจะขึ้นตรงมากเลย พอมันได้ระยะสักห้าปี สิบปี ก็จะไปดูแลตัดสอยเอาต้นที่ไม่แข็งแรงออกไป แต่ว่ามันก็ได้หายไปไหน ชาวมอญที่เขาอยู่ที่นั่น เขาก็ได้เอาไปใช้ปลูกสร้างบ้านเรือน

กิจกรรมที่เต็มไปด้วยความสุข ความสนุกสนาน ทุกครั้งที่ได้เดินทางไปปลูกป่า ก็เปรียบเสมือนกับการต่อลมหายใจให้กับธรรมชาติ และตนเอง ถึงแม้ผลลัพธ์ที่ได้ต้องใช้เวลาเก็บเกี่ยวเป็นแรมปี แต่ความพยายามที่ลงแรงไปก็ไม่เคยสูญเปล่า

“งานปลูกป่าเป็นงานที่สนุกมาก ได้ไปเที่ยว แต่ก็มีภารกิจเป้าหมายรออยู่ เมื่อทำเสร็จเราก็ชื่นใจ... อีกกิจกรรมที่สนุกมากเวลาไปปลูกป่า คือ การถ่ายรูป ผมเป็นคน

อย่างค่อยเป็นค่อยไป และเมื่อรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งกับธรรมชาติแล้ว ความห่วงหาในธรรมชาติแวดล้อมก็จะตามมาในที่สุด

“ถ้าพูดถึงในแง่ของจำนวนต้นไม้ที่ปลูกมันไม่เยอะมาก แต่ส่วนหนึ่งที่ผมได้มาก ๆ เลยก็คือ การที่เราได้ลงมือปลูกด้วยตัวเองแน่นอนสิ่งที่ได้คือจิตสำนึก พนักงานทุกคนที่เคยร่วมกิจกรรมนี้ ผมว่าเขาคงไม่กล้าตัดต้นไม้ เมื่อเขาได้เรียนรู้ว่าต้นสักต้นหนึ่งมันช่วยเรื่องระบบนิเวศนี้ได้มากมายขนาดไหน

เอาไปขาย เป็นรายได้ของเขา”

“เวลาเราปลูกเสร็จ ก่อนกลับก็จะมอบเงินจำนวนหนึ่งให้ทางวัดไว้เพื่อจ้างวานคนคอยช่วยดูแลต้นไม้ด้วยเพราะเราอยากให้มันรอด แล้วก็ขึ้นป้ายไว้เลยว่าโครงการปลูกป่าทิสโก้ แปลงหนึ่ง แปลงสอง แปลงสาม แปลงสี่ ถ้าไปที่อำเภอสังขละจะเห็นป้ายปลูกป่าแถวนั้นเยอะมาก คนแถวนั้นจะรู้จักทิสโก้กันหมด”

สำหรับคุณไพรัชแล้ว การปลูกป่าเป็น

ที่ชอบถ่ายรูป รูปการปลูกป่าทั้งหมดเป็นรูปที่ผมถ่ายเอง บางทีเราก็จะเอารูปสมัยตอนที่เราไปสำรวจพื้นที่มานั่งดู และเปรียบเทียบกับรูปที่ถ่ายไว้ตอนเราเพิ่งปลูกเสร็จใหม่ๆ ว่าแตกต่างกันอย่างไร พอหลังจากนั้นเรากลับไปสำรวจอีกรอบว่าเป็นอย่างไร มีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร ก็จะถ่ายรูปไว้อีกเวลามาดูก็จะนั่งยิ้มหน่อยยิ้มใหญ่อยู่คนเดียว เอาไปอวดน้องๆ อวดเจ้านายที่ไปร่วมกิจกรรมด้วยกัน บางทีผมก็ถ่าย slide ไว้เป็นชุด

เวลาไปปลูกป่า ช่วงกลางคืนก็จะมีกิจกรรมกัน ผมก็จะเอา slide พวกนี้ขึ้นมาฉายให้ดูว่า กิจกรรมปีที่แล้วเป็นอย่างไร สนุกดีครับ”

การปลูกต้นไม้ถือเป็นศิลปะอย่างหนึ่ง การลงมือปลูกต้นไม้ทุกต้นล้วนต้องอาศัยใจ และความอ่อนโยน ซึ่งมีผลต่อการอยู่รอดของต้นไม้ทุกต้น

“ตอนที่ปลูกต้นไม้จะมีสมาธิมาก ปลูกด้วยความตั้งใจ ระมัดระวังทุกอย่าง ถ้าปลูกผิดวิธี ก็จะได้ผลตามที่เราอยากได้

ให้แน่น ถ้าคุณทำด้วยความที่ไม่เอาใจใส่ ต้นไม้ก็อาจจะไม่รอด พอเสร็จแล้วก็ต้องปักไม้และครอบด้วยถุงพลาสติกที่ห่อต้นกล้าไว้เป็นสัญลักษณ์ให้เห็นว่าตอนนี้เราทำไปถึงไหนแล้ว เสร็จแล้วมันก็ชื่นใจ”

เป็นธรรมดาที่ปลูกต้นไม้แล้ว ย่อมอยากให้ต้นไม้ที่เราปลูกนั้นเติบโต และรอดผ่านมรสุมของฤดูกาล เพิ่มพื้นที่สีเขียวให้กับผืนดิน

“เมื่อเราปลูกต้นไม้แล้วเราก็จะรัก จะ

ที่เราปลูกปีก่อนๆ ด้วยว่าต้นไม้ของเราตายบ้างไหม พอกลับไปเยี่ยมก็จะลุ้นว่าต้นไม้ของเราจะโตสักขนาดไหน ปีแรกที่กลับไปต้นไม้สูงประมาณหัวเข่า ดีใจมากที่ต้นไม้ส่วนใหญ่ที่เราปลูกรอดตาย... ช่วงแรกต้องดูแลเป็นพิเศษ เราต้องมีไม้ประจำตัวของเราเวลาไปเดินสำรวจแปลงของเรา ไปดูว่ามันมีไม้มีเถาวัลย์พันต้นหรือไม่ ถ้ามีเถาวัลย์พันต้นจะไม่โต มันก็จะตายได้”

ในปัจจุบัน พื้นที่ของวัดวังวิเวการามที่

“เวลาเราปลูกเสร็จ ก่อนกลับก็จะมอบเงินจำนวนหนึ่งให้ทางวัดไว้เพื่อจ้างวานคนคอยช่วยดูแลต้นไม้ด้วยเพราะเราอยากให้มันรอด แล้วก็ขึ้นป้ายไว้เลยว่าโครงการปลูกป่าทิสโก้ แปลงหนึ่ง แปลงสอง แปลงสาม แปลงสี่ ถ้าไปที่อำเภอสังขละ จะเห็นป้ายปลูกป่าแถวนั้นเยอะมาก คนแถวนั้นจะรู้จักทิสโก้กันหมด”

ผมจำความรู้สึกตอนที่ปลูกได้ เพราะว่า คุณปลิว ผู้บริหารของทิสโก้ จะคอยเดินกำกับตลอดเลยว่าเวลาปลูกจะต้องทำอย่างไรบ้าง ต้นกล้าทุกต้นจะมีถุงพลาสติกห่ออยู่ เราก็จะต้องฉีกมันออก แล้วก็ต้องคอยประคองอย่างนิ่มนวลไม่ให้รากชำหลุมก็ต้องระวังว่าไม่ให้ลึกเกินไป ถ้าลึกเกินไปหรือว่าเราใส่ดินไม่พอ จะทำให้รากเน่าเวลาวางต้นไม้ก็ต้องค่อยๆ วาง เวลากลับดินก็ต้องระวังให้มาก กลับดินแล้วก็ต้องอัด

หวงแน่นมาก เคยมีครั้งหนึ่งเราไปปลูกที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง พอปีต่อมาปรากฏว่าต้นสักที่เราปลูกโดนไฟไหม้เพราะชาวบ้านเผาหญ้าก็เลยไหม้ต้นกล้าที่เราปลูกไว้ เราก็เสียใจที่เราไม่ได้กลับไปดูแล แต่ต่อมาเราก็ได้รู้ว่าต้นสักนี้ทนไฟมากๆ ถึงแม้ไฟจะไหม้กิ่งกษทั้งหมด แต่โคนต้นยังอยู่ เดี่ยวนี้ต้นสักพวกนี้ก็แตกกิ่งก้านออกมาใหม่ และก็รอดตาย”

“ทุกปีที่เราไปนี้ เราไม่ได้ไปเฉพาะที่ที่เราปลูกใหม่ แต่ว่าเราจะกลับไปดูพื้นที่

คุณไพรัช และเพื่อนๆ ร่วมงานได้ไปลองกล้าสักไว้ก่อน กลายเป็นดงป่าสัก ซึ่งมีสภาพที่แตกต่างไปจากวันแรกที่คุณไพรัชไปถึงอย่างสิ้นเชิง

“ผมกลับไปที่สังขละมาเมื่อสามปีที่แล้ว ดีใจมากๆ โอ้โฮมันเป็นป่าสักที่โตสูงเท่าตึกสาม ชั้นแรกๆ ไปจำไม่ได้ เอ๊ะ...ตรงนี้มันเคยมีศาลาตอนนั้นมันหายไปไหน ก็วนหาอยู่ตั้งนาน ปรากฏว่ามันอยู่ในดงต้นสักนั่นเอง มันมองไม่เห็นแล้ว ตอนนั้นขามอญ

“เราเป็นองค์กรหนึ่งในตลาดหลักทรัพย์ ก็ควรทำเป็นตัวอย่างที่ดีออกไปสู่สังคม การที่ทิสโก้ปลูกป่าหรือว่าที่ใครๆ ปลูกป่า ก็จะทำให้เขาไม่ได้ทำคนเดียว เราก็รู้สึกว่าคุณไม่ได้ทำอยู่คนเดียวนะ ยังมีคนอื่นอีกเยอะแยะที่ทำเหมือนเรา แล้วทุกคนก็ตั้งใจกันทำดีให้ประเทศชาติ ให้ในหลวง อย่างโครงการปลูกป่าเฉลิมพระเกียรติ ก็เป็นโครงการที่ดี พอเราทราบเรื่องนี้เราก็ไม่รีรอที่จะร่วมเป็นส่วนหนึ่งของโครงการ”

ก็อาศัยอยู่ในดงต้นสัก...”

“การปลูกป่าเรารู้สึกว่าเราได้ทำอะไรให้โลก ได้เห็นสภาพป่าที่เสื่อมโทรม บนภูเขาไม่มีต้นไม้สักต้น เป็นหินแดงๆ... เมื่อสภาพธรรมชาติเสีย สภาพป่าเสื่อมโทรม คนที่อยู่ก็ไม่มีหวัง การที่เราได้ไปปลูกป่ามันรู้สึกว่าได้ทำอะไรให้โลกมากกว่าที่เราจะปลูกต้นไม้ที่บ้าน เพราะเราได้ประโยชน์แค่คนเดียว ผมมีโอกาสได้ร่วมกิจกรรมปลูกป่ากับทางทิสโก้เป็นเวลา 7 ปีเต็มๆ มีโอกาสได้ปลูกต้นไม้ประมาณสัก 700 ต้นในชีวิตผม ผมปลูกต้นไม้ที่บ้านได้อย่างมากก็แค่ 10 ต้น แต่มาปลูกป่ากับทิสโก้ผมปลูกได้เป็นร้อยๆ... ความรู้สึกต่างกันมากครับ”

มุมมองของคุณไพรัช ที่เชื่อว่าธรรมชาติเป็นเรื่องที่ไกลตัว ก็เปลี่ยนไป และทุกครั้งที่ได้ฟังข่าวเกี่ยวกับภัยพิบัติทางธรรมชาติ คุณไพรัชก็ตระหนักดีว่าอันตรายจากการทำลายธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมนั้นอยู่ใกล้

ตัวเราทุกๆ คน

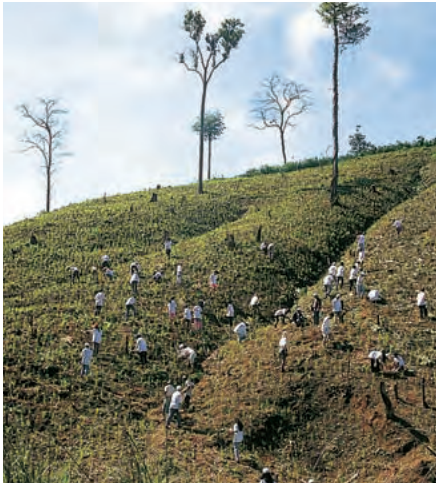
“สมัยก่อนเวลาได้ยินเรื่องพื้นที่ป่าลดลง ก็ไม่ได้คิดว่ามันมีผลกระทบต่อเรามากมาย แล้วก็ไม่ได้อินกับมันมาก มีน้ำท่วมเราก็บริจาคของ แต่เราไม่รู้หรอกว่าที่ชาวบ้านลำบากนะ จริงๆ แล้วลำบากอย่างไร แต่ตอนนี้เรารู้แล้วว่าเราช่วยเขาได้มากกว่าแค่เรื่องบริจาค การที่เราได้ลงมือปลูกป่าด้วยตัวเองมันก็ช่วยให้เรามีมุมมองที่ลึกซึ้งขึ้นในการมองปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อม ทุกวันนี้ผมสอนลูกให้มีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติ โดยลักษณะของการเป็นผู้ปฏิบัติ ตัวเขาเองสามารถที่จะช่วยเหลือธรรมชาติได้มากกว่าที่จะเป็นแค่พยานรู้เห็น และดูอยู่ห่างๆ”

“ก็น่าคิดเหมือนกันนะว่าต้นไม้ต้นหนึ่งกว่าที่เขาจะโตขึ้นมาเป็นต้นไม้ใหญ่ สร้างคุณประโยชน์ให้แก่พื้นดินมันก็ต้องใช้เวลาหลายสิบปี แต่เวลาที่คนเรารู้สึกว่าธรรมชาติเอาประโยชน์จากธรรมชาติเรา

ตัดมันโดยที่ไม่ได้มีความคิดความรู้สึกอะไรมุ่งแต่ประโยชน์ของวันนี้ แล้วอนาคตของลูกหลานเรานี้จะอยู่ในโลกแบบไหนกันถ้าไม่มีต้นไม้ คิดแล้วก็เป็นเรื่องน่าเศร้า แล้วคนที่ตัดต้นไม้ อะอะไรที่เขาขาด เขาขาดเรื่องจิตสำนึก การที่เราไปสั่งหรือว่าไปจับเขามันก็อาจจะเป็นการแก้ที่ปลายเหตุ แต่ถ้าเราดูแลปลูกฝังจิตสำนึกให้กับคนในรุ่นนี้ ถ้าเราทำได้นะครบอนาคตก็จะมีใครที่ตัดต้นไม้แบบนั้น”

คุณไพรัชมองว่าการฟื้นฟูธรรมชาติและ การพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อมจะนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนในเรื่องของจิตสำนึกที่ดีในอนาคต

“จุดที่เราทำมันเป็นจุดที่เล็กมากๆ ถ้ามันจะส่งผลไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน มันน่าจะเป็นเรื่องจิตสำนึกมากกว่า เพราะว่าการที่เรามานั่งไล่ปลูกป่าเราก็หวังว่ามันจะช่วยทดแทนต้นไม้ที่ถูกตัดไปก็คงเป็นการทำงาน

ที่ปลายเหตุ และมันก็เทียบ scale กันไม่ได้ กับจำนวนป่าที่ปลูกกับจำนวนป่าที่ถูกทำลาย แต่ว่าส่วนหนึ่งเราสร้างจิตสำนึกให้กับพนักงานของเราเอง เราก็เชื่อเหลือเกินว่า มันจะเป็นอะไรที่ตกทอดไปถึงลูกๆ ของพนักงาน หรือเพื่อนๆ ขยายวงออกไป”

“เราเป็นองค์กรหนึ่งในตลาดหลัก ทรัพย์ฯ ก็ควรทำเป็นตัวอย่างที่ดีออกไปสู่สังคม การที่ติดไม้ปลูกป่า หรือว่าที่ใครๆ ปลูกป่า ก็จะมีคนทำตามไม่ได้ทำคนเดียว เราก็รู้สึกว่ามันไม่ได้ทำอยู่คนเดียวนะ ยังมีคนอื่นอีกเยอะแยะที่ทำเหมือนเรา แล้วทุกคนก็ตั้งใจกันทำดีให้ประเทศชาติ ให้ในหลวง อย่างโครงการปลูกป่าเฉลิมพระเกียรติก็เป็นโครงการที่ดี พอเราทราบเรื่องนี้เราก็ไม่รีรอที่จะร่วมเป็นส่วนหนึ่งของโครงการ ผมว่าโครงการอย่างนี้มันต้องการคนที่มาสนับสนุนนะ

“ผมเชื่อว่าถ้าเรามีการทำอะไรร่วมกัน

มีจิตสำนึกร่วมกันความคิดที่ดีๆ มันก็ขยายออกไป หวังว่าสักวันหนึ่งเราทุกคนจะมีจิตสำนึกรักธรรมชาติ ห่วงธรรมชาติ ไม่รังแกธรรมชาติ ไม่ตัดไม้ทำลายป่า ไม่ทำลายสภาพแวดล้อม คิดให้ดีกว่าก่อนที่จะพัฒนาโครงการอะไรเพื่อประโยชน์อะไรก็ตาม คิดว่ามันทำลายประโยชน์อย่างถาวรหรือเปล่า มันจะมีวันฟื้นคืนได้ไหม มันก็จะเริ่มจากจุดเล็กๆ อย่างนี้ก่อนหลายๆ คนช่วยกันทำ” □

Trees of Love

“Although the number of trees is not enormous, the feeling of planting them with your own hands is indescribable.

On more than 300 acres in Kanchanaburi, Nakorn Nayok and Petchburi, a miracle is slowly being unveiled. At one time dry and infertile, these small patches of land, now crowded with towering trees. The healing process of reforestation which has returned the ecological balance, and with it, a rich diversity of life, has also forged a lasting, mutually beneficial relationship between TISCO employees and Mother Nature.

For almost 20 years, planting trees on deforested lands has been a much-anticipated annual activity for TISCO employees. Apart from instilling a sense of responsibility for our ailing environment, the reforestation program also aims to forge camaraderie among colleagues and friends of the organization. Thanks to support from the Forestry Department, which prepares the planting sites so that the soil will be suitable for the young seedlings to grow and flourish, the annual event has become a smashing success.

Pairat Srivilailit, Head of Internal Audit Department at TISCO, first joined the project in 1991, planting trees at a site in Kanchanaburi located near the

renowned Vivekaram temple. “When I saw the land, I never thought it would be possible to turn this barren plot into a green forest. I thought it would be a long, long wait before we would begin to see our efforts bear fruit.” But almost two decades later, his memories of that first reforestation project are still clear. “It felt so refreshing, even though I was tired from digging the holes. I’ll never forget the sight of our executives shovelling away in the dirt, planting tree seedlings with their subordinates in the sweltering heat. I was very impressed.”

He recalled that before he joined TISCO, he did not have much chance to participate in any social activities. But since his job involved a lot of travelling to rural areas, he saw for himself the inequalities and injustices that plague society. He wished that one day he would have a chance to help alleviate some of the problems. His dream came true when he started working for TISCO.

“Although the numbers of trees is not enormous, the feeling of planting them with your own hands is indescribable. I bet that anyone who has done the same thing as I did would

never want to cut down a tree, ever. We learned that the roots of trees can retain a lot of water and prevent soil erosion. Before we left, we donated money to the temple to hire villagers to take care of the young trees for us. We want all the trees to survive. On the plot, we have a sign bearing the name of our project and company, so most of the people there know who we are.”

To Pairat, the reforestation project is not only useful, but also fulfilling. As an outdoor activity, it gives him a chance to do something that he can’t in the bustling capital. An avid photographer, he has gone back to the site several times and taken pictures of the trees. Sometimes he takes out the snapshots that he took at different times to compare them and see how tall the seedlings have grown. Planting trees is no piece of cake, he said. It takes a great deal of skill, a loving heart and a soft touch.

“I was so focused when I planted the seedlings. I didn’t do it for the sake of getting the work done. I wanted them to grow and be a sanctuary for animals.” He recalled how the executives who were more experienced

helped the newcomers through all the various steps, advising them on everything from how best to tear the plastic that covers the roots, to how deep the hole should be. “If you do it carelessly, the trees will be less likely to survive. After we planted each tree, we had to make a mark next to it. Even though the sun was beating down on us, when we were finished and looked back at our work, all the pain disappeared.”

Whenever he gets the chance, he returns to the site to see how the trees are doing and to replace the ones that didn’t make it. “I always pray for the survival of all the saplings. Whenever I went back and measured how tall they had gotten, it would make me smile. It was like going back to visit an old friend. At one time we went back to one of the sites and found that some of the trees were dead because people had burned off the grass during the dry season. I felt bad for not looking after them.” Nevertheless, after years of work, all the effort is finally paying off. Three years ago, when he went back to Kanchanaburi, he was stunned to see a forest of trees that were as tall as a four-storey building. He was relieved,

excited and delighted.

It may come as no surprise that one of Pairat’s favorite hobbies is gardening. Although his backyard is brimming with exotic flowers and plants, he said that reforestation is more satisfying. “When trees are uprooted and the hills are turned into a barren moonscape strewn with red stones, people’s hopes also dry up. When I plant the seedlings, I feel like I have done something to save our planet. In my small garden at home, I have room to plant maybe 10 trees, but with TISCO I can grow hundreds of trees.”

Due to his experience with reforestation, his point of view on the environment has changed. He no longer thinks that climate change and the threat of global warming should be taken lightly. “When I first heard that Thailand’s total forested area was shrinking at an alarming rate, I thought it wasn’t my problem. And when there were natural disasters, I just donated money to help the victims. But after this project, I realized that I could do more to prevent environmental destruction from happening. I teach my children to care

about the environment. I want them to take action and do whatever they can to preserve our fragile ecological system. If all young people realized that it is their duty to preserve nature, then logging and poaching would never occur. This is how we correct the problem at the root cause to instill in the minds of youth a love of nature.”

But when the environmental problems are so overwhelming, what can the average person do? Where should we begin? “Education is the key. Reforestation is just an end-of-the-pipe solution when the rate of deforestation greatly exceeds our ability to replant.”

Pairat also thinks that when dealing with a large-scale problems like this, co-operation is needed between big and small institutions, as well as state agencies, NGOs, and most importantly, families. “TISCO is not the only one organizing reforestation projects. A lot of other companies are doing this kind of work for our King and country. I think we should continue to do it as long as we live. If we all join hands and protect our environment because we really care, then we will certainly make a difference.” □

คนปลูกป่า

กฎทองในการสร้างความสุขของ **ดร. อนงค์ ชานะมูล** เรียบง่าย สิ่งที่ต้องใช้ คือ ใจ กับ ต้นไม้

ปัจจุบัน ดร.อนงค์ ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป 8 กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ดร.อนงค์มักจะบริหารความสุขของตัวเองอยู่เสมอ ด้วยการเข้าร่วมกิจกรรมการปลูกป่ากับธนาคารทิสโก้ โดยทำหน้าที่เป็นวิทยากรให้ความรู้เกี่ยวกับการปลูกป่าแก่พนักงานทิสโก้

“เป็นสิ่งที่ดีที่ทางทิสโก้เขามีจิตสำนึกในการที่จะช่วยเหลือสังคม โดยการพาพนักงานไปปลูกป่า เป็นประโยชน์ต่อสังคม โดยส่วนรวมด้วย ทำให้คุณภาพสิ่งแวดล้อมดีขึ้น และบริษัทก็ได้สร้างจิตสำนึกในตัวบุคลากรในการที่จะช่วยเหลือสังคม การปลูกต้นไม้มันเป็นกิจกรรมที่ทำร่วมกัน เกิดผลเป็นรูปธรรม ปลูกจากความรู้สึกที่รักและเป็นห่วงธรรมชาติ คนที่ตัดสินใจไปปลูก

ต้นไม้ก็ถือได้ว่าเป็นคนที่มีใจเป็นส่วนหนึ่งส่วนเดียวกับต้นไม้”

ดร.อนงค์กล่าวว่าวัตถุประสงค์ของการปลูกป่าถาวร คือ การรักษาและเยียวยาธรรมชาติ ในขณะที่เดียวกันก็เป็นการรักษาลมหายใจของทุกสรรพชีวิต

“เมื่อก่อนนี้เรารู้สึกว่าเป็นเรื่องไกลตัว เราก็ไม่สนใจกัน หลังๆ เนื่องจากเราทำลายธรรมชาติมากขึ้น แล้วมันก็จะผลกระทบต่อเราเด่นชัดขึ้น ก็เลยต้องกลับมาช่วยกันดูแลสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้น”

ดร.อนงค์อธิบายว่าการฟื้นฟูพื้นที่ที่เสื่อมโทรมเป็นกระบวนการที่จำเป็น และเร่งด่วน เพราะผลกระทบที่จะเกิดขึ้นต่อสภาพแวดล้อมนั้นมากมายเกินที่จะคาดเดาได้

“พื้นที่ที่รกร้างว่างเปล่า และถูกทำลาย ถ้าเราไม่ไปทำลายต่อ ธรรมชาติก็จะค่อยๆ ฟื้นฟูด้วยตัวเอง แต่ถ้าเราช่วยกันปลูกต้นไม้มากขึ้นก็จะเป็นการช่วยธรรมชาติให้ฟื้นตัวได้เร็วขึ้น เราปล่อยให้ธรรมชาติฟื้นฟูเองจะใช้

เวลามากเพราะว่ามันไม่มีแม่ไม้ ไม่มีเมล็ดพันธุ์ที่จะกระจายได้เองตามธรรมชาติ มนุษย์จะช่วยธรรมชาติได้โดยการปลูกเพิ่มเติม แต่วิธีการการปลูกเราก็ต้องเลียนแบบธรรมชาติ เลือกชนิดไม้ที่เหมาะสมกับธรรมชาติ เมื่อปลูกแล้วก็ช่วยกันดูแลรดน้ำ ข้อสำคัญก็คือว่าถ้าปลูกเป็นพื้นที่โล่ง พื้นที่ว่างเราก็ต้องระวังเรื่องไฟป่า ก็ต้องช่วยกันดูแล”

ดร.อนงค์เล่าว่า ก่อนลงมือปลูกป่าต้องมีการสำรวจ และศึกษาพื้นที่ที่จะลงมือปลูก โดยสำรวจไม้ดั้งเดิมในพื้นที่นั้นๆ ถ้าเป็นป่าชายเลนก็ต้องมีความเข้าใจว่าป่าชายเลนเป็นอย่างไร ป่าชายเลนมีลักษณะอย่างไร ข้อมูลพื้นฐานเหล่านี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการปลูกป่า ดังนั้นการเลือกต้นไม้ก็จะเลือกตามลักษณะที่กลมกลืนกับธรรมชาติ ขั้นตอนต่อไปคือ การเตรียมความพร้อมให้กับพื้นดิน วางระยะเวลาการปลูกเลียนแบบธรรมชาติ นอกจากนั้นต้องมีการขุดหลุมเตรียมไว้ และใส่ปุ๋ยคอกลงในดินและก็คลุมเคล้าให้เรียบร้อย และเมื่อถึงวันปลูกจริง ทางวิทยากรจะอธิบายและสาธิตวิธีการปลูกต้นไม้ที่ถูกต้องให้กับพนักงานทุกคน เพื่อโอกาสรอดที่มากขึ้นสำหรับต้นไม้ทุกต้น

“เราต้องบอกกับผู้ปลูกทุกคนว่าการปลูกต้นไม้ไม่ใช่การฝังต้นไม้ แต่จะต้องปลูกด้วยความรัก ปลูกด้วยใจ”

ดร. อนงค์ อธิบายว่าอุปสรรคสำคัญของการทำงานปลูกป่า คือ การจัดหาต้นกล้า และคัดเลือกต้นกล้าที่มีขนาดที่เหมาะสม ดังนั้น องค์กรต่างๆ ที่ดำเนินโครงการปลูกป่า

“แม้ว่าพื้นที่ที่ปลูกมันจะไม่ได้ใหญ่โตมาก แต่มันเป็น คุณความดีที่จะทำงานด้วยกัน ให้เกิดเป็นประโยชน์ มันเป็นความสำเร็จที่เกิดขึ้นในใจของคน สิ่งที่เราทำไปนั้นมันอาจจะเล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับ สิ่งที่มีมันจะต้องปรับปรุง แต่ว่าสิ่งที่ชุมชนและทุกคนได้รับ คือ คุณค่าทางจิตใจ”

ถาวรควรจะให้มีความสำคัญในประเด็นนี้ด้วย ไม่เช่นนั้นการออกไปทำกิจกรรมปลูกป่า ก็จะเป็นการสูญเปล่า และสิ้นเปลืองโดยใช่เหตุ

“อุปสรรคก็คือการหากกล้าไม้ที่มันเหมาะสมกับธรรมชาติ ต้องใช้ความรู้ในการคัดเลือกชนิดไม้ให้เหมาะสมด้วย โดยเฉพาะเรื่องกล้าไม้ ต้องพิถีพิถันในการเลือกชนิดกล้าไม้ กล้าไม้ที่จะปลูกนั้นต้องเหมาะสมกับพื้นที่ การวางแผนก่อนการลงมือปลูกป่า ถาวรเป็นสิ่งสำคัญ เราต้องมั่นใจว่าเราสามารถหากกล้าไม้ได้เหมาะสมกับพื้นที่ แล้วขนาดของมันก็เหมาะสมด้วย รากของมันต้องแข็งแรงพอที่จะดูดซึมน้ำได้”

“จริงๆ แล้วการปลูกต้นไม้ โอกาสที่จะ

รอดของคงไม่ได้เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ ถ้ารอดประมาณ 70 % ก็เป็นที่น่าภาคภูมิใจแล้ว เพราะว่าเราปลูกดี ถ้าต้นไม้จะตายประมาณ 5% หรือ 10% ก็คงไม่เป็นไร ส่วนมากต้นไม้จะแห้งตาย เพราะว่ามันไม่พอ บางครั้งต้นไม้ที่ปลูกนั้นยังเล็กเกินไป ระบบรากไม่แข็งแรง เวลาที่ต้นไม้ขึ้นสูงๆ รากจะไม่เกาะยึดกับดิน แล้วพอรากแตกต้นไม้ก็อยู่ไม่ได้ก็จะเหี่ยวตาย”

นอกจากการปลูกป่าตามพื้นที่ลาดชันพื้นที่ราบ และตามไหล่เขาแล้ว การปลูกป่าชายทะเลก็เป็นสิ่งที่จำเป็น ตั้งแต่ปี 2546-2549 ธนาคารทิสโก้ได้จัดกิจกรรมปลูกป่าชายทะเลเพื่ออนุรักษ์พื้นที่ชายฝั่งจากการกัดเซาะของน้ำทะเล ด้วยการสร้างแนวยึดพื้นดิน ซึ่งจะแตกต่างจากป่าชายเลนตรงที่ประเภทพันธุ์ไม้ที่จะนำไปปลูก และพื้นที่ปลูก จะใช้พันธุ์ไม้ประเภท ต้นหูควาง ต้นตาตุ่มทะเล ต้นสมอทะเล ต้นหมันทะเล ต้นโพทะเล หยีทะเล เนื่องจากพันธุ์ไม้เหล่านี้มีความทนทานต่อความเค็มของ

น้ำทะเล และยังเป็นแนวกันน้ำทะเลตามชายฝั่งไม่ให้ถูกทำลายด้วย

“เราปลูกต้นไม้ก็เพื่อให้เจริญเติบโตเพื่อช่วยเหลือสภาพแวดล้อมให้ดีขึ้น นั่นคือความหมายของการทำบุญที่ยั่งยืน”

การปลูกต้นไม้ของดร. อนงค์ ไม่ใช่การทำหน้าที่ตามความรับผิดชอบประจำ แต่เป็นการสร้างความรัก ความผูกพันกับอีกหนึ่งชีวิตที่มีลมหายใจร่วมกันกับเราทุกคน “จะบอกน้องๆ ทุกคนเลยว่า ก่อนปลูกต้นไม้ ช่วยอธิษฐานจิตก่อน มันจะได้อันสิงส์ตามความเชื่อของชาวพุทธที่ต้นไม้จะมีเทวดาประจำอยู่ เพราะฉะนั้นมันก็เหมือนมีอะไรสักอย่างที่เขาย่อยดูแลรักษาต้นไม้ อย่างน้อยที่สุดถ้าเรามีความเชื่อ เราก็ได้อธิษฐานในสิ่งที่เป็นประโยชน์ มันเหมือนเป็นกลยุทธ์นิดหน่อยที่จะสอนคนให้เข้าใจแล้วก็มี ความผูกพันกับต้นไม้ เดียวนี้พนักงานของทิสโก้บางคน เวลาเขาไปเที่ยวหัวหิน เขาก็จะแวะไปเยี่ยมต้นไม้ที่เขาปลูกไว้ที่โครงการอนุรักษ์ป่าชายเลน นั่นคือ

ความผูกพันของชีวิต กับ ชีวิต”

ทุกองค์กรที่มีจิตสำนึกในเรื่องการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมก็สามารถร่วมกันทำบุญที่ยั่งยืนเพื่อฟื้นแผ่นดินที่เราอาศัยอยู่ จนกลายเป็นวัฒนธรรมของชุมชน วัฒนธรรมของสังคม และวัฒนธรรมของประเทศชาติในที่สุด

“การร่วมกันปลูกต้นไม้เป็นสิ่งที่ดีมาก และก็เป็นที่ประโยชน์ในทุกๆ ระดับ ทุกๆ คน ตั้งแต่คนที่ไปปลูกที่ได้ความสุข ความอิ่มเอิบใจ ในการปลูกต้นไม้ ในการทำความดี นั่นเป็นระดับบุคคล ส่วนในตัวองค์กรเองคนก็ได้ทำงานร่วมกัน มีความสมัครสมานสามัคคีกันในระดับสังคมถ้าเราปลูกต้นไม้ในปริมาณเยอะๆ มันก็ลดเรื่องปัญหาสิ่งแวดล้อม เรื่องโลกร้อน เรื่องของป่าชายเลนที่ถูกกัดเซาะ เราจะต้องฟื้นฟูขึ้นมาให้มันดีขึ้น ก็เป็นประโยชน์กับทุกฝ่าย”

นอกจากองค์กรที่มีจิตสำนึก และนักวิชาการทางด้านสิ่งแวดล้อมที่มีความรู้ในเรื่องการฟื้นฟูสภาพป่าแล้ว ชุมชนที่อาศัยอยู่บริเวณพื้นที่ปลูกป่าก็มีบทบาทสำคัญที่

“การที่เรารู้จักพอประมาณ รู้จักมีเหตุผล ถือว่าเป็นพื้นฐานของการอยู่ร่วมกันกับธรรมชาติอยู่แล้ว ...เป็นความภาคภูมิใจของคนปลูกต้นไม้ เราทำให้ต้นไม้โตขึ้นมา มันเป็นผลงานของเรา ที่คงอยู่กับพื้นแผ่นดิน”

จะทำให้การปลูกป่าถาวรสัมฤทธิ์ผล

“ชาวบ้านบางที่เขาที่มาช่วยปลูกต้นไม้ บางที ตำรวจตระเวนชายแดนก็มาปลูกด้วย ประโยชน์อันที่หนึ่งก็คือว่าเขาได้ทำกิจกรรมร่วมกันโดยที่เป็นกิจกรรมที่ช่วยเหลือสังคม แม้ว่าพื้นที่ที่ปลูกมันจะไม่ได้ใหญ่โตมาก แต่ว่ามันเป็นคุณความดีที่จะทำงานด้วยกันให้เกิดเป็นประโยชน์ มันเป็นความสำเร็จที่เกิดขึ้นในใจของคน สิ่งที่เราทำไปนั้นมันอาจจะเล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งที่มันจะต้องปรับปรุง แต่ว่าสิ่งที่ชุมชนและทุกคนได้รับคือ คุณค่าทางจิตใจ นอกจากนั้น ชาวบ้านที่เขาเข้ามาปลูกป่าที่นี่ เขาจะไม่เข้ามาทำลาย โดยมากคนที่ทำลายก็คือคนที่ไม่มาร่วมกิจกรรมนี้ต่างหาก”

สำหรับคนปลูกป่าแล้ว ชาวเรื่องปัญหา ป่าเสื่อมโทรม พื้นที่ป่าลดลง หรือ การทำลายป่า มักจะนำความสะเทือนใจมาให้เป็นอย่างมาก

“รู้สึกเศร้าใจทุกครั้งที่ได้ยินข่าวการ บุกรุกป่า หรือ การตัดต้นไม้ เนื่องจาก ปัญหาเหล่านี้มันเป็นปัญหาที่ซับซ้อน เป็น ปัญหาทางสังคม เช่น การบุกรุกพื้นที่ป่า เพื่อทำกินมันไม่ใช่ เรื่องของการรักต้นไม้ อย่างเดียวแล้ว มันเป็นเรื่องของปากท้อง ของชุมชน มันเกี่ยวข้องกับไปหมด เพราะ ฉะนั้นทำอย่างไรที่จะต้องช่วยกันสร้าง จิตสำนึกขึ้นมา โดยทำอย่างไรให้ชาวบ้าน เขามีชีวิตอยู่รอดด้วย”

“เราต้องเริ่มต้นสอนที่กลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็ก ต้องมีหลักสูตรที่จะสอนเขาให้รู้

ว่าการรักษาสิ่งแวดล้อมนี้มันต้องดำเนินการอย่างไร ต้องสอนให้มีจิตสำนึกต้องสอน ให้รู้เรื่องของธรรมชาติเรื่องสิ่งแวดล้อม ตั้งแต่อยู่ในบ้าน แล้วในโรงเรียนก็ควรจะ ต้องมีชั่วโมงการสอนเรื่องนี้ให้ได้ๆอยู่กับ สิ่งแวดล้อมอย่างมีความสุข แล้วเมื่อเขามี ความรู้สึกอย่างนี้เกิดขึ้นในใจแล้วส่วนมาก มันก็ยั่งยืน เพราะว่าจิตใจมันก็อยู่กับเขาไป ตลอด พอวันหนึ่งเขามีลูกมีหลานเขาจะ ถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น นี่คือเรื่องที่เราจะต้อง สร้างจิตสำนึกในตัวคนให้ได้ ส่วนผู้ใหญ่เราก็ต้องมีข้อมูลเอกสารให้เขาได้ดูว่ามันมีข้อดี ข้อเสียของการทำลายป่า และการตัดต้นไม้ อย่งไร ต้องทำเป็นสารคดี แล้วแจกจ่ายให้ กับชาวบ้าน ประชาชน หรือว่าสื่อมวลชนก็ ต้องช่วยกันเผยแพร่

“ถ้าทุกคนช่วยกันคนละไม้คนละมือ ทำ กิจกรรมนี้อย่างต่อเนื่อง สภาพแวดล้อมก็จะ ดีขึ้น เมื่อคุณเริ่มปลูกต้นไม้คุณก็มีความรู้สึก ว่าอยากจะช่วยต้นไม้ มันก็เกิดขึ้นในใจแล้ว พอเรามีความรู้สึกที่อยากจะช่วย เดียวใน ส่วนอื่นๆ มันก็จะตามมา เรื่องของแหล่งน้ำ เรื่องของขยะ ทุกคนจะพิถีพิถันมากขึ้น แล้วก็ ช่วยกันมากขึ้น ช่วยกันดูแลช่วยกันทะนุถนอม สิ่งแวดล้อมของเรามากขึ้น... ถ้าเราเริ่มต้น ที่จะให้ความสนใจกับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ก็จะเริ่มนำไปสู่การปฏิบัติจริง แล้วในที่สุดมัน ก็เกิดผลในการปฏิบัติ”

ในมุมมองของ ดร. อนุชิต จิตวิญญาน ที่แท้จริงของการอนุรักษ์ธรรมชาติ คือ การ กระทำอะไรก็ตามที่เป็นการเกื้อกูลธรรมชาติ

“อย่าไปเอาเปรียบธรรมชาติ อย่าเห็น แก่ได้ในกาที่จะตัดวงจรธรรมชาติมากเกินไป เราต้องอยู่อย่างธรรมชาติ อยู่อย่างยั่งยืน เพราะธรรมชาติเป็นของรุ่นลูกรุ่นหลานเรา ด้วย... การที่เรารู้จักพอประมาณ รู้จักมี เหตุผล ถือว่าเป็นพื้นฐานของการอยู่ร่วมกัน กับธรรมชาติอยู่แล้ว ...เป็นความภาคภูมิใจ ของคนที่ปลูกต้นไม้ เราทำให้ต้นไม้โตขึ้น มา มันเป็นผลงานของเราที่คงอยู่กับพื้น แผ่นดิน”

และเมื่อเราเกื้อกูลธรรมชาติ ธรรมชาติ ก็จะเกื้อกูลเรา

“ปัจจัยสี่ อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่ง ห่ม ยารักษาโรค มีพื้นฐานมาจากธรรมชาติ ทั้งสิ้น เราพึ่งพาธรรมชาติ ธรรมชาติก็ต้อง พึ่งพาเราด้วย เพราะว่าบางสิ่งบางอย่างเรา ก็ต้องช่วยกันฟื้นฟูเพื่อรักษาสมดุล เช่น พื้นที่บางแห่งถูกตัดไม้ เกิดการพังทลาย ของพื้นดิน เราก็ต้องเข้าไปฟื้นฟูในพื้นที่ เหล่านี้ เพราะมันเกิดมาจากที่เราไปทำลาย ความสมดุลของธรรมชาติ เราเองก็ต้องเป็นผู้สร้างด้วย”

ตลอดการทำงานที่ผ่านมา ดร. อนุชิต ได้เรียนรู้บทเรียนแห่งชีวิตจากธรรมชาตินับ ไม่ถ้วน เพราะ ธรรมชาติ ก็คือ ธรรมะ

“ธรรมะก็คือ อกฎธรรมชาติ ที่ ั้ง ลึ้น ธรรมชาติสอนให้เราเข้าใจหลายสิ่งหลาย อย่าง เพราะฉะนั้นถ้าเราเรียนรู้กับธรรมชาติ ไกล่ชิดกับธรรมชาติมากขึ้น มันก็ทำให้เรามี จิตใจที่สงบ แล้วก็มีความรู้สึกเบิกบานใจที่ได้ สร้างสภาพแวดล้อมที่ดีให้กับโลกใบนี้” □

A Forester at Heart

“When you plant a tree, that means you already discover the love of nature in yourself. One thing will lead to another. Then you will find yourself engaging in other environmental issues.”

According to **Dr. Anong Chanamul**, happiness is simple. All you need is endurance and trees, trees, trees.

“There’s a saying that if you want to be happy for three hours, have a party; for three days, go on a trip; for three weeks, buy new clothes; for three months, go on a honeymoon; for three years, renovate a house; forever, plant a tree,” recited Dr. Anong gleefully.

It comes as no surprise that the official from the Environmental Promotion Department of the Ministry of the Environment and Natural Resources, who feels most at home under a canopy of trees, often serves as an instructor for Tisco reforestation projects. “I am glad to see a private organization getting involved in raising environmental awareness among its employees. Reforestation requires a team effort and determination. All the participants will gain a better understanding and love for Mother Nature.”

The prime objective of the project is to protect our ailing environment and heal the damage already done. As media attention increases, more and more people are beginning to

realize that the problem is in fact personal, and getting worse every day. “Outbreaks of deadly disease are becoming a fact of life. Our world is getting hotter. Skin cancer is becoming more prevalent. These disasters are caused by humanity’s indifference to the need to preserve the ecological balance. We are responsible for our own selfish actions. It’s up to us to correct what we have done wrong.”

Dr. Anong urged that whatever we do to help, we must start now because the problems will soon get out of hands.

“Forest lands that have been destroyed must be recovered to its original stage. Trees can’t simply grow from the parched soils. They need our helps and cares. Reforestation process is, however, no walk in a park. When planting saplings, we must imitate the natural processes. Then we have to protect the area from fire and Dr.ought.”

Dr. Anong described that before the project can begin background information of the lands should be prompted first. Project’s manager must understand the topography, climate, soil conditions of that particular area before picking the saplings. “When we plant the saplings, we should do it the way nature intend them to grow—random and diverse. Tight space between each sapling will allow different amount of sunlight to penetrate. After excavating the holes, we need to spread organic fertilizer at the bottom so that the young roots can have adequate nutrition for trees to survive. And the most important of all,

we have to plant them with loves.”

Sound tacky? “Without loves, one can’t achieve anything,” Dr. Anong added. One of the general obstacles is how to match the right saplings to the right soil conditions. Sizes of the saplings are also very crucial. If they are too small, they have smaller chance to survive. A lack of water supply is also another snag that contributes to small survival rate of all saplings.

“What we could do is to fill 200-liter container with water and ask caretakers to water the plants once a week if there’s no rain. To minimize losses of water, we use hays that are soaked in water to moisturize the soils for a week or two. Out of the total saplings, if 70% of them survive, we call that a success.”

Mangrove is also another forest that has been constantly encroached by human’s unscrupulous activities. To save the shoreline and fragile marine ecosystem, TISCO held the mangrove restoration projects during 2003-2006. “Mangrove forest works as impediment protecting the shoreline from erosion. To plant restore mangrove forest, saplings must be planted next to the beach area. Saplings that are being planted should be able to withstand salty environment too,” he said.

Apart from giving out knowledge to participants, Dr. Anong also joined the actual planting step because for her, planting a tree is a good deed. “I told everyone that you have to pray for every sapling that you plant. According to the old belief, every tree has a guardian angel. In my opinion, it’s a witty strategy to foster a bond between

human and tree." Apparently, her trick is working as now many TISCO's employees go back to visit their new friends at Tisco's reforestation sites.

Nonetheless, conservation of our environment is not a one-time job. Instead, it's a continuous task. Dr. Anong hopes to instill the love of nature among all of us and to weave environmental issue into the cultural fabric. "Every institution should help each other in promoting environmental protection. The more people understand, the more green spaces we are going to have."

At the end, everybody is happy.

"I can sense happiness when people planting trees. Everybody is helping each other and that's where unity can be witnessed." Not only TISCO's employees, villagers and soldiers are also among the participants of the company's restoration project.

Dr. Anong said that community plays a key role in preservation of the environment especially during the nursery period because they live with the forest.

Whenever Dr. Anong saw the reports on deforestation and the dismal of our environment, her heart

sank. Since environmental problems can have ripple effects on food security, agricultural yield, and poverty. To alleviate the problem, we must raise awareness, specifically among teenagers. "They must learn to love nature by their instinct. In school, teachers ought to teach them on how to live peacefully with nature. When they grow up, they will pass on their knowledge to their children. So on, and so forth. But it takes time. We can start by showing students a documentary film like the perils of destroying forest. Better still, we can make copies of that film and distribute them to villagers and media so they can spread out the message."

Despite the state's implementations of short-term and long-term projects to save our nature, Dr. Anong will continue to plant trees. "When you plant a tree, that means you already discover the love of nature in yourself. One thing will lead to another. Then you will find yourself engaging in other environmental issues like water pollution and overflowing of waste products." Nonetheless, one person is no superhero to save the whole world. All of us need to do it together.

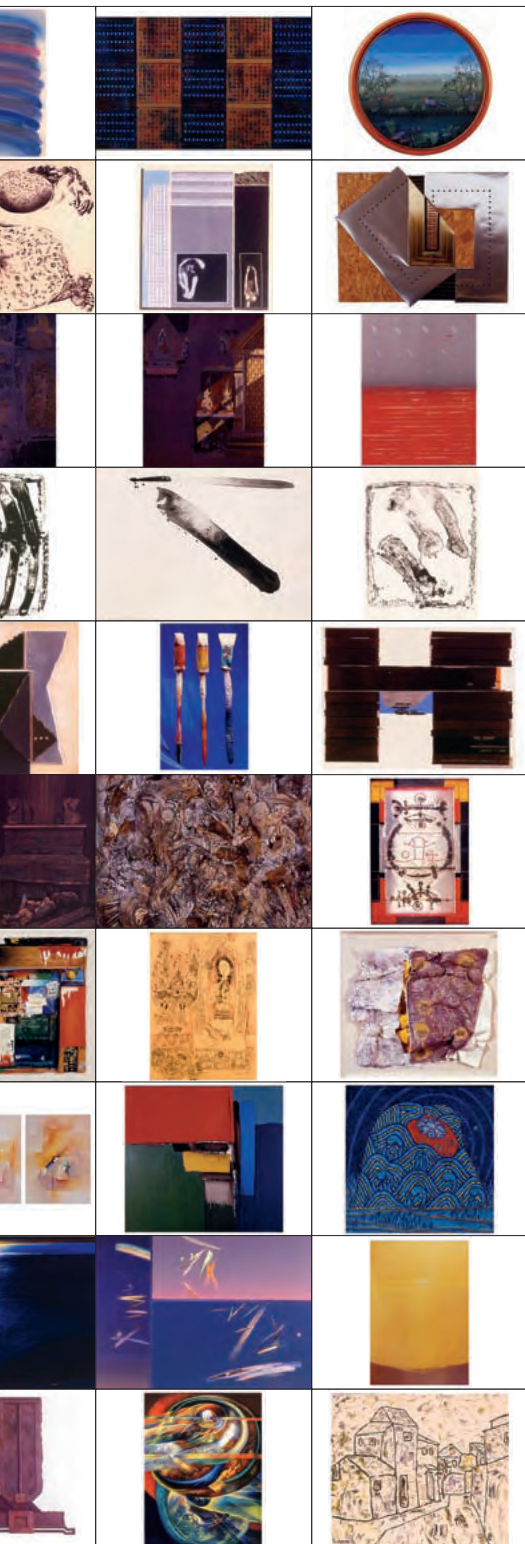
"If we have a campaign on planting trees in every house in Bangkok, how many new trees we will have to cap air pollution in our capital?"

From Dr. Anong's point of view, the crux of nature conservation is the symbiotic relationship between human and nature. "Never exploit the nature. We have to learn how to nurture our environment for the next generation and how to be sufficient. If you think long and hard, all four essentials food, house, clothes, and medicine are based on the existence of nature. Our Mother Nature has been evolved and survive through harsh conditions and mass destruction for million of years. But to see her effort consigned into oblivion is such a shame. We must act now and bring ecological balance back to the forest. We are responsible for our selfish, past actions."

After years of working, Dr. Anong has learnt so many invaluable lessons from a tree. "Dhamma is about being one with nature. If we get closer to nature, we will be mindful and happy. Such happiness is long-lasting." □

ศิลปะกับสังคม

บรรยากาศภายในตึกทิสโก้แตกต่างจากอาคารสำนักงานทั่วไป การตกแต่งด้วยชิ้นงานศิลปะขนาดใหญ่ที่ดูแปลกตาทำให้ภายในอาคารสำนักงานดูราวกับเป็นห้องแสดงนิทรรศการศิลปะขนาดใหญ่ ...เมื่อเดินผ่านไปตามชั้นต่างๆ จะเห็นภาพวาดแขวนเรียงรายอยู่ตามผนังที่จัดไว้ อย่างลงตัว ...

งานประติมากรรมและภาพเขียนหลายร้อยชิ้นผลงานของศิลปินไทยในวงหลายทศวรรษที่ผ่านมาได้ถูกเก็บรักษาไว้ที่ธนาคารทิสโก้ ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีในแวดวงว่าเป็นแหล่งรวมชิ้นงานศิลปะร่วมสมัยที่สำคัญแห่งหนึ่งของประเทศไทย ผลงานแต่ละชิ้นสะท้อนความคิด มุมมอง ความรู้สึก ความงามที่แตกต่างกันออกไป งานบางชิ้นไม่เคยเป็นที่รู้จักมาก่อน แต่ทรงคุณค่าหาดูได้ยาก ภาพเขียนหลายชิ้นเป็นผลงานของศิลปินที่ล่วงลับไปแล้ว

อาจารย์พิทักษ์พล วิสุทธิอำพร ผู้จัดการมูลนิธิหอศิลปะแห่งรัชกาลที่ 9 ผู้ซึ่งมีโอกาสได้เข้าไปศึกษารวบรวมข้อมูลงานศิลปะทุกชิ้นของทิสโก้เพื่อนำมาใช้เป็นฐานข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างเว็บไซต์ศิลปะไทยร่วมสมัยกล่าวว่า งานศิลปะที่ทิสโก้สะสมนั้นมีความสำคัญต่อประวัติศาสตร์

ศิลปะ และเป็นคลังสะสมงานศิลปะที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศไทย

“งานสะสมของทิสโก้จะแตกต่างจากที่อื่นตรงที่ทิสโก้สะสมอย่างสม่ำเสมอ และเลือกงานอย่างฉลาด การเลือกซื้อในแต่ละปี เขาไม่ได้คาดหวังว่าจะเอามาเพื่อเก็งกำไร แต่การซื้อของทิสโก้ในแต่ละครั้งเป็นการสนับสนุนตรงไปสู่อศิลปิน ให้ศิลปินสามารถขายงานได้ ลองมองย้อนกลับไปเมื่อปี 2517 สมัยนั้นการขายงานศิลปะในประเทศไทยน้อยมาก ศิลปินทำงานออกมาขายไม่ค่อยได้ ทิสโก้เขาต้องการช่วยให้ศิลปินอยู่ได้ จึงซื้อเก็บเอาไว้ ศิลปินจะได้มีแรงสนับสนุนในการสร้างสรรค์งานต่อไป”

และการสะสมผลงานที่ละเล็กละน้อย ก็นำไปสู่การแสดงผลงานในแต่ละปีเพื่อเปิดโอกาสให้สาธารณชนได้ชื่นชมผลงานของศิลปินไทย

“ใน collection ของทิสโก้จะมองเห็นการเดินทางที่มีความหลากหลาย ไม่ได้เน้นว่างานที่ซื้อต้องสวย แต่เขาเลือกซื้องานที่มีคุณค่าทางศิลปะ เราจึงเจองานที่ไม่ค่อยมีคนเก็บแต่ว่ามีอยู่ที่ทิสโก้ นี่คือสาเหตุที่ทำให้คลังงานศิลปะที่นี่สมบูรณ์มากๆ”

“ในอดีตที่ผ่านมาการแสดงงานของทิสโก้ในแต่ละปี ทำให้เรามองเห็นการเดินทางของศิลปะไทยค่อนข้างชัดเจน งานบางชิ้นเป็นงานที่คนไม่ค่อยจะซื้อกัน หรือว่างานบางงานที่มันดีมันไม่จำเป็นต้องสวย เพราะฉะนั้นคนก็จะไม่ซื้องานแบบนี้ แต่ว่าทิสโก้ซื้อ ดังนั้น ใน collection ของทิสโก้จึงมองเห็นการเดินทางที่มีความหลากหลายมาก ไม่ได้เน้นว่างานที่ซื้อต้องสวย แต่เขาเลือกซื้องานที่มีคุณค่าทางศิลปะ เราจึงเจองานที่ไม่ค่อยมีคนเก็บแต่ว่ามีอยู่ที่ทิสโก้ นี่คือสาเหตุที่ทำให้คลังงานศิลปะที่นี่สมบูรณ์มากๆ”

ธนาคารทิสโก้ได้ริเริ่มโครงการสนับสนุนและส่งเสริมศิลปินไทยในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะมานานเกือบสี่ทศวรรษ นับตั้งแต่พ.ศ. 2513 เป็นต้นมา ด้วยตระหนักดีว่าการเติบโตทางธุรกิจและความรุ่งเรืองทางศิลปวัฒนธรรมของประเทศชาติควรดำเนินไปอย่างสอดคล้องกัน ธนาคารจึงสนับสนุน

ผลงานศิลปะร่วมสมัยที่สร้างสรรค์จากฝีมือของเหล่าศิลปินไทย ด้วยการสะสมชิ้นงานที่มีคุณค่าไว้เป็นจำนวนมาก

“ผมว่ามันเป็นวัฒนธรรมองค์กรของเขาไปแล้วนะ บางองค์กรเขามีธรรมเนียมในเรื่องศิลปะ อย่างทิสโก้ ถ้านับจากเมื่อปี 2517 อาจจะเป็นบริษัทเดียวที่มีงานศิลปะแขวนอยู่ในสำนักงาน เป็นบริษัทเดียวที่ให้ความรู้ทางศิลปะกับพนักงานทุกคนคือพนักงานทุกคนเดินอยู่ในสำนักงานก็จะได้เห็นงานศิลปะที่แขวนอยู่ทุกชั้น ไม่ใช่แต่เฉพาะที่ทำงานของผู้บริหาร นี่คือสิ่งที่พนักงานทิสโก้เขาได้รับมาตลอด แม้วันนี้จะเปลี่ยนผู้บริหารแล้ววัฒนธรรมนี้ก็ยังคงอยู่ คนของเขาถูกหล่อหลอมมาให้มีรสนิยมทางศิลปะ องค์กรอื่นที่ไม่เห็นความสำคัญเรื่องนี้ เขาก็อาจจะคิดว่าเอาเงินไปทำอย่างอื่นดีกว่า แต่เราถือว่าทิสโก้เป็นองค์กรที่สนับสนุนงานศิลปะมากที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศไทย”

ศิวะพร ธรรมทรานนท์
อดีตผู้บริหาร ผู้ริเริ่มสะสม
งานศิลปะร่วมสมัยของทิสโก้

อาจารย์พิทักษ์พล กล่าวว่ามูลนิธิหอศิลปะแห่งชาติที่ 9 ได้รับการสนับสนุนอย่างต่อเนื่องจากทิสโก้ ...ในปี 2537 อาจารย์มีโอกาสได้รับผิดชอบโครงการศิลปะแห่งชาติที่ 9 ที่ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ซึ่งนับว่าเป็นโครงการที่ใหญ่ที่สุดโครงการหนึ่งของประเทศเพื่อเฉลิมฉลองวโรกาสกาญจนาภิเษก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมงานศิลปะที่สำคัญของศิลปินไทยตลอดระยะเวลา 50 ปี และจัดแสดงในปี 2539 เมื่อโครงการเสร็จสิ้นลงจึงได้มีการจัดตั้งมูลนิธิหอศิลป์แห่งชาติที่ 9 ขึ้นเพื่อดูแลผลประโยชน์ของโครงการนี้ หลังจากนั้นทางมูลนิธิฯ ได้ดำเนินกิจกรรมต่างๆ มากมาย ซึ่งเกี่ยวข้องกับศิลปะร่วมสมัย โดยมีทิสโก้เป็นผู้ให้การสนับสนุนการจัดกิจกรรมต่างๆ ในทุกโอกาส อาทิเช่น การจัดทำหอศิลปะเสมือนจริงบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเมื่อประมาณ 8 ปีที่แล้ว ในปีถัดมามูลนิธิฯ ได้จัดทำโครงการหออัครศิลปิน และในปี 2549 ในโอกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงครองราชย์ครบ 60 ปี มูลนิธิฯ ได้จัดงาน ศิลปะแห่งชาติที่ 9 : 6 ทศวรรษศิลปะไทย ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมสองส่วน คือการจัดแสดงงานจริงที่หอศิลป์สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ และเมื่องานนิทรรศการจริงจบลง ผู้ที่ไม่มีโอกาสได้ไปชมผลงานก็สามารถเข้าไปเยี่ยมชมหอศิลปะเสมือนจริงบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้ตลอดเวลา เช่นเดียวกับคนทั่วโลกที่สามารถเข้ามาชมนิทรรศการนี้ได้

เหมือนได้ดูงานในห้องแสดงศิลปะจริง ซึ่งทิสโก้ได้ให้การสนับสนุนการจัดทำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (ซีดีรอม) นิทรรศการ 6 ทศวรรษศิลปะไทย ออกเผยแพร่ด้วย

อาจารย์พิทักษ์พลย์อ่อนถึงการก่อตั้งหอศิลปะเสมือนจริงให้ฟังว่า หลังจากปี 2540 ทางมูลนิธิหอศิลปะแห่งรัชกาลที่ 9 มีโครงการจัดสร้างหอศิลปะถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แต่เนื่องจากสถานะเศรษฐกิจตกต่ำ จึงไม่มีงบประมาณเพียงพอที่จะดำเนินการได้ เมื่อไม่สามารถก่อสร้างหอศิลปะที่ทำด้วยอิฐด้วยปูนได้ คุณศิวะพร ทรรทรานนท์ ผู้อำนวยการมูลนิธิ จึงมีแนวคิดที่จะสร้างหอศิลปะที่ใหญ่กว่านั้น นั่นคือ หอศิลปะในโลกไซเบอร์ สเปซ

“คุณศิวะพรท่านมองการณ์ไกลมากๆ เพราะว่าตอนเริ่มต้นหอศิลปะนี้มันประมาณ 8 ปีที่แล้ว ระบบอินเทอร์เน็ตยังไม่สิ้นไหลขนาดนี้ คอมพิวเตอร์ยังเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ธรรมดาอยู่สมัยก่อนเราต้องเริ่มต้นทำทีละหน้า ทีละหน้า คุณศิวะพรเป็นผู้วางโครงสร้างก่อน แล้วพวกเราเป็นคนปฏิบัติตามนโยบาย คุณศิวะพรจะบอกกับพวกเราเสมอว่าเว็บไซต์ในประเทศไทยมันเกิดขึ้นง่ายแล้วมันก็ตายเร็ว ดังนั้น สิ่งที่เราต้องทำก็คือว่าต้องไม่ให้มันตาย ทำอย่างไรที่ไม่ให้มันตายไปเหมือนกับเว็บไซต์ต่างๆ ไป เราต้องมีการอัปเดตทุกวัน ทำให้มันทันสมัยอยู่ตลอดเวลา”

ซึ่งการก่อสร้างหอศิลปะเสมือนจริงบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้นใช้งบประมาณ

น้อยกว่าการสร้างหอศิลปะแบบถาวรวัตถุหลายร้อยเท่า แต่ผลลัพธ์ที่ได้นั้น ยิ่งใหญ่และกว้างไกลกว่ามาก เพราะจำนวนผู้คนที่สามารถเข้ามาเยี่ยมชมหอศิลปะเสมือนจริงได้นั้น นับว่ามหาศาล ...ทั่วโลก

“ในที่สุดเราก็สามารถทำหอศิลปะในรูปแบบของเราได้ เรายังคิดว่าถึงเราจะไม่มีตึกเราก็มาทำตึกในอินเทอร์เน็ตก็ได้ เป็นหอศิลปะที่ใหญ่ที่สุดในโลกอันหนึ่ง ผมไม่ได้มั่นใจเรากำลังพูดถึงหอศิลปะ เว็บไซต์ศิลปะ ไม่ใช่เว็บไซต์ทั่วไป คุณอาจจะเปิด Google ซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่ใหญ่มหาศาล แต่นั่นไม่ใช่เว็บไซต์ศิลปะ สิ่งที่เราทำคือเว็บไซต์ศิลปะ ทำโดยคนไทย ทุกคนสามารถแวะเข้าไปชมได้ที่ www.rama9art.org แล้วดูว่าสิ่งที่ผมพูดจริงหรือไม่”

สิ่งที่ผู้เข้าชมจะได้พบบนหอศิลปะเสมือนจริงก็คือ การเคลื่อนไหวทั้งหมดในแวดวงศิลปะของประเทศไทย อาทิเช่น นิทรรศการศิลปะทั้งหมด ศิลปะสะสมที่อยู่ในแกลลอรี่ในประเทศไทย เว็บไซต์ของศิลปินไทยมากกว่าสองร้อยเว็บไซต์ ภาพผลงานของศิลปินไทยมากกว่าห้าหมื่นภาพ ซึ่งสืบเนื่องมาจากความพยายามของอาจารย์ในการที่จะรวบรวมชิ้นงานศิลปะร่วมสมัยในช่วง 60 ปีที่ผ่านมา ซึ่งเป็นชิ้นงานที่รังสรรค์ขึ้นภายใต้รัชสมัยของรัชกาลที่ 9 องค์อัครศิลปินของไทย ความพยายามดังกล่าวจึงก่อให้เกิดฐานข้อมูลขนาดใหญ่ที่เป็นแหล่งข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับศิลปิน และศิลปะร่วมสมัย

“เราอยากจะชี้ให้เห็นว่าตลอด 60 ปีที่ผ่านมาคือยุคสมัยแห่งศิลปะร่วมสมัยอย่างแท้จริง แล้วเราก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าส่วนสำคัญอีกอันหนึ่งเกิดมาจากในหลวง ... เพราะฉะนั้นเราจึงทำการสำรวจงานศิลปะในช่วง 60 ปีที่ผ่านมา ทำให้เราทราบว่าศิลปะของเรานี้ไม่ได้มีหน้าใครในโลก ผมว่าสังคมธรรมดาๆ ไม่สามารถให้กำเนิดศิลปะพวกนี้ได้ มีแต่สังคมแห่งปัญญาเท่านั้น เมืองไทยของเรามีความหลากหลายทางศิลปะค่อนข้างมาก เนื่องจากเราไม่มีการปิดกั้นความคิดในเชิงศิลปะ”

“...ถ้าจะเปรียบง่ายๆ ก็คือ บ้านนี้มีพ่อเป็นศิลปินก็ไม่จำเป็นต้องใจเลยที่ลูกจะมีความรักในศิลปะ ศิลปะแห่งรัชกาลที่ 9 ไม่ได้หมายความว่าศิลปะของในหลวงแต่หมายถึงศิลปะที่ถูกสร้างขึ้นภายใต้รัชสมัยของรัชกาลที่ 9 ซึ่งรวมถึงงานของพระองค์ท่านด้วย”

ศิลปินทุกคนในรัชกาลนี้สามารถเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของหอศิลปะแห่งรัชกาลที่ 9 และนำงานศิลปะของตนเข้ามาแสดงบนหอศิลปะเสมือนจริงได้ โดยมีเงื่อนไขประการเดียว คือต้องเป็นผู้ที่ทำงานศิลปะและมีการนำผลงานออกสู่สายตาสาธารณชนมาแล้ว โดยไม่มีการปิดกั้นว่าต้องมีทิศทางด้านศิลปะ หรือต้องเป็นศิลปินที่มีชื่อเสียงโด่งดัง

“หน้าที่ผมก็คือรวบรวมข้อมูลให้มากที่สุด กว้างที่สุดและหลากหลายที่สุด เมื่อคุณในฐานะผู้ชม ผู้สนใจ คุณจะมาดูและเลือกสิ่งที่คุณชอบดู มันจะมีความหลากหลาย

หลายและในความหลากหลายนั้นต้องมีสักแนวหนึ่งที่คุณชอบ เราไม่มีแนวหรือเราถ้าเราบอกว่าที่เว็บไซต์นี้เป็นแนวศิลปะไทย คนที่ไม่ดูศิลปะไทยก็ไม่เข้ามา แต่เราบอกว่านี่คือที่รวมฮิตเลยมีทุกเวอร์ชัน มีศิลปะไทย มีรวมข้อมูล มีอะไรต่างๆ ไว้หมดเลยคุณก็อยากเข้ามา มาลองเดินเล่นดูเดี่ยวคุณก็ชอบขึ้นมาเอง”

การขาดแคลนข้อมูลทางด้านศิลปะไทยเป็นแรงผลักดันให้อาจารย์พิทักษ์พล

นิวยอร์ก สามารถเข้ามาดูงานพวกนี้ได้ เพราะไม่อย่างนั้นปกติเขาจะไม่มีโอกาสได้ดูเลย อย่างวันนี้คุณอยากที่จะรู้ว่างานของท่านอังคาร กัลยาณพงศ์ชิ้นหนึ่งที่สำคัญที่สุดอยู่ที่ไหนคุณก็ไม่มีทางได้ดูถ้าคุณไม่มาเปิดเว็บไซต์นี้ เราก็คงหวังว่าการรวบรวมนี้จะเป็นประโยชน์ในอนาคต”

นอกจากเว็บไซต์ที่นำเสนอผลงานของศิลปินร่วมสมัยแล้ว อาจารย์พิทักษ์พลยังทำเว็บไซต์อัครศิลปินที่รวบรวมผลงานของ

พระราชนิพนธ์ได้ทุกเพลงทุกเวอร์ชัน คุณจะดูโน้ตของเพลงทุกเพลงได้ คุณจะดูความเป็นมาของทุกๆ เพลงได้ รวมทั้งงานศิลปะของพระองค์ท่านทุกชิ้น นี่ก็เป็นอีกเว็บไซต์หนึ่งซึ่งคนไทยเองยังไม่ได้รู้จัก แต่เราทำไปล่วงหน้าแล้ว เพื่อรองรับสังคมสื่อสารที่จะพัฒนาขึ้นไปในอีกระดับหนึ่งในอีกปีหรือว่า ๒ ปีข้างหน้า”

สิ่งที่น่าทำทนายอย่างหนึ่งสำหรับอาจารย์พิทักษ์พล ก็คือ ทำอย่างไรให้งานศิลปะในโลกไซเบอร์สามารถคงจิตวิญญาณของงานศิลปะนั้นๆ อยู่ด้วย

“ผมมองว่าสื่ออิเล็กทรอนิกส์ก็เหมือนกับดินสอแท่งหนึ่ง เมื่อคุณวาดรูปด้วยดินสอคุณก็จะวาดอย่างหนึ่งเมื่อเอาพู่กันมาใส่มือคุณ คุณก็จะวาดไปอีกแบบหนึ่งเมื่อเอาถ่านมาใส่มือคุณ เอาสีสเปรย์ใส่มือคุณ คุณก็จะแก้ปัญหาสิ่งที่คุณวาดนั้นไปตามอุปกรณ์ที่คุณถืออยู่ ศิลปะมันมีอยู่ในตัวของทุกคนอยู่แล้ว เมื่อไหร่ที่เราไปใช้สื่ออะไรก็จิตวิญญาณมันก็จะตามเราไปตลอดเวลา ศิลปินจำเป็นต้องแก้ปัญหาสื่ออยู่ตลอดเวลาให้มันตอบสนองตัวคุณเพราะฉะนั้นไม่ว่าจะเป็นสีเขียนหรือสีไม้หรือว่าเป็นสีสเปรย์ที่อยู่ในมือคุณ คุณก็สามารถเขียนหนังสือได้ไม่ว่าพู่กันหรือสีสเปรย์คุณเขียนหนังสือไม่ได้ คุณจะแก้ปัญหาได้เองแล้วมันก็จะออกมาอีกรสชาติหนึ่ง”

นอกจากผู้ใหญ่แล้ว กลุ่มเป้าหมายของอาจารย์พิทักษ์พล คือ กลุ่มเยาวชน ซึ่งจะเป็นผู้ที่สานต่อลมหายใจให้กับศิลปะ

อุทิศตนในการทำงานโดยการเก็บรวบรวมผลงานของศิลปินไทยทุกคนอย่างต่อเนื่อง

“ประเทศไทยไม่มีการรวบรวมแล้วก็ไม่มีการเผยแพร่ ต่างคนก็ต่างทำ แต่ถ้าเรารวบรวมให้มันเป็นหมวดหมู่ อย่างเช่นว่าเรารวบรวม Collection ของทิสโก้ ของธนาคารแห่งประเทศไทย ของธนาคารกรุงเทพแล้วก็มาลงในเว็บไซต์นั้นแปลว่า นักเรียน นักศึกษาที่อยู่ที่บ้านไหน โคราช หนองคาย เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน โตเกียว หรือ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวขึ้นทุกสาขาไว้ในที่เดียวกัน

“หลายคนบอกว่าในหลวงของเราทรงมีอัจฉริยะทางศิลปะ แต่ถามว่าคุณรู้มั๊ยว่าเพลงพระราชนิพนธ์มีอยู่เท่าไร เราอยู่ในกรุงเทพเรายังเข้าถึงข้อมูลตรงนี้ยากเลยแล้วคนที่อยู่ต่างจังหวัดและคนที่อยู่ต่างประเทศละ เราอยากทำให้ทุกแห่งในโลกที่ไหนมีอินเทอร์เน็ต ที่นั่นสามารถเข้าถึงในหลวงได้ทุกคน คุณสามารถที่จะฟังเพลง

ไทยต่อไปในอนาคต

“จริงๆ ตรงนี้ก็มีส่วนที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนอยู่ ถ้าเขาเข้ามาหาข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ทางศิลปะ เขาอาจจะอยากรู้ว่าที่ไหนมีสอนศิลปะอยู่บ้าง เขาก็เปิดหาได้ ถ้าเขาอยากจะทำมีโครงการประกวดงานศิลปะในทุกๆระดับที่ไหน เขาก็เปิดหาได้ เขาอยากเล่นเกมเกี่ยวกับศิลปะ เราก็มีให้ เพราะฉะนั้นเว็บไซต์ตรงนี้มีข้อมูลที่เปิดกว้างไม่ใช่เฉพาะกับผู้ใหญ่เท่านั้น เราทำเพื่อเอา

ไว้ให้เยาวชนในอีกระยะเวลาหนึ่ง เราต้องทำเพื่อรองรับอีกสองปีข้างหน้าที่จะมีคนอีกหลายสิบล้านคนที่จะใช้อินเทอร์เน็ต”

รางวัลที่ยิ่งใหญ่ตลอดการทำงาน 11 ปีของอาจารย์พิทักษ์พล ก็คือ เมื่อผู้ที่เข้ามาเยี่ยมชมเว็บไซต์ได้รับความรู้กลับออกไปและทำการเผยแพร่ข้อมูลที่ได้รับออกไปในวงกว้าง

“มี feedback กลับมาจากภายนอกจากคนที่เห็น เขาก็จะบอกว่าเป็นเว็บไซต์ที่ดี

ที่สุดอันหนึ่งของโลก เป็นเว็บไซต์ที่รวบรวมข้อมูลที่ดีที่สุด แน่แน่นอนว่าศิลปะไทยอาจจะไม่ได้ยิ่งใหญ่ ไม่ได้ใหญ่โตอย่างทิวเอเมริกาก็มีเว็บไซต์ของพิพิธภัณฑ์ที่ทำแบบนี้ แต่ว่าไม่มีใครเลยที่รวบรวมศิลปะของประเทศ แต่ว่าเรารวบรวมงานศิลปะของประเทศไทยทั้งประเทศ นี่คือความยิ่งใหญ่ของศิลปะแห่งรัชกาลที่ 9”

อาจารย์พิทักษ์พลมองว่าศิลปะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสุนทรียศาสตร์ในวิถีชีวิต

ของผู้คน ซึ่งนำไปสู่กระบวนการขัดเกลาจิตใจอย่างค่อยเป็นค่อยไป จนกระทั่งฝังรากลึกอยู่ในตัวบุคคล “ศิลปะมันกล่อมเกลาจิตใจเรา เวลาที่คุณไปอยู่ในสภาพแวดล้อมที่สวยงามคุณจะไม่ค่อยได้สังเกต แต่ถ้าคุณไปอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีคุณลองสังเกตดูสิว่าจิตใจคุณจะเป็นอย่างไร ฉะนั้นเราถึงได้บอกว่าประเทศเราต้องการหอศิลปะต้องการพิพิธภัณฑ์ศิลปะไม่ได้แปลว่าสิ่งที่เราทำจะเพียงพอแล้ว แต่

ตรงนั้นเป็นจุดๆหนึ่งที่เราจะให้คนเข้ามาดูรูป พอเข้ามาดูรูปแล้วมันก็จะสร้างแรงบันดาลใจให้กับเขา เด็กๆมาดูรูปเขาก็อยากที่จะกลับไปวาดรูปสิ่งที่สวยงามแสดงสุนทรียออกมา มันจะช่วยกล่อมเกลาเขา”

และบ้านที่รักศิลปะก็จะนำไปสู่สังคมที่รักศิลปะ และประเทศชาติที่รักศิลปะ

“ผมมองว่าถ้าสังคมรักศิลปะทุกอย่างจะดีไปหมด สังคมไทยชอบบอกว่าในเมื่อท้องยังหิวจะมามัวสนใจศิลปะได้อย่างไร

แต่ผมบอกว่ามันไปด้วยกันได้ทั้งปากท้องทั้งชีวิตจิตใจ ไม่ได้บอกให้อดข้าวเพื่อเอาเงินไปซื้องานศิลปะ แต่เราสามารถสร้างสภาพแวดล้อมที่เป็นศิลปะให้กับผู้คน ถ้าปกติคุณอยู่ในบ้านที่รกรุงรังไปหมด แต่พออีกวันคุณไปนั่งอยู่บ้านที่มีประติมากรรมดีๆ ขึ้นหนึ่ง เมื่อคุณนั่งมองมันทุกวันคุณก็จะรู้สึกถึงแรงบันดาลใจอะไรใหม่ๆ ประโยชน์ของงานศิลปะมันอยู่ตรงนั้น”

ถึงแม้มูลนิธิจะเดินหน้าทำงานเพื่อ

วงการศิลปะไทยมาเป็นเวลาหลายปี แต่การสนับสนุนจากทั้งภาครัฐและภาคเอกชนถือเป็นแรงส่งเสริมสำคัญ เพราะงานอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมเป็นงานที่ต้องใช้ความร่วมมือ ร่วมแรง จากทุกฝ่าย

“ถ้าคนที่มาดูงานที่มูลนิธิทำให้เวลาผมคิดหนึ่งผมก็จะอธิบายได้ว่าสิ่งที่ทำมันให้ประโยชน์กับสังคมกับประเทศไทยหรือไม่ ถ้าหากเขาเห็นด้วยก็อยากให้ช่วยสนับสนุนมูลนิธิให้ทำต่อไปได้นานๆ ในเมื่อผมทำมาไกลขนาดนี้แล้ว เราก็จะทำมันไปตลอดให้ได้อย่างที่เราเคยทำมาตลอด 8 ปี .... ในส่วนของหน่วยงานเอกชนหรือว่าใครก็ได้ที่เขาเข้าใจเขาก็จะเข้ามาให้การสนับสนุนทางการเงิน เหมือนอย่างที่ธนาคารทิสโก้ได้เข้ามาสนับสนุน แต่เรายังต้องการเพราะว่ามันใช้เงินทุกวันนะ”

“มูลนิธิของเรายังไม่มียี่ห้อดัง ผู้ให้การสนับสนุนก็ยังมียี่ห้อ แต่จะค่อยๆ ดีขึ้นในอนาคต เพราะมันเป็นการลงทุนทาง

วัฒนธรรม ซึ่งมองไม่เห็นผลในทันที แต่ทิสโก้เรามองเห็นประโยชน์ตรงนี้ ศิลปะมันสะท้อนความรุ่งโรจน์ของชาติ เขาคงมองเห็นว่าถ้าเราทำให้งานศิลปะมีการเผยแพร่ออกไปเท่าไรก็จะสะท้อนความรุ่งโรจน์ของชาติเราได้มากเท่านั้น”

“ศิลปะมีอีกหน้าที่หนึ่ง คือ เป็นสิ่งที่สะท้อนความดีความงามของชาติ และของชนชาติ ปัจจุบันนี้เขาพูดกันว่า เศรษฐกิจเป็นตัวสะท้อนความรุ่งโรจน์ของชาติ ลองคิดดูนะไม่ว่าเศรษฐกิจจะเติบโตขนาดไหน แต่ถ้าคนในสังคมไม่ใช่คนดี ชาติก็ไม่รุ่งเรื่อง ในขณะที่เดียวกันถ้าคนของคุณพอมีพอกิน แต่ทุกคนเป็นคนดี นั่นต่างหากคือความรุ่งโรจน์ของชาติ แล้วมันจะสะท้อนออกมาที่งานศิลปะ”

สำหรับอาจารย์พิทักษ์พลแล้ว ศิลปะจะยั่งยืนหรือไม่อยู่ที่จิตสำนึกที่แท้จริงของคนไทย และศิลปะไม่สามารถได้รับการปลูกฝังเพียงชั่วข้ามคืน การปลูกฝัง

จิตสำนึกในเรื่องการอนุรักษ์ศิลปะไทยให้กับเยาวชนไทย ต้องเริ่มต้นตั้งแต่ที่บ้าน ... และปลูกฝังให้ศิลปะเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต

“ในชีวิตประจำวันของเด็กๆ ก็ถูกพ่อแม่พาไปที่ห้างเพื่อที่จะไปกินสุกี้มากกว่าที่จะไปดูงานศิลปะ แต่ถ้าเราช่วยกันทำให้มันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน เช่น ... วันเสาร์พาไปเรียนศิลปะ วันนั้นพาไปดูงานศิลปะ พาไปดูงาน ดีไซน์ มันก็จะถูกปลูกฝังไปเอง เขาก็จะชื่นชมแล้วก็ภูมิใจว่าศิลปะไทยมีดี แล้วเขาก็จะรักชมมันเอง ไม่ต้องเรียกร้องให้ใครมาช่วยกันปลูกฝัง เราต่างคนก็ต่างทำหน้าที่ ... เราภูมิใจในศิลปะที่บรรพบุรุษสร้างไว้ อันนั้นเป็นเรื่องดีนะ แต่ศิลปะสมัยใหม่เราก็ต้องให้เขารับรู้ เพราะศิลปะสมัยใหม่ถูกสร้างขึ้นจากคนร่วมสมัยเดียวกับคุณกับผม เพราะฉะนั้นเราจะสามารถเข้าถึงศิลปะร่วมสมัยได้ดีเพราะว่ามันเป็นวัฒนธรรมของเรา”

“ทุกวันนี้ผมมีความสุขกับการทำงาน เราได้เห็นของสวยๆ งามๆ สิ่งที่มีมูลนิธิทำอยู่มันเป็นสิ่งที่ในสังคมที่ดีฟังจะมี หน้าที่เราคือเป็นข้อต่อของสังคมให้คนรุ่นใหม่ได้เข้าถึงงานศิลปะที่บรรพบุรุษเขาสร้างมา”

“สังคมที่สมบูรณ์จำเป็นต้องมีช่องว่างให้งานศิลปะ แล้วช่องว่างที่ดีที่ว่ามันก็อาจจะเกิดจากการที่เราไม่ยึดอยู่ในหัวใจ ศิลปะจะช่วยจรรโลงสังคมได้ก็ต่อเมื่อคนเข้าใจงานศิลปะ ดังนั้นผมถึงได้บอกว่าเราทุกคนต้องทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด” □

Art and Society

“Although the investment in preserving our culture will take time to bear fruit, its benefits will reflect on societal progress, the level of creativity among our youth, and the way they look at the world.”

The ambience inside the TISCO Building is eerie, especially for first time visitors. Decorated with gigantic, impressive works of art, the grey walls along the spacious main floor may make a visitor feel that they have mistakenly walked into a museum, rather than a bustling office tower. Colorful paintings and statues placed reveal the creativity and avantgarde vision of Thai artists over past decades. Each piece reflects a unique ideal, raucous emotion beautifully conveyed by brush strokes

and choice of color. Some pieces are obscure in origin, while others are the celebrated works of renowned artists.

Pitakphol Visutamporn, manager of King Rama IX Art Museum Foundation, who once collected information on all the artwork on display at the TISCO Building for his website, said that the company’s treasure trove of art is among the best in Thailand and definitely contains works that are essential to any collection representing the country’s art history.

“What makes TISCO’s art collection different is that the company collects art continuously and purchases carefully without the sole intention of reaping big profits.”

In supporting the arts, TISCO’s aim is to encourage the development of new-generation artists who may be struggling in a field where trends, not originality, dictate sales volume. Back in 1974 when the country’s art scene was dormant and the number of artists was very few, TISCO bought art in the hopes of bringing it to the attention of ordinary people and the media. Little by little, the number of pieces and the diversity of the collection grew.

“Since beauty is in the eye of the beholder, TISCO bought art work by considering its cultural value, not beauty, as the first priority. That’s why I find so many rare works here.”

However, TISCO’s support for the arts isn’t new. For more than four decades, the company has lent its support to artists because it saw the link between economic growth and

a thriving art and cultural scene. “Art and culture is a TISCO tradition. Thirty years ago, TISCO was probably the first building that placed amazing art on the walls of its building and the first that educated employees on art and history. Others might have thought that was a waste of money, but TISCO begged to differ.”

Pitakphol is thankful to TISCO for its generous and persistent support over many years. In 1996, when he was in charge of the King Rama IX Art Museum project, the company played a pivotal role in providing financial support and information on Thai contemporary artists. The project was launched to celebrate the auspicious occasion of the 50th anniversary of the King’s ascension to the throne. With the objective of gathering together the country’s masterpieces over the past five decades, this ambitious project was first shown in 1998 and was the subject of overwhelming interest from the public at large. Once the project

ended, the foundation was established to look after the gallery as well as organize other art activities such as a virtual museum on the Internet in 1998 and an Artists’ Hall of Fame.

In 2006, the foundation was responsible for organizing an event called “The Arts Under the Reign of King Rama IX: Six Decades of Thai Art.” Divided into two parts, the first was an art exhibition held at Queen Sirikit Art Gallery, and a virtual art gallery which for the first time made it possible for people all over the world to admire the country’s contemporary masterpieces without having to travel to Bangkok.

Pitakphol recalled that the virtual art gallery came about as the result of a shortage of funds as Thailand faced an economic recession in 1997. When a project to build a contemporary art gallery was scrapped, Sivaporn Dardarananda, director of the King Rama IX Art Museum Foundation, had an incredible idea which, at the time, seemed years ahead of its time.

“He is a visionary. Eight years ago,

the Internet in Thailand was unpopular and services were limited compared to these days. He drew up a basic blueprint for us and we finished the rest. He always told us that the popularity of domestic websites tended to be short-lived. To keep our site alive, we had to keep it updated and interesting.”

Operating a virtual art museum is much cheaper than building an actual one, but the result is arguably more influential since the exhibits can be viewed by millions of art enthusiasts worldwide.

“Finally, we can start an art museum that fits our style and purpose. I can say that our art museum is one of the biggest art websites in the world and that’s not an exaggeration. Try it out for yourself at www.rama9art.org and see whether my words are true or not.”

Visitors to the site are able to click their way through a vast collection of art from galleries all over Thailand and with links to more than 200 artists’ websites. Altogether, more than 50,000 works have been put online for the world to see as a result of Pitakphol’s efforts to collect examples of Thai contemporary art created during the past six decades.

“We want to demonstrate that the past sixty years in Thailand was the golden age of contemporary art. We owe this immense progress to our beloved King.”

Looking back at history, he realized that Thailand is second to none when it comes to art. In his opinion, an ordinary society cannot appreciate truly extraordinary work; only an intellectual

society is capable of such a thing. The country’s artistic prosperity springs from the well of freedom, which inspires innovative thinking.

“In simpler terms, a family with a father who loves art will likely have children who appreciate it, too.”

Anyone can be a part of the online museum or exhibit their work on the website - under one condition - he or she must be an artist who has exhibited works in public. One doesn’t need to have a degree in art or be famous to join.

“My duty is to garner as much and as diverse information as I can. I’d wager that most viewers will like our choices. We have every type and kind of art, pop, nouveau, contemporary, traditional, you name it. If you want to visit, walk in and you’ll love it.”

What was the force that pushed Pitakphol to spearhead the project? The answer is simple - a shortage of information on the arts in Thailand.

“Our country had never undertaken to assemble a serious art collection. We did everything individually without any collaboration. If we can bring all the works from different collectors to one website, students from Chiang Mai, Nong Khai, Pattani, Tokyo or New York will be able to come and see it no matter where they live. We hope that our hard work will pay off in the near future.”

When he was in charge of organizing the event, Six Decades of Thai Art, he discovered thousands of works that epitomized the Thai people’s amazing skills, cutting-edge ideas, and the unique development of the

field throughout history.

“As an artist, I was proud to see that contemporary art in our country has always been very active. And, furthermore, I am proud to live in a country where the King is a genius. Do you know how many songs he has composed? Even Bangkokians would have a hard time finding the answer for that question. I want to construct a website that boasts detailed descriptions, background, and the inspiration behind our King’s ingenious creations. Soon, the Thai people and the world will have a chance to access that information.”

Youth is the prime target group and the reason why Pitakphol is working so relentlessly. He opined that teenagers are like beacons of hope for the arts in Thailand.

“I want the next generation to be aware of the world around them. If they are intrigued by the arts, I want them to have a virtual library where they can find out more on exhibitions, history and even games. Arguably, the Internet hasn’t yet reached full maturity in Thailand, but sooner or later it will. And we have to be prepared.”

To him, the greatest reward during his 11 years of work on the project isn’t the certificates or trophies, but the thought of knowing that visitors to the website leave with more knowledge about the arts in Thailand than when they first entered it.

“I love to hear feedback and most of it is positive,” he said, beaming with joy. “Art in Thailand may not be as vast as in the United States, but no website in that country can boast as thorough

or as accurate information on Thai art as we have.”

From his point of view, the arts are connected to the natural, aesthetic beauty of our daily lives. Gradually, it softens our hearts and revitalizes our souls. “If you are surrounded by a pleasant environment, you will become a happy person. Having a contemporary art gallery in our capital is just a start. The next crucial step is how to get attention and draw visitors. If we are able to get them in the door and have them walk around, our mission is accomplished. For the rest,

we let the power of the art itself inspire each visitor.”

He added that art is no less important than economics and science. “Many people say that they have no time for the arts when they have to put food on the table. But I think arts can go hand-in-hand with everything. If you own just one painting that you love, by looking at it everyday, your inspiration will spark new ideas.”

In his years of working in the art field, Pitakphol said that he has never felt alone in fighting the battle

for greater appreciation of Thai art. Conservation work demands a joint effort and dedicated support from everyone.

“If you understand and agree with us, then support us like TISCO Bank has done for years. Although the investment in preserving our culture will take time to bear fruit, its benefits will reflect on societal progress, the level of creativity among our youth, and the way they look at the world.”

Nonetheless, an appreciation for the arts is something that cannot be taught in a classroom. To infuse a love of art in children’s minds, Pitakphol said we should start with the smallest, yet most effective, institution: the family.

“Instead of taking kids to the mall to eat fast food, parents could take them to art classes, museums, galleries or temples where the arts are relevant and clearly influential. Parents must explain to their children that our traditional arts are something to be proud of and must be preserved. At the same time, youngsters should learn about contemporary art, too, because it mirrors the trends and ideals of their generation. Slowly, constant exposure will allow these youngsters to see the beauty, authenticity and value of art.”

He concluded that a healthy society must have room for artistic creations.

“Arts can help ease pain, end wars, unite people, spawn harmony, and give birth to new ideas. Unless we understand the intangible benefit of the arts, our society risks becoming insipid and uncouth.” □

รู้จักทีสโก้

ทีสโก้ ก่อตั้งขึ้นในปีพ.ศ. 2512 มีสถานะเป็นบริษัทเงินทุนแห่งแรกของประเทศไทย ชื่อ “ทีสโก้” และ ตราสัญลักษณ์ “TISCO” มาจากชื่อภาษาอังกฤษที่ใช้ว่า Thai Investment and Securities Company Limited

เป็นเวลากว่า 38 ปี ที่ทีสโก้เติบโตอย่างมั่นคง เป็นสถาบันการเงินชั้นนำที่ให้บริการทางการเงินและการลงทุนตลอดจนมีบทบาทโดดเด่นในการมีส่วนร่วมพัฒนาตลาดเงินและตลาดทุนของไทย ทีสโก้ได้รับอนุมัติจากกระทรวงการคลังให้ยกสถานะเป็นธนาคารพาณิชย์เต็มรูปแบบ และเปิดให้บริการธนาคารตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2548 ปัจจุบันมีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่อาคารทีสโก้ทาวเวอร์ ถนนสาทรเหนือ มีสาขาของธนาคารจำนวน 16 แห่งในปริมาณหลายและในสวนภูมิภาคที่เป็นเขตเศรษฐกิจที่สำคัญทั่วประเทศ ธนาคารมีนโยบายขยายการเปิดสาขาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางการเงินใหม่ๆ เพื่อให้บริการแก่ลูกค้าได้อย่างทั่วถึงในอนาคต

ทีสโก้เป็นหลักทรัพย์จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ.2526 กลุ่มธนาคารทีสโก้ประกอบด้วยบริษัทหลักทรัพย์ ทีสโก้ จำกัด บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุน ทีสโก้ จำกัด บริษัท ทีสโก้ สีสซิ่ง จำกัด บริษัท ทีสโก้ อินฟอร์เมชัน เทคโนโลยี จำกัด และบริษัท ไฮเวย์ จำกัด ณ สิ้นปี 2549 ธนาคารทีสโก้และบริษัทย่อยมีกำไรสุทธิ 1,546 ล้านบาท มีสินทรัพย์รวม 84,781 ล้านบาท และมีจำนวนพนักงานทั้งสิ้น 1,999 คน

About TISCO

TISCO was established in 1969 as the first investment bank in Thailand. The name “TISCO” derived from the full company name at first established, Thai Investment and Securities Company Limited.

For over 38 years, TISCO has developed several financial services to serve the increasing needs of the Thai growing economy and has become a leading financial institution of the country. In 2005, TISCO was the first finance company to received approval from the Ministry of Finance to upgrade its status to a commercial bank. The TISCO Bank Public Company Limited first operated in July, 2005. Its head office located at TISCO Tower, North Sathorn Road. It also has 16 branches in Bangkok and in strategic location nationwide and will increase number of branches in order to serve more customers in the future.

TISCO has been a listed company in the Stock Exchange of Thailand since 1983. The TISCO Group comprises of TISCO Bank Plc., TISCO Securities Co., Ltd., TISCO Asset Management Co., Ltd., TISCO Leasing Co., Ltd., TISCO Information Technology Co., Ltd. and Hi-Way Co., Ltd.. At year end 2006, TISCO Group net profit amounted to 1,546 million baht. Its total asset stood at 84,781 million baht. And the number of staff was 1,999.

ขอขอบคุณผู้ถ่ายทอดเรื่องราว

คุณภัทริรา วัฒนวรานุกร,
คุณสมหมาย แซ่ฉิ่ง (ทุนแห่งชีวิต)
ด.ญ.มุกดา ไตรงใจ, คุณสมพร ไตรงใจ,
อ.กฤษณะ เลิศวิธานันท์, อ.อุณตรา สุริยะเรืองรัมย์
(ความหวังของชุมชน)
อ.เดือนใจ คล้ายเครือญาติ (ผู้ให้ที่ยิ่งใหญ่),
คุณวารุณี จิตพร้อมเมตตา (รากฐานที่มั่นคง)

ศ.นพ.สุพจน์ วุฒิการณ์, ศ.ดร.พงษ์ศักดิ์ อังกลสิทธิ์ (หมอเจ้าฟ้า)
คุณไพรัช ศรีวิไลฤทธิ์ (ปลุกป่า...ปลุกใจ)
ดร.อนงค์ ชานะมูล (คนปลุกป่า)
อ. พิทักษ์พล วิสุทธ์อัมพร (ศิลปะกับสังคม)

Thanks to all the story tellers who help make this CSR report a special one.

จัดทำโดย

ฝ่ายนิเทศสัมพันธ์ ธนาคารทีสโก้ จำกัด (มหาชน)

Produced by

Corporate Marketing & Communication,
TISCO Bank Plc.

ธนาคารทีสโก้ จำกัด (มหาชน)

48/2 อาคารทีสโก้ทาวเวอร์ ถนนสาทรเหนือ แขวงสีลม เขตบางรัก กรุงเทพฯ 10500 โทร. 0 2633 6000

TISCO Bank Public Company Limited

TISCO Tower, 48/2 North Sathorn Road, Silom, Bangrak, Bangkok 10500, Thailand Tel. +66 (0) 2633 6000

www.tisco.co.th